

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, 1619

Nothi dialogi

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1546](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1546)

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a LYDII generis.] Inter sonos & modos musicales, Lydius in primis est. Lydia enim gens eam harmoniam maximè usurpauit, quæ ex sexta diapasone specie nascitur. Nostra ætas penè omnem Lydij canuum in Ionicum mutat. ita cognita sunt natura horum modorum systemata. Huic furorem tribuit idem Lucianus in Harmonide, de quatuor modis & Harmoniæ proprietate agens.

NOTHI DIALOGI.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η. PHILOPATRIS,
Διδασκὸς ἄλλοις seu qui docetur,

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Lycianus sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. pariter enim & gentilium deos, & Christianorum religionem, vt sæpè aliàs incescere videtur. Phrasis autem & tota aded compositio, cæteris illis scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo propè toto corpore longior? aut quid aded grande & affectuosum sequitur, quod tragico st exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Cæterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Cæsari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus siue ipsi urbi, siue alteri alicui loco (nam patriam solùm vocat) pericula & clades prefragabant: quos ipse à principio sophistas appellat: ad finem tamè ita describit. vt propemodum Christianos intelligere videatur. Eò em̄ pertinet quod in fine de Persico supercilio, de Sufis, de tota Arabum regione meminuit. Omnia em̄ illa à Traiano deuicta, in pop. Rom. pot. estatem illis tum temporibus redière, vt apud Dionem

nem & Eutropium & ceteros, qui eius ætatis historiam scripserunt, videre est. Et hinc alterius tituli causa est, quo Philoparris dialogus hic inscribitur. Quod autem ad didascomenū pertinet, fingituris, qui patriæ fortunæ ac prosperitati tantopere studet, tum ab eo qui cum sermonē habet, de deo vero & religione recta informari: tum ab ijs qui patriæ malè ominabantur, eiusdem institutionis causa in communem cœtū ac societatem introductus fuisse, vnde & catechumenus in ipso dialogo infra vocatur: quo nomine Christiani vocare soliti aliquando fuere eos, quos pietate & religione sua informare nuper cœpisset. Porro scribit in quadam epistola Ponticus Virunius, Lucianum etiam Euangelium Ioannis infestatam alibi fuisse: quod si est, non immeritò de hoc Dialogo intelligi potest. Ita enim hic de luce, de verbo, & ceteris quibusdam meminit, ut ex principio Euangelij illis sumpta videri queant. Nisi si quod aliud eius generis scriptum ab hoc editum fuit, quod ad nostram ætatem non peruenit. Quod autem ad versionem attinet, quanquam fortassis referret huiusmodi di scripta, quæ vel contemptum religionis aliquem parere possent, vel alioqui impietatem præ se ferunt, omnino non verti: tamen quia argumento operis seruendum fuit, rursus hic lectorem oratum volo, ut si quid minus perspicuè, aut aliter quàm debuit, conversum deprehendet, veniam hanc exemplari nostro det, quod in quibusdam locis ita deprauatum fuit, ut nescias vtrum de industria obscurata quædam fuerint, an librarium vitio alia corrupta aliaq; omiffa.

ΤΡΙΕΦΩΝΤΟΣ, ΚΡΙ. ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙ-
 τίας & Κλεολάου.
 tias, Cleolaus.

Τὸ τῦτο, ὃ Κρι-
 τία, ὄλον σης
 αὐτὸν ἠποία=
 σας, καὶ τὰς ὀ=

Ffff 5

Vid, hoc, &
 Critia: totum
 te ipsum im-
 mutasti, & su-
 percis

ἄλλ' ἀπὸ κατὰ κρυμνὸν ὡς
 ἑσμὸν ἄρ' ἐπινεφελῆς σκοῶ.
 Δινύσας, ἀ μὴ ἐπικραζῆς μοι
 ὄ τῶν, καὶ τὸ τῷ Κληρομυρότῳ
 σῦδμα ἔ' Ἀμβρακίωτ' ἐμυ-
 θώθῃ ἐπ' ἰμοί. Τρ. Ηράκλας
 ἔ' θαυμασιῶν ἐκένων φασ-
 μάτων, ἢ ἀνοσμάτων, ἄπειρ
 κείτιαν ἐξέπηξαν. πόσοι γὰρ
 ἐμυρότῳι ποιεῖται, ἢ τερα-
 τοποιεῖται. Θεοσόφων ἢ ἐξί-
 πληζῶν σαπῶ διάνοιαν, ἀλ-
 λά λῆρος πάγια γέγονεν ἐπι-
 σοί; Κρ. ἀπ' αὐσοῖς μικρῶν,
 καὶ μνηκτι παρρηολάσῃς, ὡ
 Τειφῶν ἔ' γὰρ παροπίος ἢ ἀ-
 μιληγίος γνήσιον παρ' ἰμῶ. Τρ.
 οἶδ' ἔ' τριῖ μικρῶν οὐδ' ἀνα-
 ταφρόνητον πᾶγμα ἀνακνυ-
 κλῆς, ἀπ' ἀ καὶ λίαν ἔ' ἀπορρή-
 των. ὁ γὰρ ἕως, ἢ τὸ ταυρι-
 δὸν ἐπιδλίπερ, καὶ τὸ ἀσῆτον
 ἔ' βάσιως, τὸ ἀνωτε καὶ ἰάτω
 ἔ' ἠπολαῖν, ἀείνωφῶσι κα-
 θίστοσιν ἀπ' ἀμνησοσιν τοῦ
 δανῶ, ἐξέμαλιν τὸς ὕδρας μί-
 τι καλὸν παθίης. Κρ. σὺ μὲν, ὡ
 Τειφῶν, ὅσον πάλιν ἄνᾳ.

δρα, υ

respira aliquantulum à malis & nugas istas euome, ne quia fore
 patiari mali. CRI. Tu quidem, ὁ Τριεφῶ, quantum iugeri spa-

olim. Quin per præcipitium
 in caput deuoluere alicubi,
 veluti vertigine quadam ac-
 ctus, nisi, ὁ amice, inelamās-
 ses mihi, adeoq; & Cleom-
 broti saltus, Ambraciotæ, its
 lius, de me fabula firretur.

TRI. Papæ, quàm mirabi-
 les istæ apparitiones siue au-
 scultationes fuere, scilicet
 quæ Critiam adeo perculerent?

Quot enim attoniti poëtæ,
 & præstigiatores philoso-
 phi, percellere mentem tuam
 non potuerunt, sed nugas tibi
 fuere omnia? CRI. Desine
 paulisper, ὁ Τριεφῶν, neque
 molestus amplius sis. Neque
 enim contemendus aut ne-
 gligendus mihi eris. TRI.

Scio equidem, quod neq; par-
 uam, neq; cõtemptiu facilem
 rem apud te voluis, sed ad-
 modum etiam arcanã. Nam
 & calor, quod taurinũ quid-
 dam tueries, quodq; pedibus
 consistere nequis, sed rursum
 atq; deorsum inambulas, cõt-
 spiciũ te facit. Verũ enim

ciyma

δραμι ἀπ' ἑμῶν, ἵνα μὴ τὸ πνεῦ
 μα ἐξάρξῃ σε, καὶ πιδάρσῃ
 τοῖς ὤμοις ἀναφανῆς, καὶ
 πονεῖσθαι τῶν Τριφώνιδων
 πείλας. Ἐκαστονομάσῃς, ὡς
 καὶ Ἰκαρὸς τὸ πρῖν ἂν γὰρ ἄ-
 κήκοα τέμερον παρὰ τῆς τρι-
 σκαταράτων ἰκάνων σοφι-
 εῶν, μεγάλως ἐξέγνωσέ μου
 πλὴν νηδύω. Τρ. ἐγὼ μὲν ἀνα-
 δραμεύμα, ὁπόσον καὶ βόλι,
 σὺ δ' ἄμπνωσον τῷ δαυῶ ἔν.
 φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὄνων ἰκεί-
 νων, ἰδῖ, ἰδῖ, ἰδῖ, τῶν Ἀδων βα-
 βουμάτων, ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, τῶν
 νῶν ἰπιδων. Τρ. βαβῶ τοῦ
 ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφ-
 λας διέτριψι. Σφύρου γὰρ ἰ-
 πινῶντος λάτρου, καὶ τοῖς λυ-
 μασι μὲν παθίζοντες, βορέλι-
 ἄρτι ἀνὰ πλὴν Προπονίδα λε-
 κίνηκας, ὡς δὲ κάλων ἄ ὄλο-
 κάδης τῶν Ἐξέτων πόντον οἶ-
 χέουσταν, τῶν λυμάτων ἰπι-
 κληνδουάτων ἰκ τῶν φυσήμα-
 τῶν. ὅσον οἰδήματα ἰκκα-
 τοῖς ἐνέκω, πόσος κορορυγ-
 μός καὶ λελόντες πλὴν γαστρά-
 σου συνιτάρασσε; πονύω-
 τον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηκοῖς, ὡς καὶ λατὰ τὸ
 τετρατῶδες, καὶ δὲ τῶν ὀνύων ἰκκίκοις. Κρ. οὐ παρὰ
 δόξω

cium extenditur, tātum à me
 hinc curriculo abi, ne te spi-
 ritus in sublime attollat, &
 supra terrā elatus plerisque
 appareas, atq; alicubi etiam
 decidēs Triophonieum pela-
 gus de te nominari facias,
 quēadmodum Icarus de se I-
 cariū olim. Nam quæ audiū
 hōdie à ter execrabilib. istis
 sophistis, maximopere mihi
 stomachū cōmouerunt. TR.
 At ego quidem retrō cursu
 abibo, quantum etiam voles.
 Tu verò respira à malis istis.
 CRI. Phy, Phy, Phy Phy,
 nugas illat. Heu, heu, heu,
 heu, consultationes malas.
 Va, ve, va, ve, spei inani.
 TR. Papa, qualis evaporas-
 tio, quātus tumor in testinis
 lauit? Quātus autē tumultus,
 quātāq; agitatio ventrem cō-
 cussit tibi? Auritum sanè
 quām teipsum ostēdis fuisse,
 qui tam multa audieris, adeò
 ut etiā iuxta monstrosum il-
 lud, per vngues exaudisse vi-
 dearis. CRI. Atqui miras

ὄξεν τι ὦ Τριφῶν, ἀκηκόε-
 να κῆρξ ὀνύχων· κῆρξ γὰρ λυ-
 μιλὺ γαστέρα τρέφει, κῆρξ κί-
 φανδὸν λύσσα, κῆρξ ἀνδρεία φ-
 ρύσις γυναικείαν ἐντρο-
 βατῶσαν, κῆρξ γυναικῶν ὄρ-
 ῖνα μεταβατόμυρα, κῆρξ ὄλωρ,
 τραλῶδης ὁ βίος, ἄς βύδα πι-
 σούσθαι τοῖς ποιηταῖς. ἀμ' ἰπέ-
 σι πρῶτον λιχάνα τῶδ' ἐνὶ
 χῶρῳ, ἀπίωμῶ, ἔνθα αἰ πλά-
 τανοὶ τ' ἥλιον ἔργουσι, ἀκρό-
 νος δὲ κῆρξ κελιδόνος ὄνηχα κα-
 λαδῶσι, ἔν' ἡ μελοδία τ' ὄρ-
 ῖον τὰς ἀκοὰς ἐνθ' ἰούσα.
 τό, τὸ ὕδωρ ἠρέμα λιχάνυ-
 ζον, τὰς ψυχὰς καταβίβει.
 Τρ, ἰωμῶ, ὦ Κεῖτιά, ἀπὸ δέ-
 δία, μὴ πρὸν ἰποδὴ τὸ ἕκκο-
 κῆρξ ἰσι, καὶ μὴ ὕπερον ἢ
 ὄνυχον, ἢ ἀπὸ τι τῶν ἀ-
 ψύχων ἀπεγράφεται ἢ θαν-
 μασία σου αὐτῆ κατ' ἀληθεί-
 Κρ. νῆ τὸν Δία τ' ἀδερῖον,
 δ' ἔτο γινώσκται ἐπὶ σοί. Τει-
 ῖτι μὴ ἐξιφύδηςας, τὸν Δία
 ἰπομοσάμφορ, τί γὰρ ἀνδρ-
 ῦσσηται ἀμωμῶν καὶ σε, ἢ πα-
 ραδῶν τ' ὄρκου, οἶδα γὰρ κῆρξ
 fecisti me, eum Iouē deierasti.

bile non est, ὁ Triephon, per
 unguis audisse, quādo et tri-
 biam veniem spectasti esse,
 et caput parere: et virilem
 naturam in muliebrem esse
 elu trāsire, deinde et ex mu-
 lieribus ales transformari:
 et in summa, prodigiosa vi-
 ta ipsa est, si poetis credere
 voles. Sed quia te primū of-
 fendi hocce loco abeamus,
 si vis, eō ubi platani Solem
 abarcent, luseinia autem et
 hirundines canora perstre-
 punt, quō videlicet animum
 contentus aures exhilarant,
 et aqua leniter susurrans, a-
 nimos demulceat. TRI. Ea-
 mus sanē, Critia. Verūm il-
 lud metuo, ne fors incanta-
 tio quaedam sit id quod au-
 disti, et me pistillū, aut por-
 tarum obicem aliquem, aut
 simile quiddam rerum inas-
 nimatarum efficiat pracla-
 ra ista tua cōsfernatio. CR.
 Ita me amet celestis Iupi-
 ter, ut nihil tale in te fiet.
 TR. Amplius etiam terre-
 Quid enim ille poterit olciscī
 te, etiam si fidem iusiurandi transgrediaris? Arbitror enim
 neque

σὶ μὴ ἀγνοῖσθ' ἑπὶ τοῦ Διὸς
 σο. Κε. τί λήγας; ὁ δὲ λέγει
 ταὶ ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀπε-
 πέμψας; ἢ ἀγνοῖς, ὡς τὸς θεὸς
 πάντας ἀπέβριψεν ἀπὸ τῶν θε-
 σπιδίῃ βυλῶ, καὶ τὴ Σαλμωνία
 ἀντιβροῦντα πρόσω κατι-
 κερᾶνωσε, καὶ τοὺς ἀστυγι-
 σάτους ἐπι καὶ νυῖ; παρὰ δὲ τῶ
 ποιητῶν Τιτανοκράτων καὶ
 γιγαντοκτύτης ἀνμυῖται ὡς
 καὶ παρ' Ομήρω, Τε. οὐ μὲν
 ἔ Κετία, πάντα παρίεραυς
 τὰ τῷ Διὸς; ἀπ' ἡ σοι φίλον,
 ἀπει. οὐχὶ ἰλύνος Ἰτος ἐξίν-
 ε, καὶ Σάτυρος δι' ἀστυγίαν,
 ἀπὸ καὶ ταῦρ; καὶ ἡ μὴ τὸ
 πορνίδιον κέν; τὰ χίως ἐ-
 πωμύσατο, καὶ διέφυγε δεξ' ἢ
 πηλάγοις, τὰ χ' ἄρ' ἠροπία,
 ἐντυχῶν γυπῶν, ὁ βροντῶς
 ποιδῶ καὶ ἠερωνοβόλ; σου
 Ζεὺς, καὶ ἀντι τῷ ἠερωνοβο-
 νῶν, τῷ βροπῶνι κατικρυτάν
 νυῖ. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι σωμα
 σφαῖδω, ἀνδρᾶσι μιλανᾶ
 τῆροισ, καὶ τῶ ὄψιν ἰσοφω-
 μῆροισ

ciens, & fulmina iactans Iupiter; & pro eo quod nunc fulmina
 iaculari dicitur, stimulo impelleretur. Illud autē quod cum
 Aethiopicibus conuiuatur, hominibus nigricantibus, & vultum
 obscū.

neque te de Ioue isto tuo i-
 gnorare. CRI. Quid autē
 annōn poterit Iupiter in tar-
 tarum praecipitare me? An
 ignoras quod deos omnes de-
 iecit à divino illo aetheris pa-
 uimento? & a Salomoneum,
 qui contra tonare ausus fue-
 rat, paulo antè fulmine praes-
 cipitavit, & vi petulantissim-
 us quisque est, etiam nunc.
 A poëis autem & Titanum
 victor, & Gigantium inter-
 fector, carminibus celebra-
 tur, quemadmodum & apud
 Homerum. TRI. Tu qui-
 dem Critia, omnia ea pera-
 curristi quae Ioui tribuuntur:
 sed si tibi ingratum non est,
 ausculta. Annōn Cygnus ille
 fuit, & Satyrus, ob petulans-
 tiam, imò & Taurus? Ac nisi
 scortillum illud celeriter in
 humeros sustulisset, & per
 pelagus effugisset, fortassis
 araret etiam nunc, ubi in ag-
 ricolam aliquem forte in-
 cidisset iste tuus tomirua faci-

obscū.

μυσθις, καὶ ἰς ἀλόγη' ἰνίους
 μὴ ἀφίσταδι, ἀπ' ἰσοδύρεζ =
 μύθ' ἰσοδύρεζ παρ' ἀν-
 θρωπῶν, ὡς γὰρ τικουτόρ ἰ-
 γων, οὐκ αἰσχρῶς ἄξια; τὰ
 ἄτοῦ ἀτοῦ καὶ τῆς ἰδῆς, καὶ
 τὸ ἰσοφορῆν καὶ ὄλου τοῦ
 σώμα' ἰσοχρῶμα καὶ ἰ-
 γων. Κρι. μὴ τὸν Ἀπόλω-
 νά γ' ἰσομοσάμεθα ὡς πέφ-
 τῆς ἄεθ' καὶ ἰηπρὸς, ἂν γα-
 θί; Τει. τὸν ψαυδόμεντιν
 ἰγῆς, τὸν Κριτῶν πρῶτω
 ἰσολοκικότα, καὶ μὴ αὐτὸν
 Σαλαμινίου, καὶ ἰτέρως μν-
 ρίου, ἀμφίλοξα πᾶσι μαν-
 τωόμενον. Κρι. τὸν ἰσοφθῶς
 να ἰτί, ὡς τριαναρῖν τῶν
 κριτῶν ἰρατῶν, ἢ διακτορόν
 τι καὶ καταπληκτικὸν βοῶν
 ἰσοπολιμῶ, ὅσον ἰνυάχιλοι
 ἀνὸρδὸν ἀνιάχιλοι, ἀπ' αὐ καὶ
 ἰσοίχθων, ὡς τριφθῶν ἰπονο-
 μάσται; Τει. τὸν μοιχὸν ἰ-
 γῆς, ὡς πλὴν ἰ Σαλαμινίως πᾶν
 ἰλα, πλὴν Τυρῶν, πρῶτω ἰεφθῶ
 ρι, καὶ ἰτι ἰπιμοιχῶν, καὶ ἰν-
 ςης

obscuratis, & in duodeci-
 mum usq; solem ab illis non
 discedit, sed apud ipsos vino
 madesfactus desidet, idq; cum
 barbam tantam habeat an'c
 non quaeso pudore dignum
 fuerit? Quod autē ad aquila
 lam attinet, & ad Idam, &
 quod impraegnari per totum
 adeo corpus solet, etiam dia-
 cere erubescio. CRI. Quid
 igitur? num Apollinem deice-
 rabimus, ut qui vates opti-
 mus sit, & praeterea medi-
 cus quoque? TRI. Vanum
 atq; mendacem istum vati-
 cinatorem dicis, qui Cræ-
 sum paulò ante perdidit, &
 post ipsum etiam Salami-
 nios, aliosq; innumeros, ob-
 liqua atque ambigua omni-
 bus illis respondendo? CR.
 Neptunum autem quid? quū
 & tridentem manu tenet,
 & in bellis immensum atque
 terribile quiddam clamat,
 quantum alij virimille, aut
 etiam decies mille: praeterea
 & Sischithon, hoc est, terra tremefactor, ὁ Τριηφον, ap-
 pellatur? TRI. Adulterum istum dicis, qui Salmonei fi-
 liam^b Tyro paulò ante viitavit, & adhuc etiam mactha-
 eur,

ση; κὴ Δημαγωγὸς τῶν τοιοῦ-
 τῶν ἴσι; τὸν γὰρ Ἀρῶν ἰσθ' ἔ-
 δεισμοῦ πιεσθῆναι, καὶ δεισ-
 μοῖς ἀνθρώποις μὲτὰ ἑ Ἀφρο-
 δίτης ἐνέβηρον, πάντων τε
 τῶν θεῶν, εἰς τὴν μοιχίαν,
 ἢ ἀσχυρῶς σιωπῶντων, ὃ
 ἴππεος Ποσειδῶν ἔκλυσε δια-
 κρυφθῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλα-
 γία τῶν διδασκαλῶν δὲ διότι
 ἢ ὥσπερ αἰ γράδω ἰόρας ἔξα-
 πατῶσαι ἐπέκειτο ἢ ὡς Ἡρακλῆ-
 λῦσαι τὸν Ἀργα. τὸ δὲ ἀμφι-
 χολον τοῦτο διαμόνοιον, οἴκ-
 τήραρ τὸν πρῶτον θεόν,
 τὸν Ἄρη ἀπηλαθῆρωσεμ' ὡς
 τε καὶ μοιχὸς ἴσθρ, ὡς μοιχὸς
 διασέλωρ. Κρι. Ερμῆαρ δὲ
 τι; Τει. μή μοι τὸν κακόδω-
 λον τοῦ ἀσεληγισάτου Διὸς,
 καὶ τὸν ἀσεληγομανοῦντα ἐν
 πῖλῶι μοιχοῖς. Κρι. Ἀργα
 δὲ καὶ Ἀφροδίτῃ οἶδα μὴ πα-
 ραδέχουσαι σὶ, εἰς τὸ πῶθια-
 βληθῆναι παράσ. ὡς
 τε ἰάσων τούτους; τῆς Ἀθῆ-
 νᾶς ἴτι ἰπηνυθίσματα, τῆς
 παρθένου, ἢ ἰνόπλου καὶ ἰατασ

tur, liberatorque & patronus
 huiusmodi vitiorum est?
 Nam Martem, cum vinculis
 premereetur, & nodis quibus-
 dam insolubilibus arctas-
 retur, ceteris dijs omnibus
 pra pudore silentibus, eques-
 stris iste Neptunus exiit,
 in lachrymas profusus scilicet,
 perinde ut pueruli maz-
 gistros formidantes, aut quae-
 admodum aniculae puellas
 decipientes. Instabat autem
 precibus Vulcano, ut solue-
 ret Martem. Ac claudicans
 iste deus, miserus videlicet
 dei senioris & vetusti, libe-
 ravit Martem: quare & ma-
 chus est, ut qui machos con-
 seruet. CRIT. Quid igitur?
 Mercurium? TRIE. Apage mihi
 veteratorem istum, improbum Iouis libi-
 dinosissimi seruum, ipsum
 quoque libidine insanientem
 in adulteria. CRIT. Proinde
 neque Martem, aut Venerem,
 recepturum esse te scio, ut
 qui iam antea abs te calunijs
 impetiti fuerint. Quapropter missos
 & hos faciamus. Minerva
 autem adhuc mentionem faciam,
 virginis videlicet armatae, &
 cerri.

πηδαιτικῆς θεᾶς, ἢ καὶ τῶν τῆς
 Γοργόνος κεφαλῶν ἐν ὧ σὺ
 θα περιάλλεται, τῶν Γιγαν-
 τῶν θύον· οὐ γὰρ ἔχεις τι
 λίαν περὶ αὐτῆς. Τρι. ἐρῶ
 σοὶ καὶ περὶ ταύτης, λέω μοι
 ἀρκείναι. Κρι. λέγει δ', τι γὰρ
 βούλει. Τρι. ἔπει μοι, ὦ Κρι-
 τία, τί τὸ χεῖσιμον τῆς Γορ-
 γόνος, καὶ τί ὧ σὺ δα τὸτο ἢ
 θεῶν λιφέρεται; Κρι. ὡς φο-
 βήσῃ τι θάλασσα, καὶ ἀπὸ τῆς
 πικρῆς τῶν δεινῶν. ἀπὸ καὶ
 καταπλάσσει τὸς πολεμίους, καὶ
 ἐτρακέα τῶν νικησάντων,
 ὅπου βούλεται. Τρι. μὴ
 ἢ δὴ τὸτο ἢ γλαυκώπις ἀκα-
 ταμάχητος; Κρι. καὶ μάλα.
 Τρι. καὶ δὴ τι οὐ τοῖς σώζαν
 δουρατοῖς, ἀπὸ τοῖς σώζο-
 μῶν μὴ εἰς λαίωδων τῶν
 φων, ἢ δὴ ἀγῶν, ὡς ἡμεῖς ἀ-
 καταμάχους ἐργάζονται, ὡ-
 σπερ τῶν Αθλων; Κρι. ἀπὸ
 οὐ οἱ δουρατοῖς γὰρ ὁρῶσθαι
 ἐπιβουλεύειν, ὡσπερ τοῖς θεοῖς,
 ἀπὸ ἢ τῆς αὐτῶν λιφέρεται.

Τρι. *terribilis dea, quæ Gorgo-
 nis caput pectori appli-
 catum habet, deam Gigan-
 tum interfetricem. Non e-
 nim, opinor, habes quod de
 ipsa dicas. TRIEPH.*
*At dicam tibi etiam de ista,
 si mihi respondere voles.*
 CRIT. *Dic quicquid vo-
 lueris. TRIEP.* *Dic mihi
 igitur Critia, quæ Gorgonis
 huius vitilitas est? & cur pe-
 ctori gestamen hoc dea ap-
 plicatum habet? CRIT.*
*Vti terribile quoddam spe-
 ctaculum, & quod mala as-
 uertere possit. Sed & hostes
 perterrefacit, & d' victoriam
 utroque inclinantem, quos
 cunque ipsa vult, aduertit.*
 TRIEP. *Num ob hoc ipsa
 quoq; Glaucopis inuicta at-
 que insuperabilis est? CR.*
Atque admodum. TRIE.
*Cur igitur non illis potius
 qui seruare possunt, quam
 qui seruantur, femora adde-*

*lemus taurorum atq; capra-
 rum, ut nos quoq; insuperabiles atq; inuictos reddant, perin-
 de atq; Mineruam? CRI.* *Atqui ipsi potestas non est à lon-
 gè auxiliari, perinde vi dicit; sed solum si quis ipsam gestat.*

Gggg

TRIE.

Τρι. καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἴθιλω
 γὰρ περὶ οὗ εἰδέναι, ὡς ἔξασ-
 ρημῶς τὰ τοιαῦτα, καὶ ἰς μά-
 λιαν καταρθώκοιτο. ἄγνωθόν
 γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτῶν,
 πηλὴ γὰρ τὸ ὄνοματι. Κρ.
 αὐτὴ λόγῳ ἐχέσθαι ἀπρεπὴς
 καὶ ἰπέρσους. Περσέως δὲ
 ταύτην δόλῳ ἀποδορυμῆος
 σαυτοῦ, ἀνδρὸς ἡγενοῦ, καὶ ἰς
 μακρῶν ἀφ' ἡμετέρων, ἰπασο-
 δίκου ταύτην περιθρόσαντος,
 ἄλλοι οἱ θεοὶ ταύτην ἰσχυ-
 κασι. Τρ. τυτὶ μ' ἰλάνθανέ
 ποτε τὸ λαλῶν, ὡς ἀνθρώπων
 θεοὶ ἰνδρῆς αἰοί, ἰώσης δὲ τὸ
 κήσισμος προσηταιζέσθαι ἰς
 πανδοχέον, ἢ κρυφίως συνει-
 θέρω, καὶ κόρην αὐτῶν ἰπασθ-
 μασι. Κρ. νῦν ἄγνωστον ἰν
 Αθῆναις, παρθένος δὲ ἰμῶν, μὴ
 καὶ ἀποδομῆς. Τρ. καὶ ἄτις
 παρθένον καταπομῆσθαι, τῶν
 τὸ γυναικῶν φῶδ' ἰπασθῶν
 τοῖς οἰδῶ γὰρ μυσίας ἰσμε-
 λῆσι τμυθέσας νύμφῳ ἰν ἄμ-
 φερύτη, Κρήτην δὲ μῆν λα-
 λῆσσι.

virgini caput amputauerit,
 erit muliitudini? Noui enim innumeras membraim
 per partes dissectas insula in circumflua, Cretam illam no-
 mine

TRI. Et quidnā hoc ipsum
 est? Volo enim ex te scire, viri
 qui inuenieris talia, & quā-
 maxime perfecte asscuius
 sis. Ignoro enim omnia que
 de ipsa feruntur, præterquā
 nomen. CRI. Ipsa quā-
 dem puella fuit elegans &
 amabilis. Perseus autē cum
 huic dolo caput amputasset,
 utpote vir generosus, & quā
 in arte magica laudatus, car-
 minibus illam quibusdam im-
 canidisset, in præsidium &
 quasi quoddam propugna-
 culum dij sibi ipsam retinue-
 runt. TRI. Hoc igitur
 præclarum tandem me la-
 tuit, quod dij hominū quoque
 indigent. Quæ autem viuē-
 tis vilitas fuit? meretrica-
 batur nimirum per caupos
 nas, aut latenter vitiabatur,
 deinde se ipsam virginem ap-
 pellabat. CRI. Non per
 ignotum Athenis: sed virgo
 permansit vsque ad decolla-
 tionem. TRI. Ergo si quis

ἄφροδι. καὶ ἀ τοῦτο ἐξίνωσ
 σκορ, ὃ λαὸν Κεῖρια, ὡσας
 Γοργόνας σοι ἀνάγαγον ἐκ
 Κρήτης, καὶ σφραγίστην ἀ-
 κασίμαχτον ἀποκατίσθησιν.
 ποιητὰ δὲ καὶ ῥήτορας κατὰ
 πολὺν με Περσέως δίκην αὐρ,
 ὡς πλέονας γοργόνας ἴφασ-
 ρηκότα. ἀπ' ἐπι ἀνεμύθηλυ
 τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τὰ φορῶν ἴπυ-
 δένωστό μοι τὸ Διός σε, καὶ
 τὰ πλὴν μητέρα θρηψαντὰ δόχ-
 μια, ὡς ἀαθαλῆς αἰ δόχμια
 αὐτῶν ἴσχυροι. Κρ. ἀπ' οὐκ
 ἐξίνωσεν πλὴν ἐπὶ δὲ καὶ τὰ
 ὄργια. Τρ. εἰ ταῦτα ὃ Κεῖρια,
 ἐξ ἴπυδῶν ἐξίνωσ, ταχ' ἄρ καὶ
 ἐν νικαδῶν ἐξίνωσεν ἄρ, ἢ
 ἐστὸ γλυκύτατον φάσθ' ἀνέ-
 γαγεν. ἀπ' ἀπ' ὃ, πάλιν
 τὴ καὶ μῦθοι, παρὰ τ' ποιητῶν
 τιραδολογούμην. ὡς ἔασον
 καὶ ταῦτων. Κρ. ἤρα δ', πλὴν
 Διός γαμπτῶν καὶ κασιγνη-
 τῶν, ἢ παραδ' ἔχ; Τρ. σίγα,
 ἢ ἀσπίδ' ἐστὴν ἐν νικαμίσθω,
 καὶ

mine dicunt. Quòd si ignur
 cognouissem hoc, ὀ optime
 Critia, quàm multas tibi
 Gorgonas ex Creta huc ata-
 tulissem, τεῖς ducem inuictum
 & insuperabilem reddidif-
 sem. Poète autem & orato-
 res multò me Persco antea
 posuissent, vè qui plures Gor-
 gonas inuenissem. Verùm
 quoniam in Creta mentio-
 nem incidi, adhuc meminū
 qui mihi sepulchrum Iouis
 tui istius demonstrabant, &
 occultas valles, quæ matrem
 eius enutricant, quanquam
 adhuc viridia ipsa ea arbus-
 ta essent. CRI. At ne-
 sciebas incantationem & sa-
 crificia quibus vièdum suis-
 set. TRIT. Si hæc, ὀ
 Critia, per incantationes fa-
 cta sunt, fortassis etiam ab
 inferis exciitasset illam, &
 in lucem dulcissimam redu-
 xisset. Sed nugæ ista, ac lu-
 dicra & fabulae sunt, à poë-
 tis præstigiòsè cōficta. Qua-
 propter & hanc omitte. CRI. Iunonem autem, vxor-
 rem Iouis, & sororem eandem, annon recipis? TRIT.
 Tace obsecro, propter intemperantissimum concubia

καὶ τὴν ἐκ ποδοῖν καὶ χερσῶν
ἐκτεταμένην παράφρασιν.

Κρ. καὶ τίνα ἱπομάσομαι καὶ
Τρ. ὑψιμέδοντα θεόν, μέ-
γαλον, ἀμόροτον, οὐρανίωνα,
ἠδὲν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πα-
τρὸς ἐκπορευόμενον, ἕν ἐκ τρι-
ῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία ταῦτα νό-
μισι, Ζῶα τὸν δὲ ἄγιο θεόν.

Κρ. ἀριθμῶν με διδάσκεις,
καὶ ὅρα ὅτι ἀριθμητικὴ καὶ
ἢ ἀριθμῶν, ὡς Νικόμαχος
ὁ Γερασένος. οὐκ οἶδα ἢ τί
λέγεις, ἢ τέλα, τέλα ἔμ. μὴ τὴν
τετρακτῶ φησὶ τὴν Πυθαγό-
ρον, ἢ τὴν ὀγδοάδα καὶ πρῶτα
κάδας, Τρ. οἶα τὰ ἕρθε, καὶ
τὰ σιγῆς ἄξια. οὐκ ἔσθ' ὡδὲ
μὴ πρὸν τὰ ψυκτικῶν ἢ χυμῶν ἢ ὡ
γάρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ
τίς ὁ πᾶν πάντων, καὶ τί τὸ
σύνημα τῶ πάντος. καὶ γὰρ
πρῶτον λέγει τὰ ἅπαντα ἑπασχον,
ἄπειρὸν δὲ, λυμένα δὲ μοι Γαλι-
λαῖ ὅτι ἐν τελευτῇ. ἀναφανου-
τίας, ἐπιπέριον ὅτι, ἐς τρίτον
οὐρανὸν ἀεροβάσις, καὶ τὰ
καμίσα

quæ item constitutio, quòdve corpus vniuersi. Quando au-
tem me Galilaus ille conuenit, recaluastet, naso aquilo. qui
in tertium vsq; cælum per aërem ingressus est, quæq; optima
atque

tum, & istam ex manibus
pedibusque extentam, cur-
suprateruche. CRIEPH.
Quemnam igitur tibi iura-
bo? TRIT. Deum alie
regnantem, magnum, athe-
rium, atq; æternum, Filium
Patris, Spiritum ex Patre
precedentem, vnum ex tri-
bus, & ex vno tria. Hæc tu
Iouem puta, hunc existima
Deum. CRI. Numerare
me doces, & iusurandum
arithmetica tibi est. Nam
& numeras, perinde vt Ni-
comachus ille Gerasenus.

Neque enim intelligo quid
dicas: Vnū tria, tria vnum:
num quaternionem dicis Py-
thagoricum illum, an octer-
nionem, an numerum ex tri-
ginta constantem? TRIT.
Tace ea quæ infra sunt, quæ-
que silentio digna. Non li-
cet hoc pacto metiri puli-
cum vestigia. Ego enim do-
cebo te quid sit vniuersum,
& quis fuerit ante omnia, &

ἡδίστη ἐκμεμαθικὸς, δι' ὅ-
 φασ Ὁ μᾶς ἀνικάνισιν, ἵς
 τὰ τῶν μακάρων ἰχθια παρ-
 εσώδασε, καὶ ἐκ τῶν ἀσιδῶν
 χάραρ ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ
 σιωπίσω, ἡ μὲν ἀνὴρ, ἐπ'
 ἀλυθείας ἀνθρώπων. Κρ. λί-
 γι, ὃ πολυμαθέσσι Τριφῶν.
 ὅτι φόβος γὰρ ἔρχομαι. Τρ. ἀ-
 γίνωκας ποτε τὰ τῷ Ἀριστο-
 φάνος τῷ δραματοποιῷ ὄρνι-
 θας, ποιημάτων; Κρ. καὶ μά-
 λα. Τρ. ἐγκιχάρατλα παρ'
 αὐτῷ ζοῖον. Χά. ὡ καὶ νύξ,
 ἕρβος τε μέλαρ πρῶτον, καὶ
 τάρταρ ὄρνιθς, γῆ δ', οὐδ'
 ὕρανος ἡ. Κρ. εὐλίγεις. ἔτα
 τί ἡ; Τρ. ἡ φῶς ἀφθιτον,
 αἰράτων, ἀκατανόητον, ὃ λύνει
 τὸ σκότ, καὶ τὴν ἀκοσμίαν
 ταύτην ἀπύλασε, λόγῳ μόνῳ
 ῥηθῆντι ἐκ αὐτῷ, ὅς ὁ βραδύ-
 γλωσσος ἀπεγράφατο. γῆ
 ἕπεξεργίῳ ὕδασι, οὐρανὸν
 ἐτάυνησιν, ἀστράς ἐμόρφω-
 σιν ἀπλαγῆς, ὁρόμον διτλά-
 ξατο, ὅς οὐ σέβη θείας. γῆ ἡ ζῆς
 ἄνθρωπον

admodum tardilinguis iste descripsit : Terram firmavit sus-
 per aquas, cœlum explanavit, stellas formavit fixas, eur-
 sum ordinavit, quas tu veneraris ut deos. Terram autem

atque pulcherrima sunt, in-
 de didicit, per aquam nos
 renouavit, in beatorum ve-
 stigia insistere fecit, & ex
 impiorum regionibus nos
 redemit. Ac te faciam, si
 me audieris, verè hominem.

CRI. Dic quæso, doctissi-
 me Triephon : timore enim
 quodamiam correptus sum.

TRI. Legistine aliquan-
 do Aristophanis Comici ποῆ-
 τὰ fabulam, Aues? CRI.
 Atque admodum. TRI.
 Scriptū ab eo tale quippiam
 ibi est :

A principio chaos, & nox,
 & tenebræ nigre erant,
 & tartarus alius,

Nulla autem terra, nec aër,
 aut sol, nullus adhuc, &c.

CRI. Rectè dicis : quid au-
 tem postea? TRI. Erat
 lux incorruptibilis, inuisibi-
 lis, incomprehensibilis, quæ
 dissoluit tenebras, & infor-
 mitatem istam abegit, ver-
 bo solo dicto ab ipsa, quem-

ἀνδρα ἰκατάπισιν, ἄνθρα.
 πορὶν μὴ ὄντων ἰς τὸ εἶναι
 παρήγαγε. καὶ ἐστὶν ἐν οὐρα-
 νῷ βλέπων δικαίους τε ἡ-
 δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πρά-
 ξας ἀπογραφομένη. ἀνταπο-
 δώσει δὲ πᾶσιν, ἢ ἡμέραν
 αὐτὸς ἐν τέλει. Κρ. τὰ δὲ τῶν
 μισθῶν ἐπιψημισμῶν ἰς ἅ-
 παντας, ἐχρησάσθαι γὰρ καὶ
 σαυτά; Τρ. τὰ ποῖα; Κρ. τὰ
 τῶν ἀμαρτήτων. Τρ. λέγε, ὦ
 ἡλιέ Κεῖτια, περὶ τῶν Μοι-
 ρῶν ἢ τῶν μαθητῶν ἀκού-
 σαιμι περὶ σοῦ. Κρ. ὅχ' Ομηρος
 ὃ ἀοίδιμος ποιεῖς ἔρηκε
 Μοῖραν δ' ὅτινά φημι με-
 φυμένον ἔμψαι ἀνθρώπων.
 ἔπ' ἢ τὸ μέγαδ' Ἡρακλῆος.

Οὐδ' γὰρ οὐδ' εἰς Ἡρα-
 κλῆν φύγε λίρα,

Ὅσπερ φησὶται ὅτι ἔστι Λι-
 Κρονίου ἀναψί,

Ἀπὸ ἡμοῖρ' ἰδάμασαι, ἢ
 ἀρχαί, ὅτι ὅτι Ἡρως.

Ἄπ' ἀ καὶ ὅλον τὸν βίον καθε-
 μάρθου, ἢ τὰς ἐν τῷ μί-
 θονᾶς, ἢ τὰ δ' ἔπειτα.

Πάστων,

Quin & totam vitam, omneque in ea mutationes, fato consti-
 tuas atque ordinatas esse idem innuit, cum ait :

& floribus exornavit, ho-
 minem ex nihilo ad essen-
 tiam produxit. Estque in cae-
 lo aspiciens iustos pariter &
 iniustos, & in libris descri-
 bens cuiusque res & actiones.

Rependet autem omnibus,
 * quam diem ipse praecipit.

CRIT. Quae autem à Par-
 cis agglomerata cunctis sunt,
 etiamne illa inscribunt?

TR I. Qualianam? CR I.
 Ea quae ad fatum pertinent.

TR I T. Dic mihi, ὄπτιμε
 Critia, de Pareis. Ego verò
 discere gestiens, de te liben-
 ter audierim. CR I. Ana-
 non Homerus poeta cele-
 bris ait:

At fatum effugit nemo.
 (mihi crede) virorum.

De magno autem Hercule
 idem ait :

Nec vis Herculea Parca
 vitavit amaram,

Quamquā dijs charus fo-
 ret, & Iouis incluta proles;

Sed fato, atque ira domi-
 tus Iunonis iniquae est.

Πάσται, ἄσσα οἱ ἄσα,
κατακλιῶθῃς τε βαρεῖα
Γιγνωμῆφ ἠέσαντο λίνω,
ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
καὶ τὰς ἐν ξυρῆ ἰσοχὰς ἀπ'
ἐκάνης γίνεσθαι,

Ἦδ' ὡς Αἴολον ἰδύμεθ',
ὅς με πρόφρων ἠπίθετο,
Καὶ σπυρ', οὐδέ πω ἄ-
σα φίλων ἐς πατρίδ' ἰκέ-
σθαι.

ὡς τε πάντα ἔπο τῶν μοιρῶν
ζήνεσθαι ὁ ποιητὴς μεμαρ-
τύρηκε, τὸν δὲ Δία μὲν θιλλῆσαι
τὸν γόν Θανάδιο Δυσσχεῖ
ἔξαναλῦσαι, ἀπα μᾶλλον
Αἰμαδίστας ψιάδας καὶ
πυχῶν ἔρασι,

Πᾶσα φίλον τιμῶν, τὸν
οἱ Πάτροκλ' ἔμιμνε
Φθίσαν ἰν Τροίῃ.

ὡς τε, ὅ Τειφῶν, δὴ τῶτο μη-
δὲν περ θῆνα περὶ τῶν μοι-
ρῶν ἰθιλέως, ἢ καὶ τάχα πικ-
δάρσιος ἐγγόνος μὴ δ' ἄλλο
δασκέας, καὶ τὰ ἀπόρρητα
ἐμυθήσ. Τρ. καὶ πῶς ὁ αὐ-
τὸς ποιητὴς, ὃ κατὰ Κριτία,
διτλῶ ἑπιλέγα τὴν ἑμαρ-
μίνην καὶ ἀμφίβολον, ὡς τό-
τε

— ubi ille deinde
Illa ferat, quæcunque
Deus, Parcaq; malignæ
Neuerunt genio, cū ma-
tris prodijt alio.

Etiā in peregrino solo re-
tentiones ab eadem illa fieri,
ut cūm Vlysses ait:

Atque ut susceptum pla-
cido rex Aëolus ore,
Miserit in patriam, sed
nondum fata sinebā.

Quare omnia à Parcis fieri
poëta testatus est: Iouem au-
tem neq; filium voluisse ab
infanda defendere morte,
sed potius

Sanguineas celo guttas
diffudit ac alto

Ob natum, quem Patro-
clus prope mœnia Troiæ

Occisurus erat —.

Quamobrem, Triphon, ob
hæc nihil amplius addere de
Parcis volueris, etiam si for-
tassis in sublime sublatus fu-
isses unà cum præceptore, &
arcanis illis initiatus. TRI.

Et quomodo ipse ille poëta,
ὁ ὀπτιμε Κριτία, duplex al-
legat fatum, & ambiguum,

δὲ μὴ τι πράξαντι, τοῖσδε
τέλει συγκύρσαι, ἴσθις ἢ ποίη
σαντι, ἐτέρω τέλει ἰτυχῆν,
ὡς ἐπ' Ἀχιλλεύου·

Διχθαδίας κῆρας φρέων
θανάτοιο τέλει·

Βι μὴν ἢ αὐθι μύων Τρω
ων πόλιον ἀμφιμάχουμαι,
Ὡλεῖο μὴ μοι νόσος, ἀ
τὰρ κλέος ἀφθόρον ἔσαι.

Εἰ δὲ λην οἴκαδ' ἴκομαι,
Ὡλετό μοι κλέος ἰωδόν,
ἐπὶ δὴρόν δέ μοι ἄδαν Βοσσε
ται.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχλώρον·

Ὅς ῥῦν εἰδὸς κῆρ ὀλοῦν,
ἐπὶ νηὸς ἔδουνε.

Πολλάκι γάρ οἱ ἔσπε γέ
ρων ἀγαθὸς Πολυίδος·

Νόσος ἦν ἀργαλὴ φθίδι
οἷς ἐν μεγάροισιν,

Ἡμεῖς Ἀχαιῶν νηυσίμ, ὅς
πὸ Τρώεσσι δαμιλύαι.

Ὅχι παρ' Ὀμήρω ταῦτα γέ
γραπτα; ἀμφίβολος αὐτή,
ἢ ἀμφικερμῶς ἀπάτη; εἰ δὲ
βέβαια καὶ τὸ Διὸς ἐπιθέσω σοι
ἢ λόγον, ὅτι μὴ Ἀργείοισιν ἔρη
κεν,

quæ hæc, atque adeò anceps deceptio? Quod si placet, e
tiam Iouis orationem tibi addam. Annón Argistho dixit
quod

vi qui hoc quidem fecerit,
talem exitum fortiatum: aliud
autem faciens, in alium exitum
incidat: ut de Achille,
cum dicit:

Nam me mater ait, niueis
Thetis incluta plantis,
Sortitum geminas obeun
da ad funera leges:

Nam si hic persistam, pu
gnemq; ad moenia Troia,
Eripitur reditus mihi,
at incluta fama sequetur.

Sin autem patriam repe
tam, charosq; penates,
Fama perit, verum in lo
gum mihi ducitur atas.

Sed de Euchenore ait:

Qui non ignarus fati,
conscenderat æquor.

Nanque huic sæpe senex
Polyidus dixerat antè,
Aut morbo in patria pe
riurum, atque inter amia
cos,

Aut manibus Teucrorum,
atque inter Dorica castra.
Annón apud Homerum hæc
scripta sunt? aut non ambi
guam

εἴψ, ὡς ἀπροσμενῶ μὲ τῆς
 μοι χείρας, καὶ τὸν Ἀγαμέμ-
 νου ὄπιθουλῆς, ἴην λαβεί-
 μαρτων ποικίλῳ χροῶν, ἐπι-
 βαλλομένῳ ἢ ταῦτα πράξαι,
 ἐκαθυστέρῃ θανάτου; Τρ. τῶ-
 το ἁγῶ ποικίλῳ προμαν-
 τασάμια, ἰὰν λιτάνῃς τὸν
 πλοῖον, θανάτω βύσῃ παρὰ
 τῆς δίκης· εἰ δὲ γὰρ μὴ τῶτο
 πράξῃς, βιάσῃ λαθῶς, ἐδ' εἰς
 ἄκα θέμις τέλῳ θανάτοιο
 λιχῆν. ἔχ ὄρῃς ὡς ἀδιόρθω-
 τα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμ-
 φίλοζα, καὶ μηδέπω ὑδραυ-
 μίνα; ὡς τὴ ἕασον ἄπαντα,
 ὡς καὶ αἰ ἐν ταῖς ἑπυρανίοις
 βίβλοισ τῶν ἀγαθῶν ἀπυρά-
 ψωλα. Κετ. ἢ πάντα ἀνα-
 κυκλῆς, ὃ Τειφῶν, ἀπὸ μοι
 τόδε ἐπὶ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σου-
 θῶν ἐν τῷ ἕρανῶ ἰγχαράτ-
 τῶσι. Τρ. πάντα, εἰτύχοι γὰρ
 χεῖρας ἡ ἐν ἔθροισι. Κρ. πολ-
 λὸς γυραφίας φῆς ἐν τῷ ἕρα-
 νῶ, ὡς ἄπαντα ἀπυράφιδαι.
 Τετ. ὡσῶμα καὶ μηδὲρ ἑπῆς

quòd si ab adulterio & infan-
 dijs Agamemnonis sese con-
 timeret, fato illi constitutum
 esse ut in longum tempus vi-
 ueret: si verò in animum in-
 duceret facere ista, mortem
 effugere non posse? Atque
 ad eum modum ego quoque
 vaticinatus sæpè sum: Si
 occideris proximum, mors
 ti condemnaberis iudicio. si
 verò hoc non feceris, viues
 rectè:

Nec te fas adeò festinam
 incurrere mortem.

An non vides quàm minimè
 correctà aut emendatà sunt
 quæ à poetis dicuntur? quan-
 quam item ambigua & obli-
 qua, neque vnquam certà ad
 liqua sede stabilita? Qua-
 re omnia isthæc missa fac,
 ut & te in cælestibus bono-
 rû libris inscribant. CRIT.
 Benè omnia reuoluis ac rea-
 petis, Triephton, sed mihi
 illud responde: Virum &
 Scytharum res in cælo describuntur? TRIE. Omnes, si
 quidem & inter gentes Chrestus fuerit. CRIT. Multos
 sanè scribas in cælo narras, quando cuncta describuntur.
 TRIE. Bona verba, Critia, neque quicquam contemptum

φιλῶρον θεοῦ δεξιῶν, ἀν-
 τὸ λατρηχοῦν ὃ παῖς παρ
 ἐμοῦ, ἥτις ἴην χεῖρας ἀς τὸν
 αἰῶνα· ἀοὐρανὸν ὡς διέ-
 ριν ἐξήλασε, γλῶσφ' ὕ-
 δατος ἔπηξεν, ἀστράγαλός
 φωσφ, ἀνθρώπων ἐκ μὴ ὄν-
 τ' ὡπαρήγαγε, τί παράλο-
 ξον, καὶ τὰς πράξας πάν-
 των ἱναπογράφωσι; καὶ γὰρ
 σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαν-
 τι, οἰκίτιδας δὲ καὶ οἰκίτας
 ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, οὐ-
 δὲ ποτὲ σε διέλαθε δούτων
 πράξις ἀπόβλητ', πόσῳ
 μάλλον τὸν πάντα ποιη-
 κόντα θεόν, ὃ ἄπαντα ἐν αὐ-
 κολία σταθραμῆν ἑκάστου πρᾶ-
 ξιν καὶ ἐννοίαν; οἱ γὰρ σου
 θεοὶ, λόλαβ' ὅτις ἔδ' προ-
 νόσιν ἔχοντο. Κεῖν, πάντων
 πέρας, καὶ μὲ ἀντιστόφως
 τῆς Νιόβης παθῶν, ἐκ σήλης
 γὰρ ἀνθρώπων ἄναπτεφύνα,
 ὡς τε τῶτον τὸν πῆσιθ' σοι,
 καὶ λακόν τι παθῶν παρ' ἐμοῦ.

Τετ.

aut vile de Deo dextero lo-
 quaris, sed Catechumenus
 existens, persuaderi à me i-
 bi sine, si modò viuere cu-
 pis in æuum. Nam si cœ-
 lum explanauit ut pellem,
 terram autem firmavit su-
 per aquas, stellas formauit,
 hominèmq; ex nihilo, ut
 esset, in lucem produxit: quid
 miram adèd, si res quoque
 omniura ibi describantur?
 Nā & tu si domunculam a-
 liquam edificāsses, ancillas
 autem & seruos in eamultos
 congregāsses, nunquā te la-
 teret quicquam eorum quæ
 ab illis gererentur, quama-
 uis abiectum & vile. quan-
 tō igitur magis probabile
 est, eum qui omnia creauit,
 Deum, cuncta expeditè ac
 facillè percurrere, & vniuf-
 cuiusque consilia & actio-
 nes animaduertere? Nam tui
 dii pro Cottabis, ab ijs qui
 rellè sapiunt, habentur.

CRIT. Rectè omninò dis-
 cis, & mihi nunc diuersum accidit, & atque Niobe olim.
 ex statua enim in hominem conuersus sum. Quare iam deum
 istum tibi appono, & iuro quòd mali à me nihil patière.

TRI.

Τριτ. ἄπειρ ἐν καρδίας μ' ὄν-
 τας φιλῆς, μὴ ἐτιθέωρ τι
 ποίσεις ἐν ἐμοί, καὶ ἐτιθέωρ
 πρὸ καρδίας ἐν φρεσίν, ἀπο
 δέ ἄπειρ. ἀπ' ἄλλ' δὲ, τὸ θαυ-
 μάσιον ἐν αὐτῷ ἀνοσμάσιον
 ἄσασον, ὅπως, καὶ ἐν καρδίας
 χριστῷ, καὶ ὅπως ἀποιωθῶ,
 καὶ ἐχ' ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδάσω,
 ἀπ' ὡς ἀνδρῶν ἄρτιον γυμ-
 σομα, καὶ τῷ θαυμασίῳ ἐν
 ἡπληξίῳ κατ' ἀντιφῶν λα-
 μῶνα ἐν τραχυδίῳ. Κρ. ἐν
 τὸν ἦορ τὸ ἐν σαρπός, ὃ ὅτι
 το γυμνασίου. Τριτ. λέγει, σα
 ρὰ τ' ἐν ὀνόματι ὁ δὲ ἀμιν τῷ
 λόγῳ παύθωρ, ἐγὼ δέ καθεδῶ-
 μαί, Διέμβη ὁ Αἰανίδην, ὃ
 πότι λήξασιν ἀέθωρ. Κριτ. ἀ
 πῆσιν ἐπὶ τῷ λευφόρῳ, ὃ
 ἐν ὀνόματι γὰρ τὰ χριστῶν.
 καὶ δὲ ὄρῳ πᾶσι ὁ πάμπο-
 λυ, ἐς τὸ οὐς ψιθυρίζοντας, ἐ-
 πί δέ τῃ ἀκοῇ ἐφῶτο τοῖς χρι-
 στίσιν. ἐγὼ δέ παύθωρ ἐς
 ἅπαντας, καὶ τῷ χριστῶ τοῖς
 βλεφά-

TRIT. Si modò ex corde
 me diligis, ne quid alienum
 aut nouum in me facias:

Nève aliud celes animis,
 aliudq; loquaris.

Verùm age mirabilem illam
 auscultationem tuam tan-
 dem profer nobis, ut & ego
 expalleſcam, & prorsus im-
 muet, & non quemadmo-
 dum Niobe, obmutescam,
 sed uti Philomela in auis-
 culam conuertar, & miras-
 bilem istam consternatio-
 nem tuam in prato viridi tra-
 gico quodam modo decan-
 tem. CRI. Ita per filium
 ex patre haudquaquã istud
 fiet. TRIT. Dic modò, à
 spiritu potestatem ac vim dis-
 cendi accipiens. Ego verò
 sedebo:

Aecidem expectans, dũ
 cantum finiat ille.

CRI. Abieram in viam
 publicam, empturus vide-
 licet ea, quibus maximè o-
 pus habebam: atque ibi vi-

deo multitudinem admodum magnam in aurem mutuo
 susurrantes: audiendi autem studio etiam labijs inhere-
 bant. Ego verò oculos per cunctos circumferens, &

manum

θεοφάγοις περιεκάψας, ἐς
 σκοπιάσιν ὄξυδερκέσσι, ἃ
 πρὸς τινα τῶν φίλων θιάσω-
 μι. ὁρᾷ δὲ Κρότανα τὸν ποσ-
 λιτικόν, ποσὸ ὄδον φίλον ὄν-
 τα, καὶ συμποτικόν. Τετ. αἰ-
 δάνομα τῶτον, τὸν ἰξισω-
 πλὸν ἄρμας ἄτα τί; Κριτ.
 καὶ ἂν ποποῦς παρανομι-
 σάων, ἕκον ἐς τὰ πρόσω,
 καὶ τὸ ἰωθινὸν χάρι ἀπὸν, ἔ-
 χήρου ὡς αὐτὸν. ἀνδρωπί-
 σκῃ δὲ τις, τὸνομα Χαρί-
 κιν, σισμμένον χερὸν-
 τιον, ῥίχρον τῆ ἰπιδιλλῆ μύ-
 χιον, ἰχθίμλητο ἰπιοσυρμέ-
 τον. ὃ δὲ ἀνὴρ ἑλευανώτε-
 ρῷ θανάτῳ, ἄτα ἰρξαθὶ ἰω-
 φθίγηθὶ κατισχυμένον. οὗ-
 λος, ὡς πῶπορ, τοὺς τῶν ἰξι-
 σων καταδέσσει ἰλαπαρμὸς,
 καὶ τὰ χεῖρα τοῖς δαυασῶν ἀ-
 ποδώσει, καὶ τὰ τε ὄνοικια
 πάντα, καὶ τὰ διμύσια καὶ
 τὰς ἀραμάγγας δέξεται, μὴ
 ἰξίτάσων ἢ τίχνης, καὶ κατι-
 φλυάσει

& debita sceneratoribus reddet, & pensiones omnes tam
 priuatas quam publicas: præterea & eramangas capiet,
 non inquirens aut perpendens cuiusque artem. Atque etiam
 amariora

manum supercilijs incuruam
 supernè obducens, inspecta-
 bari quam acutissimè sicuti
 amicorum aliquem contem-
 plarer. Video autem Cra-
 tonem Politicum illum, qui
 mihi à puero & sique amicus
 fuit, & in conuiujs vnà cons-
 uetus. TRIT. Intellego
 quem dicis, inspectorem vi-
 delicet illum. sed quid po-
 stea? CRIT. Multis itaq-
 ue opposito cubito dimoa-
 tis, in anteriorem partem pe-
 netraui, & matutinum illud
 Aue præfatus, accedebam ad
 ipsum. Cæterum homuncio
 quidam nomine Charice-
 nus, vetulus, emarcidus, &
 naso stridens, iussiebat pri-
 mò intimum quiddam, ex-
 creabatq; languidum & in-
 conditum. Erat autem spu-
 tum morte ipsa liuidum mag-
 is. Deinde cepit loqui vo-
 ce attenuata & exili admo-
 dum. Hic, ut antè dixi, inspe-
 ctorum relinquit elapsos,

ἡλυσθῆναι ἐπιωκυρότερα, οἱ πε-
 ρὶ αὐτῶν δὲ ἡδονὴ τοῖς λό-
 γοις, καὶ τῷ λαοῦ τῶν ἀκου-
 σμάτων πρὸς κενὸν ἕτερος ἢ
 τὸνομα Χλωοχάρμου, τει-
 βάντιον ἕχων πολύσαβρον,
 ἀνυπόδριός τε καὶ ἄσκητος,
 μετῆστι, τοῖς δὲ δόσιμι πιπρο-
 τῶν, ὡς ἐπιδέξαστό μοι τις
 λακκάμων, ἐξ ὀρίων παρα-
 γνήσῃ, λευκαρμύς τε καὶ
 κόμης, ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγε-
 γραμμένην ὄνομα ἱερογλυ-
 φικοῖς γραμμασίω, ὡς οὗτος
 τῷ χροσῷ ἐπικλήσει τὴν λεω-
 φόρον. ἢ δὲ ἐγὼ, κατὰ μὲν
 τὰ Αἰεσάνθρου καὶ Ἀρτεμι-
 δάου, ἢ καλῶς ἀπεύσουςτα.
 ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ἡμῖν,
 ἀλλὰ τοῖς μὲν τὰ χεῖρα πηλοῦ.
 θέσεια ἀναλόγως τῆς ἀρθό-
 σιας, οὗτος δὲ ἐπὶ πολὺ τῷ
 ὀδοῦ γε σερηθέσεια, ὡς πολ-
 λῶν χροσὶς ἐμπορηκός. καὶ ἔ-
 μοι γε δοκεῖ, ἐπὶ Λουκά-
 σα κίττω, καὶ δῆμον ὀνεί-
 ρων καταδραστήων, τοσαύ-
 τα ὀνεροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς
 νυκτὸς

amariora his nugabatur. Illi
 autem qui circa ipsum erant,
 delectabantur verbis hisce,
 & nouitati eorum quæ au-
 diebant aduertebant ani-
 mum. Alius autem quidam,
 cui nomen Chleuocharmus,
 pallium habens admodū pu-
 tre, sine calceis & tegmine
 capitis incedens, interloques
 batur, denibus applaudens:
 ut demonstrauit mihi malè
 vestitus quidam, qui ex mon-
 tibus aduenerat, detonsa co-
 ma, in theatro perscriptum
 nomen literis hieroglyphi-
 cis (hoc est, sacris & arca-
 nis notis) quòd iste auro inu-
 daturus esset viam publi-
 cam. Ego verò inquam: At
 iuxta & Aristandri & Arte-
 midori præcepta non ita bo-
 num euentum habebunt hæc
 inter vos somnia, sed tibi
 quidem debita multiplicabuntur
 secundum proportio-
 nem pensionis: iste aut̄ quam-
 plurimum obolo etiam care-
 bit, tanquam qui multo auro
 tam diues fuerit. Ac mihi quidem videmini super Leucadem
 petram & somniorū populum εὐσοπίη, tam multa somniate,
 nocte

πείθα μὲν ἢ λακοδάμονα ἄς
 γέντας ἀνθρώπων παραγγέ-
 δων ἢ ἀφ' ἑαυτῶν, τὸ δὲ λεγόμε-
 νον, ἢ μὲν ἢ συγκυρήσασαι ἔ-
 φασκεν ἢ πάντα ἐξ αὐτῶν μυ-
 παραγγελλῶν, καὶ δὲ δὲ λέγεται.
 μὲν Σιδυρίας τε πόλεις, καὶ
 χαλκίδος πόλεις, ἀναβάθρας δὲ
 πλείους πρεσβυτέρους ἄμφω, ἐς
 χυσορόφον οἶκον ἀνέλθομεν,
 οἶον Ομηρὸν τὸν Μεγαλό-
 φησι, καὶ δὲ ἀπαντα ἰσκο-
 πίασιν, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεί-
 νος ἔκρινεν. ὅρῳ δὲ οὐχ
 ἐβλήθη, μὰ Διὶ, ἀπὸ ἀνδρας
 ἰπικυρότας καὶ λιπαρχίας
 μέγους. οἱ δὲ ἰδόντες ἐθύθη-
 σαν, καὶ ἐξεραντίας παρε-
 ἤνουν, ἔφασκεν ἢ, ὡς αἱ τι-
 ναυλοῦσαν ἀγγλίσιν ἀγάμοις
 ἰδὲ φαίνουσι ἢ οὗτοι, ὡς τὰ
 κέρκισα ἀνχόμενοι, καὶ ἔχασον
 ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὡς πρὸς αἰ πο-
 τοποιοῖ ἐπὶ θέατα. τὰς κέρ-
 κας δὲ ἀρχισχόντων, ἐψήθισαν
 ἰδὲ. μετὰ δὲ τὰ ἤροντό μιν,
 τίς, πόθεν εἰς ἀνθρώπων, πόθεν
 εἰς πόλιν, ἢ δὲ τοῦτον χυσοῖς
 ἢ

tes confusurrabant. Postea interrogabam me:

Quisnam hominū, qui vnde es, quae patria, quique parentes

Sunt

suadet mihi infelici, ut ad
 prestigiatōres istos homines
 accedere, & in diem atram,
 quod dici solet, incurrerem.
 Dicebat enim se omnia ex
 ipsis, quae ad sacra & arcana
 pertinerent, edoctum esse.
 Atque ita pertransiimus: fer-
 reasque portas, & area limina
 na. Multis autem superatis
 scalis, in domum auro o fa-
 stigio insignem ascendimus,
 qualem Homerus Menelai
 fingit esse. Atque ipse quis
 dem omnia illa contempla-
 bar, quae insularis ille adole-
 scens. Video autem non Hes-
 lenen mehercle, sed viros in-
 faciem inclinatos, & palles-
 centes. Illi autem ubi me cō-
 spexerunt, gausi sunt, & ex-
 aduerso ad nos accesserunt.
 Dicebant enim, num quod
 triste nuntium afferremus?
 Nam videbantur isti quādam
 pessima optare, gaudebantque
 tristibus & malis, perinde at-
 que in theatro furia. Capita
 autem inter se iuncta tene-

γὰρ ἂν ἔης ἀπόγει τοῦ οὐρα-
 νου. ἢ ἴδω, ὀλίγοι γὰρ
 ἔσονται, ὡς περὶ βλεῖπα παντα-
 χου. Κατίας δὲ τὸ ὄνομα, πό-
 λεις δὲ μοι ἐνδοξοὶ ὄντες καὶ ὑ-
 μῖν. ὡς δὲ ἀεροβατοῦντων ἐ-
 πανδάνοντο, πῶς τὰ τῆς πό-
 λως, καὶ τὰ τοῦ κόσμου. ἢ ἴ-
 δω, χαίρουσιν γὰρ πάντες, καὶ
 ἔτι γὰρ χαρῆσονται. οἱ δὲ ἀνι-
 σσορταῖς ὀφρῦσιν, οὐχ ὅ-
 τω ἄστυ καὶ γὰρ ἡ πόλις. ἢ ἴ-
 δω κατὰ τὴν αὐτῶν γνώ-
 μιν ὑμῖν πεδῆσαι οὐ-
 τὸν, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ ἀπαν-
 τα καθορῶντων, ὄξυν δὲ κί-
 τα καὶ τὰ δὲ νεφουκατε. πῶς
 δὲ τὰ τοῦ ἀστέρος; μὴ ἔλα-
 ψα ὁ ἥλιος. ἢ δὲ σελήνη κα-
 τὰ κάθελον γνῶσιντα; ὁ Ἄρης
 εἰ παραγωνήσα τὸν Δία, καὶ
 ὁ Κρόνος δὲ ἀμυγρήσα τὸν ἥ-
 λιον; ἢ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ
 τοῦ Ἑρμοῦ συνοδῶσα, καὶ
 Ἑρμαφροδίτους ἀπενύσου-
 σιν, ἢ ἢ οἱ ὑμῖν ἡδύθη; ἢ

Sunt tibi? Nam Chre-
 stus quidem esse appares, v-
 tiq̄ue ex habitu. Tum ego:
 Pauci, inquam, Chresti, hoc
 est, frugi sunt, quemadmo-
 dum ubique video. Crutias
 autem nomen mihi est: ciui-
 tas verò inde, vnde & voca-
 bis. Vt autem sublimes illi
 & in aère gradientes inter-
 rogârunt, quo pacto se res
 ciuitatis, & mundus adeò
 totus haberet, respondent es-
 go: Bene, inquam, habent,
 & insuper etiam habebunt.
 Illi autem abnuentes super-
 cilijs: Haud ita, inquit.
 malè enim paritit ciuitas.
 Tum ego secundùm ipsoꝝ
 mentem: Vos, inquam, su-
 pra terrâ & in sublime subs-
 lati, & ceu ex alto cuncta
 intuentes, acutissimè & hæc
 intellectu affecuti estis sci-
 licet: sed quo pacto ea qua
 in aethere sunt, habent sese?

Num deficiet Sol, & ad
 perpendicularum Luna interponetur?
 Num Mars quadrangulo
 aspectu Solem aspiciet, &
 Saturnus ex diametro eun-
 dem? Num Venus cum Mercurio
 congregietur, & Herma-
 phroditos procreabunt, quibus
 vos delectamini? num plu-
 uias

ῥαυδάως ὑπὲρ ἑκπέμψου,
 ἢ νικητῶν ποδῶ ἱπιστρωνυ-
 σσοι ἢ ἢ χάλασαν δὲ καὶ ἱρυ-
 σίβλω ἢ κατὰ ἔξοι, λοιμὸν καὶ
 λιμὸν ἢ ἐπιπέμψου, ἢ τὸ ἑ-
 ραυνοδόλον ἀγγῆρον ἀπὸ γυμνῶ-
 θυ, καὶ τὸ βρουλοποιὸν δοχῆσον
 ἀνιμῶσθῃ; οἱ δὲ, ὡς ἅπαντα
 κατὰρθακῶτον, κατὰ φηλνάρου
 τὰ αὐτῆ ἱράσματα, ὡς μεταπᾶ-
 γῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίτα
 δὲ καὶ τραχῆ τὴν πόλιν κα-
 τὰλέφουται, τὰ δρατόπειθα
 ἢ πλουτῶν ἰναντίων γυμνῶν-
 τὰ τῶ ἐκταραχθῆς, καὶ ὡς-
 πρὶν ὅ καὶ ἰοῦσθῃ ὀϊθῆ-
 θῆς, ἀιάτορον ἀνυδῶν, ὡς ἀα-
 μόνιοι ἀνθρώπων, μὴ μιν ὡλα-
 λίαρ λήγῃτε, θήγυτον ὀδού-
 τας καὶ ἀνθρώπων θυμοκῶν
 τῶν, πνῆδύτων δόρου καὶ λόγ-
 χας, καὶ λουκοδόφους τριφασ-
 λείας ἀπὸ ἀτῶθ ὑμῖν ἐπι λι-
 φαλλῶ κατὰ βῆσιται, ὡς τὴν
 πατέριθ ὑμῶν κατὰ πρὶ χῆ-
 οὐ ἢ ῥα θροβαλοῦτος ταῦτα
 ἢ κηκόητε, ἢ τὴν πολυάσχολον
 μαθη

vias impetuosas ac vehemen-
 tes demittent? num densa
 niue terram insternent, grās
 dinem autem & rubiginem
 deuoluent? Num pestem ac
 famem immittent? num vas
 illud fulminiferum exuno-
 dat, & tonitruicum rece-
 ptaculum repleū est? At il-
 li, quasi cunctis præclare ge-
 stis, deblaterabant sua ista
 amabilia, quod videlicet res
 statim immuanda essent,
 perturbationes autem & ru-
 multus ciuitatem intusfare,
 & exercitus ab honestibus
 mox superandi. Ob hæc
 itaque animo conturbatus,
 & quemadmodum ilex in-
 censa, munescens, magna
 voce exclamaui: O mise-
 ri hominum, ne vana ad-
 eò loquacitate efferami-
 ni, acuentes dentes aduer-
 sus viros leonum annos
 præ se ferentes, spirantes
 hastam & lanceas, &
 candicantes cristis galeas:
 sed ista in vestrum caput
 conuertantur, quando ita patriam vestram deprimitis. Non
 enim in aëre gradientes ista audiistis, neque negociosam
 H h h h mahe.

μαθηματικῶν κατορθώσασθε.
 εἰ δὲ γυμναστῶν καὶ γυμνασίων ὑ-
 μᾶς παρίστασθαι, διπλοῦς τὸ
 ἴδιον ἀμαθίας γυμνασίων ἢ ὑπὲρ
 μᾶτα ταῦτα γυμνασίων, καὶ πα-
 ρύσια. ἐπὶ πολλοῖς ἢ τὰ τοιαῦτα
 αἰτῶν γυμνασίων ἰνὸν οἶον μὴ ἔρ-
 χονται. Τρ. τί δὲ πῶς ταῦτα
 ἔφασκε, ὃ καὶ Κριτία, οἱ κί-
 κληραῖοι τῶν γυμνασίων καὶ τῶν
 διανοιῶν, Κρ. ἀπάντα ταῦτα
 παρὶ δραμον, ἄς ἐπινοῶν τε-
 τιχασμένω κατανίφωσθαι ὁ-
 τόν. ἔλγρον ἢ, ἡλὶς δὲ καὶ ἀσι-
 τοῖ δαμψόμεν, καὶ ἰσὶ παννύ-
 χους ὑμῶν δὲ ἰσὶ ἀγρυπνῶν-
 τόν, ὁ ἀρὰ πῶν τὰ τοιαῦτα.
 Τρ. οὐ δὲ τί πῶς αὐτὸς ἔρη-
 κας μίγα ἢ ἔφασκε καὶ διη-
 πόρη μίνον. Κρ. θαρσύνει ἂν ἀ-
 γνῶντις αὐτῶν ἢ τὰ καὶ ὁ-
 λισθαι. τὰ ἢ παρὰ τῶν ἀσ-
 κῶν θρυπέμεθα ἔφασκε παρὶ ὑ-
 μῶν, ἐπὶ τῶν ὁμοιοπολιτῶν τὰ
 τοιαῦτα πῶς παρὰ σῶν, οἱ
 οὐ σὺν ἰσομαθῶν τόν, ἔφα-
 πς

rimé. Nam quæ vulgò ab urbanis, inquam, de vobis ia-
 flantur, quando somnatis, huiuscemodi scilicet profertur-
 tur. Illi autem quasi quiddam caninum subridentes, extræ
 lectulæ

mathematicam perfectè ad-
 deo affectui estis, Quod si
 verò vaticina vos & præ-
 stigia huc induxerunt, dis-
 plex ignorantie nomen sum-
 stinetis. Nam hæc mulierum
 atq; amicularum inuicia sunt,
 & ludicra. plerunque enim
 huiuscemodi res muliebres
 cure prosequuntur. TRIT.
 Quid autem ad hæc respon-
 derunt, ὁ optime Critia, isti
 mente pariter & sententijs
 detonsi? CRIT. Cuncta
 hæc præterierunt, ad cogi-
 tationes illas ad se inuentas
 & exercitatas confugiens
 & exercitatas confugiens
 tes. Dicebant enim Soles de-
 cem ieiuni & absque cibo
 perseuerabimus, & ad hym-
 nos tota nocte decantandos
 vigilantes, talia somniamur.
 TRIT. Tu verò quid ad
 ipsos dixisti? Magnum enim
 & attonitum quiddam re-
 sponderant. CRIT. Con-
 fide, nihil ignaum. Con-
 trā enim respondit pulchra

ἐν ᾧ ἔρχονται ἡ λαιψιδίου.
 Ἰὼ δ' ἔγω, ἡ ἀληθὴ ἀσὶ τὰ
 ῥα, ὡ ἀθέοι, οὐκ ἄρ ποτι
 ἄσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἔξι-
 χνόςσῃτε, ἀλλὰ καταπεσθῆς
 τῶν ἰα' αὐτῶν, ληροῖτε τὰ
 μὴ ὄντα, μὴ δ' ἔρησόμεθα. ἀλ-
 λὰ τὰ ὄντα μὲν, οὐκ οἶδ', ὅπως
 ληροῖτε, ὀνέροις πιστεύοντες,
 καὶ τὰ λεσμιὰ βολιδυθῶν
 τοῖς ἰονηροῖς ἔδωκε, μηδὲν
 ὀνόμοι τῷ βολιδυματῷ, ὡς
 τὴ κάσῃτε τὰς ἀποκότους τῶν
 τῆς φαντασίας, καὶ τὰ πονη-
 ρὰ βολιδυμάτα, ἢ μαντομά-
 τα, μὴ πρὸς θεὸς ὕμῶς ἐς λόρα-
 κας βάλοι, ὅσα τὸ ἡπατρίδι
 ἰσπαρᾶδα, καὶ λόγος λιθδῆς
 λους ἐπιφημίσην. οὗτοι δ' ἄς
 πάντων ἔνα θυμὸν ἔχοντων,
 ἡμοὶ ποτὶ ἀκατεμίμφορῶ. ἢ
 ἢ βέλη, καὶ τὰς πρὸς θεῶν
 τοι, ἂ τίνας με ἢ ὡς σῆλυ αὐ-
 ὠδον ἔθνηκα, μέγιστ' ἄρ ἢ
 χευσὶ σου λαλιὰ λιθδῶρον ἀνέ-
 λυος, ἢ ἀνθρωπον ἀπικατέ-
 ῃσι. Τρ. σίγα, ὡ Κεῖρια, καὶ
 μὴ

rum reddiderunt, donec me frugi ista tua loquela, cum iam
 propē in lapidem conuersus essem, resoluī, & in hominem
 rursus restituit. TRIT. Tace Critia, neque mugas istas
 Ehhh 3 longius

μὴ ἰπρικλένης τὸς ὄθλος. ὅ-
 ρᾶς ᾗ, ὡς ἐξωκαταί με ἢ νη-
 δὸς, ἢ ὡσαυτοφορῶ ἰδύχ-
 ὠλω ᾗ τὸς παρὰ σὸ λόγους,
 ὡς τὰ κλωδὸς ἀνπλᾶντ, καὶ
 εἰ μὴ φαρμακον κηθ. δανὸρ
 ἐμπᾶρ ἠρμῆσω, αὐ. ἢ μὴ
 μη οἰκῶρ ἔρι μοί, μέγα κα
 κὸν ἐρᾶσῃ. ὡς τὲ ἔα ρῖ-
 τους; τὼ ἀγλῶ ἀρ παρὸς
 ἀρξᾶντ, καὶ τὼ πολυάων-
 μον ὠλλῶ ἰς τέλ. ἔπιθᾶς.
 ἀπᾶ τὲ ἔβ, ἔχι Κηρόλαος οὐ-
 τὸς δειρ, ὁ τὸς σοοὶ μακρὰ
 βιδᾶς; σπυδῆ ἡ ἡλα, ἢ κατῆρ-
 χηται, μῶν ἐπιφανῆ ὠν ἀ-
 ῶ; Κρ. ἢ μάλα. Τρ. Κηρόλαε
 μὴ τι πᾶδράμης γε ποσί, μη
 δὲ πᾶλθης, ἀπ. ἰδθῆ χαί-
 ρων, εἰ γε πρ μῦθον φέρᾶς.
 Κη. χαίρειτ ἄμφω, ὦ λαθῆ ξυ-
 νωεῖς. Τρ. τίς ἢ σπυδῆ, ἀδ-
 μοάνης ᾗ ἐπιπολῶ, μῶρ τι
 λεωνδὸρ πῆραπται; Κη. πέπλω-
 κερ ὁ φρὸς ἢ πωλλοι βοωμῆθ

Περ

not: sed accede latus, si quidem nuncium aliquod affers.
 CLE Saluete ambo, ὁ πᾶκλαρὸν περ ἀμικὸρων. ΤΡΙ.
 Quae autem est festinatio ista? permultum enim anhelas.
 num nouum aliquid gestum? CLE.

Cecidit supercilium illud olim Persidis

Fama

longius extenderis. Vides enim quomodo intumuerit mihi venter, & quasi im-
 pregnatus eam. morsus enim sum verbis à te modò
 dictis, perinde ut à cane rabiosa: ac nisi medica-
 mentum aliquod obliuio-
 nem inducens hausero, at-
 que ita conquiescam, me-
 moria hæc mecum cōhabi-
 tans, & quasi domi apud me
 residens, magnum aliquod
 malum procreabit. Quam-
 obrem missos istos facio,
 precationem à patre inci-
 piens, & celebre illud car-
 men ad finem apponens. Sed
 quid hoc? annōn Cleolaus
 hic est, is qui pedibus longum
 aded incedit? serid aus-
 tem venit & accedit. Num
 alloquemur ipsum? CRI.
 atque admodum. ΤΡΙ.
 Cleolæ, ne quid cursu præ-
 teruehare, neque prætereas

ξιοθότατον τοῖς τε κἀρτος ἑμὰ.
 κοοι γὰρ ἰδοὺ τὸς δὲ νομοῦς
 ἀγρῆς ἰάβωψ, ἀποδιδυρόν
 ἄνερ ἀντῶν ἑσῶν, τὸ, Οὐ
 ἔρρονις Ἰμωνέδῳ, ἕως
 τὰ πῶ παροί-
 μίαν.

digni facti fuerimus huius
 modi potestati atque viriui
 subiecti esse. Reliquos autem
 istos nugari sinamus, conten-
 ti pro ipsis dicere notum il-
 lud, quod proverbio dici so-
 let: Nō est cura Hippoelidi.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a SALMONEVM.] Salmoenus Elidis rex, quem Iouis
 fulmen mentiretur, ac propterea crederetur Deus, ab ipso Ioue
 fulminatus est. Mantuanus:

Sic quoq; delusus curru Iouis ænulus alto,
 Flammiiferumq; rotans Alphea per oppida fulmē
 Occidit, & casu Etheam perterruit urbem.

De eo Lucianus in Timone & in Tragopodagra. Item Virgil.
 Aeneid, 6. b Tyro.] Tyro formosissima fuit nympa, Sal-
 monei filia, ab Enipeo Thessalia fluuio adamata, & à Neptuneo
 compressa, peperit Peliam & Neleum, teste Hom. Odyss. 12. de
 qua superius in dialogis Deorum, & libro 2. Histor. rerarum.

c Veneratorem istum.] Is creditur fures, excubitores, ex-
 ploratores, omnesq; id genus homines adiuuare, qui rem quā-
 piam laeenter atq; occultò aggredi moluntur, πικρὸς ἔξ ἡγε-
 μῶν & cognominatus. Aristoph. in Pluto. d Victoriā v-
 troq; inclinātem.] Homerus locis aliquod appellat ἐπιγαλ-
 κία νίκης: id est victoriā alternā nunc his, nunc illis ob-
 tingentem. Est enim dubia victoria & incerta. Hinc Homerus
 idem alibi ἀμφότερον νίκης etiam vocat. Dicitur & eadem ra-
 tione ἐπιγαλκία ἔπιπτον. Aristoteles lib. Rhet. 2. νικησὶ
 ἀντιπικρῶν αὐδῶν: id est. Nunc, his, nunc illis contingit vin-
 cere. Seruius lib. 11. Aen. super ea verba,

In mediosq; focos, & dis communibus aras:

Dei, inquit, communes sunt Mars, Bellona, Victoria: quòd ἢ in
 bello verique possunt parti fauere. Arist. eod. lib. & Lucianus
 nosfer.

postea in libello de calumnia ex Homeric. Iliad. v. hanc sententiam proverbialem citant:

Ἐλὺς ἐν δόλιῳ, καὶ τε κάρτεος καὶ τεκταῖο. id est,

Communis Mars, inq; vicem petimit perimentum. Quod carmen incertum ac varium belli ænium notat. e Atque Niobe.] Niobe Tantali filia, vxor Amphionis, regis Thebanorum, sex filias, totidemq; filios peperit: ideo animo elato Latone sese perferre non dubitavit. Quamobrem indignata dea, Apollinis & Dianæ sagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curavit. Niobenq; ipsam turbine vente in Asiam rapuit, & in saxum transformavit. f Philomela in auculam.] Lusciniam: de qua est fabula in Metamorph. Ouid. Queritur autem maximè, quando incubat ova: tunc enim totans noctem canere fertur. g Aristandri.] Aristander & Artemidorus ὄνειροπόλοι, id est, somniorum coniectores.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ

CHARIDEMVS.

ἢ ἐπὶ κεί-
λυσ

sive de Pulchritu-
dine

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

NEq; hic dialogus Luciani videtur esse: id quod Aldus quoque annotauit, & cum ex stylo, quanquam is multò simplicior hic, quàm in superiore est, tum ex reliquo totius corporis cõtextu apparet. Continet autem encomium pulchritudinis seu formæ, tribus orationibus diuisum, vtp̄ te à tribus personis in conuiuio tractatum, quarum priores duæ præstantiam ac dignitatem pulchritudinis commendant, multis ad hoc deorum pariter & hominum adhibitis exemplis. Postrema autem etiam vim & effectum illius ex mutua collatione reliquarum virtutem, & eorum quæ vulgò inter bona recensentur. Cætera

plana sunt.

Hhhh 4

ΕΡΜΠ-

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Χαριδήμου.

Βεπατὸς

ἔτυχε

χθές, ὃ

Χαριδήμω

με, ποιεῖ

μὲν ὅτι ἐν

τῷ περὶ τῆς ἀμα μὲν καὶ τῆς
 παρὰ τὸ ἀγρῶν χάειν ῥασά-
 νης, ἀμα δὲ ἔτυχε γὰρ τι με-
 λῆ, καὶ δὲ ἰσχυρῶς ἔκαστος. ἐν
 τυχεῖν δὲ Προξένω τῷ Ἐπι-
 κράτῃ, περὶ τῶν δὲ, ὡς περὶ
 εἰσὸν ἡρώτων, ὅθεν τὶ πορῶ-
 οἶν, καὶ ὅποι βαδίσαι. ὃ δὲ ἔκαστος
 μὲν ἔφυγε καὶ αὐτὸς ἐκὼν παραμυ-
 θίας χάειν, ἥπερ εἶδα πῶς
 πῶ ὑψηλῶν τῶν ἀγρῶν,
 ἀπὸ τῶν δὲ καὶ τῶν ἐπι-
 πνεύσας ἀκράτου καὶ λέφους αὐ-
 ρας, ἀπὸ συμποσίου μύθοι
 κακίους γυνοῖν ὅτι ἐν Πα-
 ραῖ, ἐν Ἀνδροκλῆος τὸ Ἐπιχά-
 ρος, τὰ ἐπιβίνα τεθυκοῖν ὅτι
 Ἐρμῆ, ὅτι δὲ Βιβλίον ἀναγνῶς,
 ἐνὶ τῶν ἐν Διασίσι, ἔφασκε

ris filium, qui ob partam victoriam Mercurio sacrificasset.
 Vicisse autem ipsum³ in Diasis, libro quodam recitato. Com-
 memorabat autem eum alia multa quæ ibi acta essent urbana

ὅτι ἐν

HERMIPPVS ET

Charidemus.

Eambula-

bam forte

heri in sub-

urbio, Cha-

rideme, si-

mul vi ex agrorum aspectu

me aliquanulum reficerem,

simul etiam quietis ὅτι οὐκ

gratia: forte enim tum me-

ditabar quippiam. Obuiam

igitur mihi sit Proxenus, Es-

picratis filius. Allocutus au-

tem ipsum, quemadmodum

consueueram, interrogabam

unde veniret scilicet, ὅτι quò

iturus esset. Tum ille, venire

se quidem etiam ipsum re-

spōdit huc oblectationis gra-

tia, quam ex agrorum spes-

ctu percipere consueuisset:

refici autem velle etiam tem-

perata ac leni aura quæ il-

los afflaret. Caterum redire

se à conuiuio, quod pulcher-

rimū peractū fuisse in Pira-

eo apud Androclē Epicha-

ris filium, qui ob partam victoriam Mercurio sacrificasset.

Vicisse autem ipsum³ in Diasis, libro quodam recitato. Com-

memorabat autem eum alia multa quæ ibi acta essent urbana

ὅτι ἐν

ἦν δὲ ἀνά τε ποτὰ γένηται
 θάου ἀσέτα καὶ χαίριστα, καὶ δὴ
 καὶ λάμπει ἐκείμια ἐρῶσα
 τοῖς ἀνδράσι, ἀ ἐκείνοισι μὲν
 μὴ δυνάσθαι ἀπαρῆ, παρὲν γέ-
 ρος ἐπιτελευτήσασθαι, ἄλλως τὲ
 ἢ καὶ ἐκὼς πολὺ λόγων μετὰ
 σχηκότητα· σὲ δ' ἄρ' ἔξειλιος ἀ-
 παρῆ, ἄτε καὶ αὐτὴ ἐκκεκομισκότη-
 τα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὄνομα τὸ
 συμποσίον περὶ σχηκότητα τὸν
 ὄν. Χα. γένοι ταῦτα, ὦ Ἐρ-
 μιππε, ὃ μὲν τοῖσι ὅσ' ἐμοὶ ῥά-
 διορ' ἐπ' ἀνεβέβασ' ἀπαντα δι-
 ξίριμα, ὃ γὰρ οἶόν τ' ἐπὶ πάντων
 ἀνδράσιν, θορὸν ποτὸν γινόμε-
 να, τὴν ὁμοθυμαδὸν, τὴν τὴν
 πωμῶν, ἄλλως τὲ καὶ τὴν
 χρεῖστων ὄν, καὶ μὲν οὐδέ λόγος
 ἐν συμποσίῳ γινόμενος. οἶδα
 γὰρ ὡς ἐπιτέλεσμονας ποιεῖ,
 καὶ τὸς λίαν μνημονικωτά-
 τοις. πλὴν ἀνά σὺν χερσίν,
 ὡς ἄν οἶός τε ὦ, τὴν διέγει-
 σιν παρὰ βόσκου ποιεῖσθαι, μὴ
 ἀν' ἀπαρῆσιν, ὅν ἄρ' ἐνθυ-
 μῶ. Ἐρ. τότων μὲν δὴ ἐνκα
 οἶδ' ἀ

monare tibi illa conabor, nihil eorū prætermittens, quæcun-
 que memoria consequi poterō. HE. Proinde ob hanc rem

H h h h s gratiam

festiua, tum verò & pul-
 chritudinis encomia à viris
 dicta aiebat, quæ ipsum qui-
 dem non posse referre, ob-
 litium eorum præ senectute
 videlicet: deinde etiam alio-
 qui non ita multum circa or-
 rationes dicendas versatum.
 Te verò facile commemo-
 raturum, ut qui & ipse en-
 comium dixisses, & cæteris
 per totum conuiuium amia-
 mum aduertisses. CHA.
 Facta sunt hæc, Hermippe,
 ut dicis. Veruntamen neque
 mihi facile fuerit, accuratè
 cuncta persequi. Neque enim
 possibile erat omnia exaus-
 citato & ab ijs qui mini-
 strabant, & ab ijs qui conui-
 uabatur, & alioqui etiam ex
 difficilioribus, hoc est, me-
 minisse eorū verborum quæ
 in conuiujs fiunt. Nostri enim
 quàm obliuiosos reddant et-
 tiam eos qui alioqui plurimū
 memoria valēt. Sed tamē iui-
 gratia, quoad poterō, cōme-

οὐδ' αὖ σοι χάριν. ἀπ' ἃ μοι τῶν
 πάντα λόγον ἰξ' ἀρχῆς ἀ-
 ρχίης, ὅ, τι τὸ λῶ, ὅ, περ ἀνέγνω
 βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τὸ
 νυνίηκε, ἢ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ
 συμποσίον ἑκλήθηεν, οὕτως
 ἀρ' ἰκανὸν καταθεῖο τῶν χά-
 ριν. Χα. τὸ μὲν δὲ βιβλίον, λῶ
 ἐγκώμιον Ἡρακλῆος, ἐν τιν' ὅ
 ἀνάρατος, ἰος ἰκίη, περὶ ποιημέ-
 νου αὐτοῦ. νυνίηκε δ' Διότις
 μὲν τὸ Μεγαρόθεν, ἀνταγωνί-
 σάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀπα-
 χύων, μετὰ οὖν δὲ περὶ τὸ δόξης.
 Ἐρ. τί δ' ἡ λῶ, ὅ ἐκείνος ἀνέγνω,
 βιβλίον Χα. ἐγκώμιον τοῦ
 Διοσκύρου ἔφασκε δ' ἢ αὐ-
 τὸς ἐκ μεγάρων μιν δαῖσαν ἔν'
 ἐκείνων σισωμένῳ, τὰν τῶν
 αὐτοῖς καταθέσθαι τῶν χάριν,
 ἀπὸς τὸ καὶ ἔν' ἐκείνων πρᾶ-
 κλημίνῳ, ἐν ἄλλοις ἰσι-
 οῖς ἐν τοῖς ἰσχυροῖς λινδύ-
 νοις φανέντων. πρᾶσαρ μὲν
 τοῖ τῶ συμποσίῳ ἢ ἀπὸ πολε-
 μοῖ. οἱ μὲν συγγενῆς αὐτῶ, οἱ δ'
 ἢ ἄλλως σωθέντες οἱ δ' λόγος τὸ
 ἀξίον,

erant autem in conuiuio & alij multi, partim cognati ipsius.
 partim alij familiaritate iuncti: qui verò memoratu digni
 sunt.

gratiam tibi habeo. Verum
 enim si mihi totam à prima
 cipio narrationem respicue-
 ris, puta & quis liber fuerit
 quem recitauerat Androcles,
 & quem recitato eo superas
 uerit, postremò & quòsnam
 vos ad conuiuium uocarit,
 ita demum plenam apud me
 gratiam inibis. CHAR. L
 pse quidem liber^d encomiū
 Herculis erat, ex somnio
 quodam, ceu dicebat, ab ipso
 compositum, Vicit autem
 Diotimum Megarensem il-
 lum, prospicis, imò verò
 pro gloria cum eo certans.
 HERM. Quid autem li-
 bri erat quod ille recitauit?
 CHAR. Encomium^c Ca-
 storis & Pollucis. Dicebat
 autem se quoque ex magnis
 periculis ab illis seruatum,
 hanc illis quasi quandā gra-
 tiam persoluisse: praesertim
 cum ab illis etiam confir-
 matus fuisse, de summis nas-
 uium velis in extremo discrim-
 mine ipsi apparentibus. Ade-

ἔσει, τό, τι συμπόσιον ὄλον
 λειοσηκότος, καὶ λάκκος ἐν
 κώμια Διελθόντος, Φίλων τὸ
 λῶ ὁ Δαρίου, καὶ Αἰσίπῳ ὁ
 Ἀγαθέους, καὶ τέτῳ αὐτός.
 συγκαταλιχθὲς ἡμῶν καὶ Κλη-
 υμμος ὁ καλός, ὁ Ἰνδρουκίης
 ἀδελφίδος, μερακιον ἀπα-
 λόφ τε καὶ τεθρυμίνου. νῦν
 μέντοι γὰρ ἐλάκκα ἔχων παύ-
 νη πεδύμωσ ἀπρόσβ τῶν λό-
 γων. πῶτῳ δὲ ὁ Φίλων πα-
 ρί τῷ λάκκῳ ἤρξατο λέγειν,
 καί με ἀσάμῳ ὅτι. Εἰς μὲν
 λακκῶσ, ὡς ἔαρε, μὴ πρὶν τῶν
 ἐγκωμίων ἀρξῆν, πρὶν ἂν μοι
 καὶ τῶ αὐτίαν ἀφελῶσ, ἢ φ'
 ἢς εἰς τὸ τούτῳ περὶ χόγητῃ τὸ
 λόγους. Χα. εἰ καὶ ἐξ ἄλλῃσ
 ἡμᾶσ ὁ γὰρ ἐ, παύσαι δὴ α.
 μίνουσ τὸν ἅπαντα λόγον
 Διελθόντασ ἀπαμαλῶσ.
 πρὸ αὐτῶ τὶ τίσ ἂν καὶ
 εἶδῃ, ὅπουτῳ εἶδῃ τὶ ἂν βιά-
 σοῖσ ἀνάγκη ἢ ἰδέσθαι
 πᾶν ὅτιδρ. λῶ δὲ ζητῆσ α.
 τία τὸν λόγον, αὐτὸσ λῶ Κλη-
 υμμῳ

sunt, quiq; totum conuiuium
 cohonestarunt, laudisq; pul-
 chritudinis verbis persecuti
 sunt, Philo erat Dinea filius,
 & Aristippus Agasthenis,
 tertiusq; ipse. Accumbebat
 autem nobiscum & Cleo-
 nymus formosus ille, Andro-
 clis nepos, adolescenuulus te-
 ner & delicatus, qui men-
 tem suam habere vtiq; vider-
 batur. Admodum enim at-
 tentè ascoltabat quæ dice-
 bantur. Primus itaque Philo
 de pulchritudine incipiebat
 dicere, facto in hunc modum
 exordio. HERM. Nequas
 quam, amice, ne mihi prius
 ipsa encomia exordiare,
 quam causam quoque expo-
 fueris, qua adducti ad hoc
 argumentum tractandū pro-
 cesseritis. CHAR. Præter
 rem moraris nos, ὀ optime,
 qui tibi iamdudum potuif-
 semus vniuersa oratione ex-
 posita iterum hinc eibire. Ve-
 runtamen quid agas quando
 quispiam amicus existens tantopere urgeat? Necessè enim est
 quiduis etiam amici causa perpeii. Causa igitur, quam qua-
 eris, qua ad hoc argumentum compulsi sumus, ipse Cleonymus
 formosus.

θυμῷ ὁ λαός. καθυμνεύει γὰρ
 αὐτὸν μεταξὺ ἡμῶν τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλέους τὸ θεῖον, πολλὸς ἐγένετο
 λόγῳ τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐ-
 τῷ, ἀρεθλέπτοι τε αἱ αὐτῶν, καὶ
 ὑπερικραταὶ καὶ καλοὶ τὸ λαῶν
 ἄλλοι. οὐκ ἔστιν ἔνθα πάντων ὄλι-
 γοῦται, ἀλλὰ πάντων, καθὼς δὲ δι-
 καιοῦται τὸ μετὰ τὸν αἰῶνα.
 γὰρ οὐκ ἔστιν ἡμῶν τῶν ἀν-
 θρώπων τὴν φιλοκακίαν, καὶ ἅμα
 ἐπαυτέον αὐτῶν, ἀργίας
 τε πολλῆς εἶναι ὑπολάβουσι,
 λόγους ἀρεθλέπτοι τῶν ἰδιω-
 τῶν, περὶ τῶν κακῶν, ὅ-
 μιν οὐκ ἐπινοοῦσιν οἱ ἰδιῶται, καὶ
 οὐκ ἔστιν ἡμῶν τῶν περὶ
 κακῶν λόγων. ἔδοξε δὲ ἡ-
 μῶν, ἐκ ὀνομαστικῶν ἔπειτα
 ὡς τοῦ παιδός, ὅτι ἄρ' ἔχου
 καλῶς ἰμβαλεῖν γὰρ αὐτῶν
 αἰσπλέων τρυφῶν, ἀλλ' οὐδὲ
 μὲν, ὡς περὶ ἐκείνων, ἔτι αἰ-
 τάντως ὅπως ἕκαστος τῶν
 διδόντων, ἀλλ' ἕκαστος ἐπὶ ἰδίᾳ,
 ὅτι ἄν' ἀπνευματοῦσι περὶ τῷ
 περὶ κακῶν, καὶ οὐκ ἀρχαῖον
 ὁ Φίλ.

formosus ille fuit. Cū e-
 nim medius inter me & An-
 drocleum, cuius nepos erat,
 sederet, multus ab idiotis
 sermo de eo fiebat, qui &
 respiciebant ad ipsum, & ad
 formam eius plus quàm ob-
 stupecebant. Propemodum
 igitur ceteris omnibus post-
 positis, sedebant encomia a-
 dolescentis persequētes. Nos
 autem admirati illorum er-
 ga pulchritudinem amorem
 ac studium, & simul col-
 laudatis ipsis, segnitiam
 quandam arbitrati sumus
 esse verbis ab idiotis supe-
 rari, præcipuè de pulcher-
 rimis dicendo, quo solo
 nos illis præstare putave-
 mus. Atque ita de pulchri-
 tudine verba facere cœpi-
 mus. Visum igitur nobis est
 haud nominatim dicere lau-
 des pueri (neque enim hone-
 stum fore: nam hoc pacto
 præcipituros nos ipsum in
 maiorem insolentiam esse)
 sed tamen neque illas incom-
 posite aded, & ut cuique forte succurrisset, sed seorsim sin-
 gulos quæcunque de re proposita commemorassent. Atque ita
 Phile

ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτως ἰδὼν
 λόγον ἰποιήτο. Ὡς ἔστι δεινόν,
 ἀπαυθ', ὅτε προδύομι ἐκεί-
 νης ἡμέρας, ὡς περὶ λαλῶν
 ποιήματα τὴν σπουδὴν, αὐτὸς
 δὲ τὸ λαλῶν ἐδύναται ποιησά-
 μεθα λόγον, ἀπὸ οὕτω λαθε-
 ῖν μεθεσθαι σιγῆς, ὡς περὶ διδουκό-
 τος μὴ λάθωμι ἡμᾶς αὐτὸς,
 ὡς οὐ σπουδάζωμι ἢ ἄπαν-
 τα χέρον ἐπὶ πάντων. καὶ τοι
 πῶς τις ἀμ χέρον πρὸ πάντων
 τὰς τοῖς λόγοις, ἀπὸ περὶ τῶν
 μηδ' ἄλλω ἀξίω σπουδάζωμι, πε-
 ρὶ ἢ λαλῶν σιγῆς ἢ οὐτῶν.
 ἢ πῶς ἀπὸ τῶν λόγων λαλῶν
 ὁμοίως λαλῶν μιᾶν, ἢ
 πῶντα τὰ κατὰ πρόστατα, ὡς
 περὶ αὐτὸ λέγει τὸ τέλος ἡμᾶς
 τῶν ἐκαστῶν προσηγοριῶν,
 ἀπὸ ἵνα μὴ δόξω λέγειν ὡς
 καὶ περὶ τῶν ἀγαθῶν εἰδέ-
 ναι ἑπ' αὐρ δὲ μηδ' ἐπίστα-
 ῶν περὶ αὐτῶν, ὡς οἶόν τε, ἔρα
 χία περὶ τὸ πρῶτον αὐτῶν διὰ
 θεῶν. λαλῶν γὰρ δὲ πάντες μὲν
 ἐπι-

Philo primus exorsus, in hūc
 modum verba fecit. Quam
 indignum verò est, quòd
 eum quæcunque in singulos
 dies agimus, pro ijs tanquam
 pulchris omnem operam ac
 diligentiam adhibeamus, de
 ipso pulchro sermonem multa-
 lum habeamus, sed perinde
 silentes ac taciti sedemus, ac
 si metuamus, ne fortè ver-
 bum aliquòd de ijs pro qui-
 bus tantopere laboramus,
 vel imprudentibus nobis ex-
 cidat? Atqui vbinam ali-
 quis oratione meritò viatur,
 si, eum de illis quæ nullius
 precij sunt, tantopere con-
 tendat, de eo quòd om-
 nium pulcherrimum est pla-
 nè conticescat? Aut quo-
 modo id quòd in verbis pul-
 chrum est, rectius quàm o-
 mnia alia seruari poterit, si
 de ipso sine eorum quæ quo-
 tidie aguntur, dicere præ-
 termittamus? Verum ne vi-
 dear monere quidem seire
 quo pacto oporteat nos circa pulchrum affectos esse, dicere
 autem ipse de eo nihil posse: quo ad fieri potest, de eo breuiter
 commemorare conabor. Nam pulchritudine omnes quidem
 cupierunt

ἰπποδρόμῳ τυχεῖν, πάντων δὲ
 ἀξιώθητο ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ
 πάντες ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, ὅ-
 σκαμονέσα δὲ πάντων ἰδοῦσαν
 χαρῆσθαι, καὶ πῶς θείων,
 καὶ πῶς ἀνθρώπων τὰ ἀ-
 πότα τιτιμυχοῖ. τιμυχοῖ
 ἕ, τῶν γὰρ θεῶν ἱερώων γε-
 ονμύσων, Ἡρακλῆς τὴν ὄ-
 Διός, ἢ Διόσκουροι, ἢ Ἑλένη.
 ἄνδρ' ἀνδρείας ἔγκαταβ-
 της λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς,
 Ἑλένη δὲ, ἢ ἑκάστος χάριν, ἀν-
 τλήθη μεταβαλέειν ἄς θεῶν, ἢ
 τοῖς Διοσκούροις ἀντί τῆς ἡμέ-
 ρας, πρὶν ἀντλήειν ὅσων
 ἀνθρώπων, τοῖς ἑαυτῶν οὐκ
 ἔχτασμοῖς ἀπὸ μὲν ὅς τις
 ἀνθρώπων ἠξιώθη τοῖς θεοῖς
 ὀμιλέειν, ἢ ἑαυτῶν ἑαυτῶν, πάλιν
 ὅσων μετασχημασίου ἑκάστος. Πέ-
 λος τὴν ἡμέραν χάριν τοῖς θεοῖς
 ἀμβροσίας μετέσχε, ἢ Γανυμῆ-
 δος ὅς τῷ Δαρδανῶν ὄσων ἑαυ-
 τῶν

cupierunt potiri: pauci autem
 tem omnino fuerunt qui illa
 lam affectui fuissent. Quā
 verò donum hoc fortē adeo
 pti fuere, illi omnium beatis-
 simi fuisse visi sunt, & apud
 deos & apud homines meri-
 to honore affecti. Atque hu-
 ius rei argumentum tale fue-
 rit. ^d Nam eorum qui ex
 Heroibus in numerum deo-
 rum recepti sunt, Hercules,
 & Dioscuroi, ^e & Helena,
 Iouis filij sunt: quorum ille
 quidem fortitudinis causa
 honorem hunc consecutus
 esse dicitur, Helena autem
 pulchritudinis gratia cum se
 ipsam in deam mutasset, tum
 fratribus Dioscurois causa
 fuisse ut ante ipsam in coe-
 lum ascenderent, ijs quibus
 ceteri vita sancti sub tera
 ra obnoxij premuntur, exo-
 luti. Quamquam etiam qui-
 eunq; hominum dignus en-
 quam iudicatus fuit, ut deo-
 rum consuetudine frueretur, alium reperire non licet, quā
 qui pulchritudinis particeps fuisset. Nam & Pelops eadem
 hac causa cum dijs Ambrosiae particeps fuit, & Ganymes
 des ille Dardani hoc pacto miscuisse nectar dicitur om-

θεῶν (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γινώσκουσιν, ἀλλὰ ἐμὴ τῶν θεῶν καλοῖς)
 ἐν δ' ἔργῳ τῶν Λημνηγορῶν,
 ἔγωγε σπείρωται ἑβρῶς τῶν λοι-
 πῶν τῶν ἐκλήρων ποιητῶν, καὶ
 θρασυῶν καὶ καταπληκτικῶν,
 ὡς τ' ἴσῃ μὲν τῆς περὶ τῶν Λημη-
 νορῶν πάντ' ἀποθῆκα ἐπιτι-
 μῶν ἀντιθέτως, ὅμως δ' αὖ τῶν οὐ-
 τῶν ἐφύβησεν, ὡς τ' ἤρκεσθαι
 ἐν τῇ τῶν μνηστῶν παρῆρ, ἀλλὰ
 μὴ καὶ νόσων ἐπιπῶν τῶν ὄρων
 γὰρ τῶν Διὸς. τὸς δ' ἅπαντας
 θεὸς ἐν τῇ ὑπερῶν πάλιν οὐχ
 ἔπειτα κατῆσθαι φοβηθῆναι,
 γὰρ ἀνασώσασθαι ἀντιθέτως ἀν-
 θράσι καὶ θάλασσαν ἀπαλῆς
 ἔσ. μίσηται δ' οὐκ ἔστιν ἐπι-
 νοῖς, οὐτα γίνονται πρὸς
 καὶ ἡμεῖς, τῶν τοῖς πα-
 σιν ἐπιπῶν, ὡς τ' ἐπε-
 ἄνωσαι τοῖς ἀνοῖς, καὶ ἀν-
 τὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλι-
 πῶν, ἔπος μὴ φαίνοιο
 τοῖς παρῆρ ἀνθρῶν, ἐπε-
 ρου τινὸς ἐπιπῶντα σχῆ-
 μα, καὶ τῶν κατῆσθαι, καὶ
 οἶον

cum dijs versaretur (nequē
 enim hominum vlli conuer-
 satus est præterquam pul-
 chris) quoties inter illos con-
 cionem aliquam habuit, ita
 austerus fingitur à com-
 muni Græcorum pœta, ut
 in priore quidem oratione
 Lunonem, quanquam illa
 antea ubique increpare is-
 psam consueuisset, nihilo
 minus tamen ita perterritue-
 rit, ut ea satis habuerit quod
 nihil grauius pateretur, &
 intra verba duntaxat, illius
 irâ consisteret. In postero-
 re autem deos vniuersos non
 minore terrore affecerit, ter-
 ram vnâ cum ipsis homini-
 bus, & mare quoque in sub-
 lime sublaturum sese mina-
 tus. At verò quoties cum
 pulchris congressurus esset,
 ita mansuetus & blandus,
 omnibusque æquabilis red-
 ditur, ut apud omnes alios
 etiam ipso eo quod Iupiter
 est deposito, videlicet ne mo-
 lestus aut ingratus cuiquam
 eorum quos amat, videatur,
 & que

ἴεν τὸν ὄρωντα τεσσαγάς
 δαι ἑσδὸν ἰάδους κῆ τιμῆς
 παρήχεται ἑὸ κάμα, κῆ ἔχ
 ὁ μὲν Ζεὺς οὐτα μόνῃ ἑάλω ἔ
 κάμας, τῶνδ' ἄκτων οὐδέ τις
 θῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχρον δυνῆ
 ταῦτα κατήγοισαν Διὸς ἔχ
 ἑπὶ ἑ κάματος ἑρῆθια, ἀν
 ἑ τίς ἀκείβης ἑθλήσει οκο
 πῶν, πάντας ἄν ἑβροι θεοὺς
 ταῦτα ἀπιπὸν θότας δὴ, οἶον
 τὸν μὲν Ποσειδῶ, τὸν Πέλοπ
 ἑπὶ μὲν ἑρῆθια, ἑκείνου δ', τὸν
 Ἀπόλλων, τὸν ἑρῆθια ἑ, ἑ Κά
 μας κῆ θῶν δ' ἑκάμης ἑκ ἑ
 σχαίνονται φαυλόμηναι τότου,
 ἀν ἑσπὶρ φιλοτιμίαν ἑ
 τῶς ἑχρον δλοκῆ, τὸ δὲν ἑθῆ
 γνόμενῶν καλῶν διηγήθῶν,
 παρσιθῶν ἑὶς ἀνθρώποις.
 ἑτι δ', τὸ μὲν ἑκτων ἑκάντων
 ἑκων πεσάτις ἑ, ἑχ ἑτὶ
 ἀμειβῶν, παρὶ ἑ ἑρῆθια,
 ἀν ἑ ἑθῶν ἑ, ἑὶς ἀνθρώποις
 ἑγμῶν τῶς ἑθῶν, πῆς
 Ἀρτε

sese dedisse. Iam verò cum ex cæteris omnibus vnaquaque
 suæ ac certæ rei præses sit, de ijs quibus quæque præest,
 nulla cum altera contendit, ^h sed Minerva quidem cum ho-
 minibus ad bella gerenda præit, haudquaquam cum Diana

Ἀρτιμυρ οὐ δὴ μάχεται πε-
 ρὶ ἄρας. ὡς δ' αὐτὰς Ἀθην-
 υῶ καὶ κίβητι παραχωρῆ τῶν
 πολιτικῶν τῶν δ' ἰσομοῶν
 Ἡρ' Ἀφροδίτη, οὐδ' αὐτὴ πῆς
 αὐτῆς ἐνοχλησμένη, περὶ ἄρ' ἰ-
 φοροῦσα. ἰκάνη δ' ἰπὶ κάπη
 τοσούτων φρονῆ, καὶ πάσας ἐ-
 περιβάλλουσα δοκῆ, ὡς τι καὶ
 ἡ Βεας αὐτὰς ἀμύλας ἰκπο.
 κινῶσα βουλομένη, οὐδ' ἐρ-
 ἄμο προὔβαινε αὐτῆς, ἢ
 κατὰ θ'. οὕτως οἰομένη ῥα-
 δίας, ὅπερ ἤθελε, κατασεί-
 σασθαι, ὅρθως καὶ φρονίμως τῆς
 το λυγισμένη. σκίψατο δ'
 ἄρ' τις ἰνυθῶν τῶν τῶ λάν-
 λους πειρομένη. ὡς γὰρ ἰκάνη
 βολὸ τὸ μέγεθος, ἢ τῶν ἰπυρα-
 φλῶ ἀνεκείφατο, ἰκάνη αὐ-
 τῆς ἰπυραφλῶν ἔννοι τὸ μῆ-
 λον. μηδ' ἰκάνη δὲ τῶν ἰπυρα-
 φλῶν τῶν ἰπυραφλῶν, ὡς ἄρ' ἀσχετότερα τῆς ἰπυρα-
 φλῶν τῶν ἰπυραφλῶν, ἢ δ' ἄδην.
 φόν τῆς ἰπυραφλῶν, Δία, ἰπυ-
 ρῆς τῶν τῶν ἰπυραφλῶν. ἰ-
 χων

dem patrem, illius autem etiam fratrem & coniugem, de-
 ueniunt, licet hanc illi disceptandam committentes. Ille
 autem

de venditione pugnat: eodem-
 que modo & illa Minerua
 de re militari concedit: de
 nuptijs autem Iuno Veneri,
 neq; hæc illi molestæ est ob
 ea quibus illa præsidet. At
 contra singula ob formam
 & pulchritudinem eò usque
 animo effertur, omnesque
 alias excellere sibi videntur,
 ut cum^k Eris ipsas inter se
 mutuo discordes & mimicas
 reddere vellet, nihil aliud
 obiecerit illis, quàm pulchri-
 tudinem: rata hoc pacto fa-
 cillimè sese hoc quod vo-
 lebat, effecturam esse. Ac
 prudenter sanè hoc excogi-
 tauit: animaduertentisq; vel
 inde aliquis pulchritudinis
 potestatem. Nam postquam
 pomum illud accepissent,
 & inscriptionem legissent,
 cum vnaquæque sum illud
 esse censeret, neque tamen
 vlla contra seipsam suffra-
 gium ferre sustineret, quòd
 videlicet altera turpior esa-
 set, ad Iouem, harum qui-

ἄνθρωπος δὲ ἢ αὐτὸς, ἢ τὴν δόξαν, ἀ-
 ποφύλακτος, καμίστη, ἢ πολ-
 λῶν ἀνδρῶν ὄντων, καὶ σο-
 φῶν καὶ φρονίμων, ἕρ τε Ελ-
 κεδίου ἢ Περβαρδάρου, ὅδ' ἐπι-
 κρῖται πλὴν λέγειν Πάριδι ὡς
 Πειάμω, ψῆφον ἔναρξῃ ἢ κα-
 θαρὰν ἐξήγαγε, ὅτι ἢ φρο-
 νικός καὶ σοφίας καὶ εὐαίμων
 ἡγήσατο τὸ λέγειν. ὅσοι δὲ
 ἐπιμύθηται ἀπὸ πεπολι-
 ται καὶ σπουδῶν ἀνδρῶν εἶναι
 καλοῖ, ὡς καὶ τὸν ἡρώων τὴν
 κοσμώμερα, καὶ θεῶν ποιητῶν
 ἐν ἀποθεῶσων, ἢ σαρὰ τῶν
 κάμωσων πεπλάστων ὄνομα.
 ἴσθω ἢ ἴσθω ἀνδρῶν ἀνδρῶν, πω-
 κώλως ἢ ἴσθω, ἢ πρὸς ἀθῆναι,
 θυγάτηρ μεγάλη Κρόνου. Α-
 θῆναι δ' ἐκ ἀνδρῶν βελήθειαι Τελ-
 ῆνας πρὸ τῶν γλαυκῶπις κα-
 λῶσθαι. Αρροδίτη τὴν τιμῶσθαι
 τ' ἢ τῶν πάντων, καλεῖσθαι
 χρυσῶν ἢ πρὸς ἀπαντ' ἀσκέων
 τὰνα καὶ τοὶ ταῦτα οὐ μόνον
 ἀπό-

autem cum & per se ipse sen-
 tentiam, quamnam earum pul-
 cherrima foret, proferre
 posset, & multi fortis &
 sapientes & prudentes cum
 in Graecia tum inter Bar-
 baros essent, quibus eadem
 causa delegari potuisset: iu-
 dicium hoc Paridi Priami
 filio commisit, manifestum
 adeo calculum ferens, quod
 & prudentiam & sapien-
 tiam & vires pulchritudo
 anteiret. Porro tanto sem-
 per studio tantaque cura
 formose audire expetiuer-
 re, ut & heroum pariter
 & deorum¹ exornatori
 poetae persuaserint, non a-
 liunde magis quam a pul-
 chritudine sese appellare.
 Proinde libentius audierit
 ἢ γλαυκῶπις (hoc est, ni-
 ueis lacertis (Iuno, quam
 πρὸς ἀθῆναι, & θυγάτηρ με-
 γάλω Κρόνου (hoc est, ana-
 tiqua dea, & Saturni ma-
 gni filia)² Minerva autem neq̄ Tritogenia, quam Glaucoῦ
 pii vocari maluerit. Et Venus uniuerso etiam redemerit no-
 minari χρυσῶν, hoc est, aurea. Quae cuncta ad pulchritudinem
 pertinent. Atqui haec non modò argumento atq̄ iudicio sunt,

ἀπόδειξις ἔχει, πῶς οἱ λεγόμενοι
 ἔχουσι περὶ τοῦ, ἀπὸ καὶ μαρ-
 τυρίων ὅτι ἀψευδῆ, ἔκρεται
 τῶν ἑνῶν πάντων τῶν ἀπῶν.
 ὁμοῦ Ἀθλῶν ἢ ἀνδρείας ἀμα-
 κή φρονήσεως περὶ ἑαυτοῦ
 φησὶν ἀμφοτέρω ἢ περὶ αὐ-
 τοῦ τῶν. Ἡρα δ' ἀπάσης ἀρ-
 χῆς ἢ διασείας ἀρισταίρου
 ἀρπαγῆς, σωτηροῦ τῶν
 ἢ δ' Δία παραλαβῆσα, ἐπι-
 νοῦστω ἢ θεῶν ἢ σφαιρῶν τὸ
 κῆρ ἢ δ' αὖ, ὅτι δ' ὠβριότη-
 τας τοῖς θεοῖς, πῶς ἄρ' ἔ-
 μιν ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐτὸς
 μιμητὸς τοῦ θεοῦ, ἔργον τὸ ἢ
 λόγον πᾶν ὅ, τι ἔχομεν, σω-
 ρηδαὶ ὡς καὶ ταῦτα μὴ ὁ
 Φίλων περὶ τῶ καλῶς ἔργου,
 ἐπιθέσις τοῦ τῆ τελευτῆ, ὡς καὶ
 πλάσσει ἄρ' ἑρῶν ἑρῶν, εἰ
 μὴ τὸ μακροδοξῆν ἠπίστεο
 τῶν ἀδοκίμων ἐν συμπόσι.
 μετ' ἑκάστου δ' ὁμοῦ Ἀεσίπ-
 πῳ ἠπίστεο τῶν λόγων ποικί-
 πρότερον παρακλιθεὶς ἢ Ἀν-
 δρο-

quo pacto illi qui potiores
 habentur, circa hanc se ge-
 rant: sed & testimoniū per-
 hibent neuiquam falsum,
 quòd ceteris omnibus præ-
 stantior eadem sit. Proinde
 Minerva quidem fortitudi-
 ne pariter & prudentia præ-
 stare illam suffragatur: ut
 trique enim harum præsidei
 ipsa. Iuno autē vniuersa do-
 minatione atq; potentia ex-
 petendam magis esse; sen-
 tentia sua declarat, in para-
 tem etiam loue tanquam pa-
 trono aduocato. Quòd si in-
 giur diuina adeò res & ve-
 neranda pulchritudo est, de-
 inde & dijs tantopere am-
 bina & affectata: quòmodo
 tandem honestum nobis fue-
 rit, si non & ipsi deos imi-
 tantes, cum rebus tum vera-
 bus, quibus unq; modis pote-
 rimus, pulchritudini patro-
 cinemur? Atque hæc quidem
 Philo de pulchritudine per-
 orauit, hoc quoq; ad finē ad-

dent, quòd etiam plura hic dicturus fuisset, nisi sciret verbosi-
 tatem in conuiujs longiorem improbari. Cæterum post illū
 statim Aristippus verba facere cœpit, multis antea ab Ana-
 drocle

φηκλῆς· ὃ γὰρ ἰδέσθαι λέγειν,
 τὸ μὲν τὰ Φίλων ἀλαβέρου·
 λέγειν ἡρξάτο ἃ ἰδύσθην· Πο-
 λοι ποταμὸς ἀνθρώποι τὸ πε-
 ρὶ τῶν Βυλίστων, ἢ ἡμῖν συμ-
 φερούτων ἀφ' ἑνὸς λέγειν, ἢ φ'
 ἰτίρας τινὰς ὠρμηθῆν ὑπο-
 θέσει, ἢ φ' ὡρ αὐτοῖς ἢ Δοκδοσι
 Δόξαν πρῶτα γινῆναι, τοῖς δ' ἀ-
 κροατοῦς τὸς λόγους ἐδιδρυσι-
 κελύοντας ποιῶντα, ἢ διελκλι-
 θασίνοι ἢ περὶ τὰ αὐτῶν ἰεί-
 ζοντο ἀκρόασι, οἳ δ' ἀπαρ-
 νοῖ τὰ ἐκ ὄντων ἑταροῖ δὲ, περὶ
 τὰ ἰδύσθην ἀναγκαῖων λογο-
 ποιῶντες, ὅς ἐχέτω τὰ ὅσα πάν-
 τα κατὰ λόγον ἔσονται, ὅπως τὸ βί-
 βιον τυχεσίον ἀπὸντο, σκο-
 πῶν ὅς ἐν ἑαυτῶν περὶ τὰ ὄντων
 ἔχον ὑγιᾶ ἐγνωκέναι νομίζον,
 ἀπὸς τῆς ἢ τὸ τινῶν ἀγνοίας τ'
 βελτίων κατὰ γινῆναι αὐτοῖς αὐ-
 τοῖς περὶ τὸ αὐτῶν, τὰ ἀντιθέτων
 οἰόμενος εἶναι πάντων, τὴν αὐ-
 τῶν νοσηλίας ἀτῶν, ἢ κατὰ

slw

drocle inuitatus. Neque enim
 volebat primò, veritus pro-
 ximo post Philonē loco di-
 cere. Exorsus autē inde est:
 Multi saepe homines (inquit)
 omitentes de rebus optimis
 nobis conducentibus di-
 cere, ad alia nescio quæ ar-
 gumenta abripi consueve-
 re, ex quibus sibi quidem
 famam comparaturos se pu-
 tant, auditores autem verbis
 nihil conferentibus obiun-
 dunt. Ac dicere solent alij
 quidem de iisdem rebus in-
 ter se verbis contententes:
 alij autem ea quæ non exi-
 stunt, commemorantes, alij
 etiam de ijs de quibus mini-
 mē necesse est, verba facien-
 tes. Quos sani decebat om-
 nibus hisce relictis quo pa-
 eto conducibile aliquid di-
 cere forte possint, apud ani-
 mum cogitare. Hos igitur
 quando nunc ego de ijs quæ

existunt, nihil sani cognos-
 uisse existimo, & alioqui autem etiam aliorum ignoran-
 tiam de rebus optimis, reprehendentem, in eadem vitia
 incurrere, omnino stultitiæ cuiusdam esse puto: idem
 argumentum orationis vtilissimum atque pulcherrimum

ελω τοις ἀκούουσιν ἰσόθεον
 ποιῶμαι τῶν λόγων, καὶ ἢ
 πᾶς, ὁσίων ἂν, φάσιν πάντες
 ἂν ἔχον ἀέαν βαλλισίω. ἂ
 μὴ ἂν σίει τιν' ὅτι ἔτερον τοῦ
 λόγου ἰποῖμαθα νῶν, ἀμὰ μὴ
 σιπὶ βαλλες. ἦραισον ἂν ἡ-
 μῖν ἀπέστασιρ ἔνδ' ἔσονται ὅτι,
 ἀπυλλᾶχθαι σιπὶ ἀντ' ἑῶν ἂν
 ἄρα ἑσάου τῶν ἀφ' ἑσθίαν πρὶ-
 χται τοῖς βυλομένοις ἀπὸ δὲ
 τ' σιπὶ τᾶς λόγων, ὡς τ' οὐκ,
 εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιο
 τῶν λόγων, νομίζαν δὲ συχᾶν,
 ἀλλ' ἰὼ πῶς πολλοῖς ἀλλοῖς
 πᾶσι πῶς ἴδωμεν ἢ συμβαλέ-
 σθαι πῶς τοῖς ἐπαύεις τ' ἀμεί-
 νον ὅτι, οὐκ ἔσθαι περ ἂν τὴν
 τῶν ἡτ' ἔτα μὴ πειραυῶς ἔσθαι
 τ' ἡρδ' ἰδῶν τ' ἰμυμῖνον, ἔ-
 τα δὲ τοῖς ἀνδρ' ἑσθίαν ἑσθίαν
 πειραυῶς ἑσθίαν, πᾶσι δὲ τοῖς
 ἑσθίαν οὐκ ἔσθαι ἑσθίαν, καὶ
 οἷς μὴ ἂν σιπὶ, σιπὶ ἑσθίαν
 τῶν σιπὶ ἀσθίαν, ὡς ἂν ἑσθίαν
 ἑσθίαν, σιπὶ μῖνον, καὶ οὐκ ἂν
 πῶς-

auditoribus proponā, quōd
 que omnis quicunque etiam
 fuerit, fatetur scio, dignis-
 simum esse quod pulcherri-
 mum quoque vocetur. Quōd
 si igitur de alia aliqua re
 verba faceremus, & non de
 pulchritudine, satis fuisset
 unum aliquem dicentem au-
 disse, & exinde argumento
 eo relicto ad alia transisse:
 nunc autem praesens hoc tā-
 tam dicendi copiam praebet
 his qui de eo orationem in-
 stituunt, ut haudquaquam si-
 quis pro dignitate ipsum non
 tradiderit, ob id infeliciter
 sibi successisse rem arbitrari
 debeat: sed si post multos al-
 lios nonnihil ad priores lau-
 des etiam ipse conferre po-
 tuerit, benigniorem fortu-
 nam experiri puetur. Nam
 quod manifeste aedē a su-
 perioribus in honore habita-
 tum semper est, ab homini-
 bus autem ita pro re divina

& opera precio digna exi-
 stimatum, omnibusque quicunque viuunt, peculiare ornamen-
 tum existit: praeterea & eos quibus adest, ab omnibus a-
 mari & coli, illos autem quibus abest, odio haberi, ne que di-

πρὸς θλίψαν ἀξιωματῶν, τίς
 ἄν ἦν τοσοῦτον λόγων με-
 τασχεῖς, ὡς τ' ἰωαννίσα
 πρὸς ἀξίαν ἀρκίσει; οὐ μὲν,
 ἀπ' ἐπαδύπερ οὕτω πολυ-
 λῶν αὐτῷ δέ τῶν ἰωαν-
 σόντων, ὡς τε μόλις ἄν τῆς
 ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικός,
 καὶ ἡμᾶς ἐγχαρῶν τι λίγα
 περὶ αὐτῶ, μέλλοντάς γε με-
 τὰ Φίλωνά σοι εἶδω τὸς λό-
 γους οὕτω δὴ συμφότατον καὶ
 θεότατον ἤ οὐλῶν ἔχειν, ὡς τε
 ἔν, ὅτε θεοὶ ἑκατὸς τιτιμήκας
 σι, παραλείπω· ἀλλ' οὐδ' ἐρ-
 ζεις αὐτοῖς χρόνοις, ἐν Διὸς Ἐλέ-
 νη γηνομένη οὕτως ἐθαυμάσθην
 παρὰ πάντων ἀνθρώποις, ὡς
 ἔτι τ' ἀλικίας ἄσφαρ ἐντὸς, κα-
 τὰ τινα χεῖρα ἐν Πηλοποννή-
 σω γηνομένη ὁ Θεσβίος, οὕτω
 τ' ἄρας ἐδιδῶν ἡγάσθη, ὡς οὐ-
 σης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφα-
 ριστάτης, καὶ δόξης ἢ τῆς τυ-
 χέος, ὅμως οὐκ ἔπειτο βιωτῶν
 αὐτῷ,

loponnesum profectus, conspecta illius forma, in tantam
 admirationem ipsius venerit, ut cum Ὁ regnum haberet
 maxime tutum, Ὁ gloria excelleret, nequaquam vul-
 gari, nihilominus tamen putaret sibi vitam vitalem, ve

αὐτῷ, ταύτης ἰερημίνῳ,
 παρὴν δὲ πάντας ἀνδρα-
 μονίᾳ, ἀ τούτων αὐτῷ ἡρώσι-
 ζο σιωποῦν. οὕτω δὲ ἡρακ-
 θῆς, τὸ ἢ παρὰ τῆ πατρὸς λα-
 βῆν ἀπατῶν μὴ γὰρ ἂν αὐ-
 τῶν αὐτῶν ἐκδύναμιτο ἡλι-
 κίας ἡμινῶν, τῶ δὲ ἀρχὴν
 ἡπέρφρονις ἐκάνυ, ἢ παει-
 δῶν, ὀλιγαρέας δὲ καὶ τῶν
 ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δε-
 μῶν, κοινῶν δὲ αὐτῷ τῆς ἀρ-
 παγῆς καὶ Παίδου παραλα-
 βῶν, βία λαθῶν αὐτῶν τῆ πα-
 τρὸς, ἢς Αἰθιοπῶν ἰσομισί τῆς
 Ἀθικῆς, καὶ τοσαύτων ἰσχυ-
 ρῶν αὐτῷ τῆς συμμαχίας
 ταυτησί, ὡς ἕως ἡμεῶν δὲ
 ἀπαντα χρόνον, ὡς καὶ τοῖς
 ἐπιγινόμενοις παράδειγμα
 γινώσκει, τῶν οὐκ ὡς καὶ Πα-
 εῖθς ἐλπίαν, ἐπειδὴ ἦ ἰδὲ καὶ
 πᾶνον ἐν Αἰθιοπῶν, τῶν
 Διμήτρος μνησθὲν ἰδὲ
 ρῶν, ἐπειδὴ ποτὶ ἀ παρῶν,
 οὐκ ἴδωσθαι ταύτης αὐτῶν
 τῆς θέρας ἀρχιδῶν κατα-
 πῆσαι,

ille ait, non esse, si illa ca-
 rere deberet: rursus autem
 se omnes alios felicitate su-
 pergressurum esse, si secum
 illam cohabitare continge-
 ret. Atque hoc modo cum
 apud sese animatus esset, à
 patre quidem ipsius accipe-
 re illam desperavit. neque
 enim elocaturum ipsum illā,
 cum nondum ad iustam æta-
 tem peruenisset. ceterum im-
 perio illius contempto at-
 que despecto, spretisq; insu-
 per etiam omnibus qui tum
 in Peloponneso agebant po-
 tentibus, assumpto Pirithoo,
 qui ipsi in raptu adesset, à
 patre vi abreptam in Aphid-
 nam Atticæ regionis oppi-
 dum asportavit. Tantam au-
 tem gratiam habuit Piri-
 thoo pro hoc auxilio præ-
 stito, ut ipsum per omne de-
 inde tempus ita amaret, ut
 etiam posteris in exemplum
 abierit Thesei & Pirithoi
 amicitia. At postquam etiam
 illum oportebat ad Plutonis

proficisci regnum, ambientem filiam Cereris Proserpinam,
 postquam multis ipsum dehortatus à proposito ne quid tale
 tentia.

πᾶσαι, σωηκοδόνησιν αὐτῷ,
 ταύτην πρόπουτον οἰόμεθα
 αὐτῷ καταθήσωμεν τὴν χάριν
 περὶ τὴν ψυχῆς, ἥτις αὐτῷ λι-
 δωθῆναι, ἐπανιθῆσασιν δ' ἄς
 Ἀργῶ, αὐθις ἀρχομένην
 αὐτῷ, ἐπεὶ δὲ καὶ ἄρα μὴ γά-
 μωρ, καὶ οὐκ ἔχουσαν καλὰς
 τε, καὶ ἰὺ γυνοχίας ἐκ τῆς Εὐ-
 λάδῃ, σφοδρῶς αὐτῷ ἀγι-
 σθαι ζωοῦκας, οἱ δ' Εὐλάδῃ
 βασιλῆς, οἱ δ' σωηθῶντες ἰ-
 νυσοῦντο ταύτην, τὰς ἀπας
 ἀπάγει ἡπειροδόντες ὡς φου-
 λοῖρας, γνόντες δ', ὅτι πει-
 μάχη ἔσται, καὶ λείσαν-
 τω, μὴ πόλιμι ἔσθαι τῆ
 Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλ-
 λήλους, ὁμομόκασιν ὄρεον Ἰο-
 λονί ψήφω κοινῇ, ἢ μὴ ἰπικ-
 ρήσιν τῷ ταύτης ἀξιοθῆντι,
 μὴ δ' ἰπικρῆσαν, μὴ τις ἀδισ-
 κᾶρ ἰχθρῆ ἔκαστος οἰόμε-
 νος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμα-
 χίαν παρασκευάσασιν. ἢ ἢ δ' μ-
 ἰθίας γνόμενος ἀπέτυχον πάν-
 τω,

tentaret, auertere non potuit
 una cum ipso profectus est,
 arbitratus debere se hanc il-
 li referre gratiam, ut pro eo
 etiam animam in periculum
 poneret. Caterum ubi hoc
 profectio peregrè, illa Argos
 mox rediisset, postquam e-
 tate nubilis facta est, quan-
 quam principes Græciæ et
 formosas alias, et ex paren-
 tibus præclaris natas, ex to-
 ta ea terra ducere uxores
 sibi possent: nihilominus ta-
 men conuenientes, huius
 proci facti sunt, cæteris om-
 nibus perinde ut viliori-
 bus contemptis. Scientes au-
 tem quòd non absque cer-
 tamine ab nno aliquo duc-
 enda esset, metuentesque ne
 pugnantibus inter se aliqui-
 bus, bellum inde toti Græ-
 ciæ oriretur, de communi
 sententia in hæc verba iu-
 rârunt, quòd omnes auxi-
 lium ferre vellet ei, quicun-
 que uxorem hanc ducere dignatus
 fuisset: neque cuiquam con-
 cedere, qui iniuria aliqua afficere
 illum aggressus esset: existi-
 mantes videlicet quisque sibi
 auxilium et societatem hanc
 parari. Propria quidem igitur
 sententia frustrati omnes

τῶν, πηλὸν Μενελάου, ἡ κοινὴς
 δὲ ἐπαράθειον ἰσότητος. ἡ πολυ-
 πῶν ἢ ὑπεροπὴ εἶδος ἢ ἡμομέ-
 νης τῆς θεῶς περὶ ἡδύτης,
 ἐπιτρέψαι τῶν κείσιν Πάρι-
 δι τῷ Πριάμῳ, ὃ δὲ τῶν ἡμο-
 μάτων τῶν θεῶν ἡφύθαις, ἡ
 δωριῶν δὲ ἀναγκασθῆναι γυνί-
 δαι λειπῆς, καὶ διδύχης Η-
 ρας μὴ τῶν τῆς Ἀσίας ἀρχῶν,
 ἡ δὲ ἐν πολέμοις Ἀθλῶν κρᾶ-
 τῶν, Ἀφροδίτης δὲ τὸν ἡ Ε-
 ρῆνης γάμον, ἡ φάλοισι ἡ ἀν-
 θρώποις γυνίθαι ἢ ποτινο-
 μιῶν ἐν ἐλάτῳ βασιλείᾳ,
 Ἐρῆνης δὲ ἰδίᾳ τῆ ἐπιγυνο-
 μίνων ἀξιοθλίψαι, πᾶσι το-
 ῖσιν τῶν γάμων, γυνομίνας
 δὲ ἡ ὑνεμίνας ἐκείνης σπα-
 τείας κατὰ τῆ Τρώων, καὶ τῆς
 Εὐρώπης τότε πρώτων, κατὰ
 ἡ Ἀσίας ἐκείνης, ἡ χονίον οἶ-
 τε Τρώων, ἀπὸ οὗ τῶν Ε-
 κείνων, ἀδελφῶν οἰκῆν τῶν αὐτῶν,
 οἶδ' Ἐλλῆσιν τῶν τῶν αὐτοῦ

καὶ οὖν

verò exorta celebri illa expeditione contra Troianos, &
 Europa tunc primùm contra Asiam bello concitata, cum
 Troiani possent, Helena reddita, sine periculo ac metu
 terram suam retinere, Graeci autem hanc illis habendam

permit.

ἴαυτον ἔχαρ, ἀπακάλει-
 θα τῶν ἐκ πολέμου, καὶ στρα-
 τίας ἀνοχεῶν, οἳ δ' ἐκ ἡδύς
 λάθει ἄμφοτεροί, ἔκ ἄρ πο-
 τερνοί ἐν τῷ ἑρῶ ἀφορμῶ
 κολλίω πολέμῳ, περὶ ἧς ἀφ-
 θανόντα, καὶ θεοὶ δὲ τὸς αὐτῶ
 πᾶδας σαφῶς εἰδότες ἀφ-
 νομίους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ
 ἀπέφευγαν μάλλον, ἀλλ' ἐν ἑ-
 ζαγορᾷ τῷτο, ἐκ ἐλάττω δό-
 ξαν ἀδελφῶν οὐλομένη φέρον, ἔ-
 θεῶν πᾶδας γυνέθη, τὸ μαχο-
 πᾶδες ἡμεῖς ἐθέλοντες ἀφθανεῖν,
 καὶ τί λέγω τὸς αὐτῶν πᾶ-
 δας; αὐτοὶ πᾶς αὐτοὺς μά-
 τῳ, καὶ δεινότερον ἰνὸς ἐν-
 τῷ τοῦ πᾶς Γίγαντας αὐ-
 τοὺς γινόμενος πολέμῳ ἐν ἰκά-
 νο ἢ ἔφ' μετ' ἀλλήλων, ἢ ἑαυ-
 θα ἑμᾶς, ὅτι πᾶς ἀλλήλων.
 αὐτὶ γὰρ οἱ ἄρ' ἐναργέστερον
 εἶδον, ὅσα τ' ἀνθρώπων ἄ-
 πάντων ἡπείρεα τὸ ἑλλάδ' ἔ-
 περὶ ἀθανάτοισ κειτᾶς; ὅταν
 ἔθ

permittentes, omnibus illis
 difficultatibus quae ex bel-
 lo & expeditionibus perci-
 piuntur, liberari: neutri con-
 sulere sibi ipsi voluerunt, ra-
 ti non aliam pulchriore bel-
 li causam ob quam morerentur,
 inuenire se posse. Iam
 verò & dij cūm ceriò scis-
 rent liberos suos in eodem
 bello perituros esse, haud-
 quaquam illos ab eo absters-
 ruerunt, sed ad id vtrò
 proficisci fecerunt: rati non
 minorem illi gloriam con-
 secuturos eos esse si pro He-
 lena moriem obysissent, quàm
 quòd deorum filij procrea-
 ti essent. Et quid attinet
 de filijs deorum dicere, cūm
 ipsi dij maiore grauioreq;
 certamine inter se eodem bel-
 lo congressi fuerint, quàm
 tunc cūm contra Gigan-
 tes bellum gessere? Nam
 in illo contra Gigantes com-
 munibus ac mutuis auxilijs

dimicauerunt: hic autem ipsi contra seipfos arma tulerunt. Quo sanè argumento, quòdnam aliud manifestius aut elarius esse potest, quanto & iam ipsis dijs iudicibus, cate-
 ras mortalium res omnes antecellat pulchritudo? Nam cūm
 pro

ἢ ἵπρ μὲ τῶν ἀνῶν ὑδρὸς
 ἀπάντων ὑδάμδ τὸ παράπαν
 φαίνονται διενεχθῆσθαι, ἵπρ
 δὲ κάμους, ἢ μόνον τὸς ἰούς
 ἐπιθεδωπότων, ἀπ' ἡδῆ καὶ
 ἀμύλοισ ἐναντία ππολιμυ.
 κότεν, ἔτιοι δὲ καὶ τραθευτόν,
 πῶς οὐχ ἀπάσας ψῆφ' ἔπε-
 τιμῶσιρ ἀπάντων τὸ κάμους;
 ἀπ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀρείω
 τῶν πρὶ κάμους λόγον, πρὶ
 ταῦτα διαπρίβειν ἀεὶ ἐφ' ἔτε-
 ρομ βόλομα μὴ βλιῶσα, ὑδα-
 μῶς ἱκασίον ὅδ', ὡς δὲ ξασ
 πλὴν ἢ ἱκασίον ἀξίαν, τῶν πρὸ
 ττρον ἀρμίνων, πλὴν ἀρκά-
 δ' ἔποδωμασιν Οἰνομοδ
 ὄσος ἢ ταῦτης ἱκασίον ἀπόν-
 τας μάδον ἀρμίνους ἀπέ-
 φησιν ἀρμίνουσαν, ἢ ταῦτης
 διφκασίον, τὸν ἕλιον πῶ-
 σορ ἄρ, ὡς ἢ ἱκασίον τῆς ἱκασί-
 κίας ἢ πῶς, καὶ τὰς ἀκας ὁ
 πατήρ οὐ πομπῶς μίση πα-
 ρινυγῆσιν ἰώρα, τῆς ἢ ἰώρας
 αὐτῆς ἀλός· τοσῶτον ἢ αὐτῆ
 πρῆ.

pro aliarum quidem rerum
 nunquam ulla illo modo in-
 ter sese discordes fuerint,
 pro pulchritudine autē non
 solum filios suos in mortem
 obulerint, sed ipsi inter se
 dimicauerint, nonnulli autem
 etiam vulnerati fuerint:
 an non omnibus adeo cal-
 culis censuerunt pulchritu-
 dinem ceteris rebus vnuer-
 sis anteponendam esse? At-
 enim ne penuria quadam
 de pulchritudine dicendi,
 circa hunc locum commo-
 rari diutius videamur, ad
 alium hinc transire volo,
 haudquaquam his que ante
 dicta sunt, ad comprobandam
 pulchritudinis digni-
 tatem, inferiorem, nempe
 ad Hippodamiam Arca-
 dis illius Oenomai filiam.
 Quam multos enim ille pul-
 chritudine huius captos ga-
 stendit mortem subire vos
 luisse potius, quam ab hac
 dissociatos, lucem inuiri?

Nam postquam adultam aetatem atigit puella, illamque
 pater non paruo interuallo ceteras omnes anteire con-
 spexit, ipse quoque formai illius captus est. Tanta enim hac
 in illa

ἔξελετο, ὡς τε καὶ τὸν γίγνην
 κῆθ' ἀπυροχέτο παρὰ φθοίῳ.
 καὶ εἰς τὸτ' ἀξιώῳ ἀντὶν ἔ-
 χετο παρ' ἰαυτῶ, βόλιθου δ'
 ἐκιδιδούου πηλοῦ μὲν αὖτε
 πλὴν τῶ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ'
 ἀνθρώπων φθῶν ἀτίας,
 μηχανῶν τινὰ μηχανῶντα ἢ
 ἰπιθυμίας ἀδικωτέραν, ἢ λῶ
 αἰετὸ ῥόδιος, ὅπρ' ἐβόλιε, κα-
 ταστόμῳ ὑπὸ ἄρματι, ὡς
 οἶον τε μάστιγι λῶ, εἰς τὸ
 χ' ἔδο τῆς τέχνης ἰξαρῶσ-
 μῶν, τοὺς ἐν Ἀρκαδίῳ ἰαυ-
 ζας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἰπ-
 πους, ἡμιθᾶτο πῆς τὸς μῦ-
 σῆρας ἢ ἰόρως, ἀέθρον ἢ νίκης
 παρὶθούοντας, αὐτοῖς αὐτῶ
 πῆτιθῆς, ἢ ἐπὶ τῶν ἰξαρῶ-
 λῆς ἢ πηλοῦτας, ἢ ἡξίῳ δ' αὐ-
 τῶν αὐτοῖς συναναβαίνον τὸ
 ἄρμα, ὅπως ἀπυροχέμῳοι πρὶ
 ταύτων, ἀμειλίγη τῆς ἰπικῆς.
 οἱ δ', ἀπυροχόνος τὸ πρῶτος
 ἀφαιμῶν τὸ ὄρως, ἢ ἢ ἰόρως
 ἰπυροχόνος ἢ μὲν τὸ ἰπῶ, τὸ
 μῦ

illam defixi haerent, interea aurigandi currus obliuiscere
 iur. Ceterum cum qui primus certamen hoc iniisset, successu
 caruisset, & praeterquam quod a puella, etiā a vita excedisset,
 reliqui

in illa excellebat, ut etiam
 eum a quo nata fuerat, praes-
 ter naturam illexerit. Pro-
 inde cum ipse quidem illam
 apud sese retinere cuperet,
 elocare autem velle ei qui
 dignus illa feret, simularet,
 ut hominum accusationem
 puta euitaret: technam quā-
 dam machinatur cupiditate
 sua multo iniustiore, per
 quam putabat, id quod anis-
 mo intendebat, facillimē ses-
 se conficere posse. Nam cur-
 rui, quem quoad fieri maxi-
 me potuerat, ad celeritatem
 arte compararat, equis, qui
 ea tum aetate in Arcadia om-
 nium velocissimi erant, iun-
 ctis, cum prociis puellae au-
 rigatione certabat, ei viden-
 licet qui certamine superas-
 set, sponsam illam propo-
 nens: qui verò victus esset,
 illum capite priuandum e-
 dicens. Iubebat autem etiam
 ipsam vnā cōscendere currū,
 quò videlicet illi dū vultu in

μὴ ἀκινῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶ-
 να, ἢ μεταθέσθαι τὶ τῶν βίαι-
 λαυμῶν, μαρτυροῦσθαι εἶναι
 ὑπολαβόντων, τὴν δ' ὁμοίη-
 τα μισοῦσαντο Οἰνομάου,
 ἅμ' ὅ ἄλλοι ἐφθάνον ἀρ-
 θύουσαν, ὡσπερ Διδοικῆος,
 μὴ τῷ τεθνήσκειν ἔπει τῆς λό-
 γου ἀμάρτη, καὶ πῶς ἔθελε γέ-
 μίχετε τεισκαῖδ' ἅλα ὄλων ὁ
 φόνοσ', θεοὶ δ' ἐκείνου τῆς
 ποιητικῆς μισοῦντοσ' ταύτησ'
 σὶ, τὸς τε τεθνήσκεισ' ἅμα καὶ
 τὴν λόβω ἐκείνουσ', τὸς μὲν
 ὅτι ἐκείνουσ' ἀπεκρίβωται
 τοῖσ' τε, τὴν λόβω δ', ὅτι τῆς
 ἕρας οὐ κατὰ καρδίαν ἀπ-
 λαύοι, κηδόμενοι τε τῷ νεοδ-
 οσ' ἕμινε (Πέλοσ' δ' ἴωσ' οὐ-
 τ' ὅ) ἀγωνισθῆ, ἄρμα τὴ χα-
 εῖσ' οὐτῶ τὸ φ, κάμιον τὴ χυ-
 ποιημῶν, ἵπποσ' τὴ ἀθανά-
 τοσ', ἅ ὅσ' ἕμινε τ' ἰόρυσ' ἰ-
 εῖσ' ἅμ' ἡ γέγονε γέ, τ' ἰωδῆ.
 εἰσ' ἰπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀ-
 πικροῦσ' ἔρω τὸ τ' κάμιος χεῖ-
 μα,

reliqui cum ad certamen ob-
 eundum cunctari, & eos
 rum quæ semel decreuissent,
 quicquam detrectare, futile
 ac iuvenile quiddam esse
 censerent, rursus autem cru-
 delitatem Oenomai dete-
 starentur, alius alium præ-
 uertit moriendo, perinde
 ac si metuerent ne non pro
 puella illa mori possent.
 Ac processit cædes ea, do-
 nec tredecim eorum iniue-
 num interficerentur. At dñ
 cum illum ob prauitatem
 hanc odio haberent, pari-
 ter autem & eos qui mortui
 fuerant, & puellam mise-
 rantur: aliteros uidelicet
 quòd tanta rei possessione
 priuati essent: puellam aua-
 tatem frui non posset: pro
 iuvene eo quicunq; mox cer-
 toturus esset (erat autem is
 Pelopi) eum aduerentes,
 & currum illi donant pul-
 chriorem arte factum, &
 equos immortales, quorum ope puella potiturus, ac dominus
 illius futurus esset. Et sanè factus quoq; est, socero ad merant
 & terminos victoriæ occiso. Adde pulchritudo ipsa eum
 hominè

μα, ἀνθρώποις τὶ θεῶν εἶναι
 δοκῆ, καὶ τιμῶν ὅντι πάν-
 των, καὶ θεοῖς ἐπέδασα πολ-
 λαχόσι, διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἄν
 ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως,
 πρότερον λογιζόμενος τὸ ταῦ-
 τα περὶ λάπρος διεξελθεῖν. ὅ-
 τα μὲν δὴ καὶ Αἰεσίππῳ δὴ ἤλ-
 θε τὸν λόγον. Ερ. οὐδέ ποτε
 εἶ Χαρίδημος, ὅπως δ' ὥσπερ
 κορωνίδα τὴν λάπρος καλῶν
 ἐπιθήσῃ τὸν λόγον. Χα. μηδ' α-
 μῶς, ὅπερ θεῶν, σιραίτιρω
 περὶ λῆρ με βιάσῃ· ἵκανά γ' ἔ-
 δηλώσῃ τὴν συνείσῃ καὶ τὰ
 νῦν ἄρημνῶν, ἅπως τ' οὐδ'
 ὁ ἔπειθ' ἔπορ. ἀρμυμονόων
 τὰ ῥῥῶν γ' ἄντις μνημονοῖ
 τῶν ἰτέροις ἄρημνῶν, ἢ τῶν
 ῥῥῶν. Ερ. ταῦτα μὲν δὴ δεῖν,
 ἡμῖν ἄρῃς ἐπιθυμῶν ἐπι-
 τελέειν. οὐ γὰρ δὴ τοῦτον ἡ-
 μῖν τῶν λόγων ἱκάνων, ὅσον
 ἐμὴ ἡσὶ τῶν σῶν ἀκῶσα. ὡς

ἦν

hominibus diuinum quid-
 dam esse videtur, & ab om-
 nibus coli consuevit, tum
 à dijs quoque sæpenumerò
 cum summo studio observa-
 ta est. Quam ob rem neque
 nos quispiam reprehendere
 meritò poterit, quòd qua-
 si quoddam opera precium
 putamus hæc de pulchris
 iudine differuisse. Atque ad
 hunc modum & Aristips
 pus orationem suam pere-
 git. HER. At tu iam res-
 stas Charideme: quare fac
 ut quasi quandam coronis
 dem imponas oratione tua
 pulchris hisce de pulchrius
 dine dictis. CHAR. Ne-
 quaquam, per deos quæso,
 ulterius progredi me cogas.
 Satis enim sit indicasse tibi,
 & quo pacto conuersati fue-
 rimus, & hæc quæ modò di-
 xi: præferim cum ne illa
 quidem scis adhuc memi-
 nerim, quæ modò commemorauī. Multò enim facilius
 ea memoria repetiueris, quæ ab alijs dicta sunt, quam
 quæ ipse dixisti. HER. Hoc igitur illud videlicet quòd
 ab initio consequi me cupiebam. Neque enim mihi tanta
 topere orationes aliorum ac tuam audire, cura fuit. Quare
 si me

ἢ τῶν ἀρσερέμης, ἡ ἀκῆ-
 να μάτιν ἔση ποιητικῶς ἀλ-
 λά περ Ἐρμῆ, τὸν ἀπαύσα λό-
 γον, ὡς περ ἡπίστῃς ἐξ ἀρχῆς,
 ἀπόδ' Ὁ. Κα. βέλτιον μὲν ἴω,
 τότε τοῖς ἀπακάλταρ μιν, τῶν
 δυοῦν ἀνὰ πῶτα, ἐπὶ δ'
 οὐτὰ περ μὴ καὶ τῶν ἡμετέ-
 ρων ἀκῆσαι λόγον, καὶ τῶν
 ἡμετέρων ἀνάγκη, ὅθεν δὲ ἴω
 καὶ αὐτὸς ἰποισάμεν τὸν λό-
 γον. Εἰ μὲν πρῶτ' Ὁ αὐτὸς ἔρ-
 ρον περὶ τοῦ ἀκῆσαι λέγειν,
 προομιῶν ἔν' ἰδιόμην συ-
 χνῶν. ἐπὶ δ' ἐπὶ ποσὸν ἔρχο-
 μαι πρότερον ἐρηκῶσιμ' ἱρών,
 ἔδην ἀπὸ τῶν τοῖς ἡμετέρων ἡ-
 χημῶν ὡς προομιῶν, ἐπι-
 φέρειν ἕξῃς τὸν λόγον, ἄλλως
 τ' ἔδ' ἐτέρως τῶν λόγων γι-
 νομῶν, ἀλλ' ἐνταῦθα, καὶ
 πῶς αὐτῶν ἡμετέρας, ὡς ἐν ἑ-
 ναι καὶ τῶν παρόντων παθεῖν,
 ὡς ἄρ' ἔχ' ἕκασ' Ὁ ἰδιόλογον
 ποιῶσιμ', ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκα-
 σ' Ὁ ἐπὶ μίρῃς διεξέρχονται
 λόγον.

si me hac priuaueris, etiam,
 illa frustra laborasse te scias.
 Sed per Mercurium quaso,
 totam adeo oratione quem-
 admodum a principio ex-
 orsus fueris, mihi recita.
 CH. Satius quidem fue-
 rat, contentum his quae di-
 xi, a difficilioribus abstine-
 re me: attamen quando iz-
 ia cupis Ὁ nostram audire
 orationem, in hoc quoque
 motem tibi gerere necesse
 est. Proinde hoc pacto i-
 pse quoque verba feci. Si
 primus ipse cepissem de pul-
 chritudine dicere, proamijs
 foriasse frequenibus Ὁ des-
 sis opus haberem: nunc au-
 tem quando post multos a-
 lios qui ante me verba fe-
 cerunt, dicturus sum, nihil
 alienum puto fuerit, si illo-
 rum ante dictis, perinde ac
 proamijs quibusdam vsus,
 sequentem orationem sub-
 iungam, praesertim cum non
 alio loco, sed hoc in conui-
 uio, eodemq; die, orationes istae habeantur, ita ut liceat Ὁ
 praesentes latere nos, perinde ac si non quisque priuati-
 uerba faceret, sed eandem singuli per vices prosequantur
 oratio.

λόγον. ἔτερον μὲν ἔρηρα γ'
 ἄρ' ἄς ὠφημίαν, ἄπειρ ὑμῶν
 ἕκαστος ἔτυχεν ἀπὸν περὶ τὸ
 κάκους ἰδίᾳ, τίτω δὲ τοσούτων
 πεινῶσι, ὡς καὶ ἑὶς ἐπιγι-
 γνομένοις, ἕξω τ' εὐὴ ἄρημί-
 νων, ὃ δ' ἄρ' ἐπαίνων τ' ἄς αὐτό-
 πλάσῃ γὰρ ποταχόθεν, αὐτὰ
 πρῶτα δὲν λέγειν ἕκαστα, δό-
 ξαν παύσειν, ὡς περ' ἀνθρώπων
 ἀτυχεῖντι δαμῶνι, ἀὰ τ' φοι-
 νομένην ἄρτι, πῶσα γομῶ-
 νων τὸς δευπομῶνους. ἰγὰ δ'
 ἐκ πῶντων ἐκλέξας, ὅσα μοι
 δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παρα-
 λιπῶν, λέξω δὲ βραχίον, ὅ-
 πως ὡς τὴν κάκων τὰ γιγνόμε-
 να ἐκπλάσω, ὑμῖν τε τὸ μα-
 κρολογεῖν παραλιπῶν, δὲ ἀ-
 σα ληχευσμῶν. τοῖς μὲν ἔρη-
 ρῶσι ἀνθρώπων, ἢ καὶ ἔτε-
 ρων τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν
 πέλας δακοῦσιν, ἢ μὴ
 τῶ καὶ ἡμέραν ποιῶν εὐ-
 ἀναγκάσειν ἡμᾶς εὐ-
 τοῖς δὲ καὶ ἀσά, βασκαί-
 νομεν

orationem. Proinde alteri
 quidem sufficerent ad lau-
 dem vnique comparandam,
 ea quæ vestrum enusquis-
 que seorsim de pulchritudi-
 ne dixi. At verò hîc ad-
 huc tantum superest, ut
 illi qui post nos venturi sunt,
 extra ea quæ nûc dicta sunt,
 satis laudum ad prædican-
 dam illam suppetat. Pluri-
 ma enim vndique circum-
 stant, quæ et ipsa eam de
 se opinionem præbent, qua-
 si singula eorum primo lo-
 co dici debeant, non ali-
 ter atq; in prato aliquo flo-
 ribus sæcundo, ubi semper
 ea quæ nouissimè apparent,
 carpentes potissimum alli-
 ciunt. Ego verò ex omni-
 bus illis delectis, quæ mi-
 hi videbuntur minimè præ-
 tereunda fuisse, quàm bre-
 uissimè potero dicam, ut ex
 pulchritudini debitum sum
 reddâ, et vobis ommissa vera

borum prolixitate morem geram. Proinde illi quidem qui
 vel ob fortitudinem, vel ob aliam aliquam virtutem præsta-
 re nobis videntur, si non quotidie honestis actionibus bene-
 uolentiam sibi concilient, et nos quodammodo ad amandû
 se co-

νοῦν μάλλον. ἐξ ὧν τ' ἄν ἔ
 καλῶς αὐτοῖς, τὰ πράγματα
 πρόβλεψεν, σχολίῃ. καλῶς δ' ἔ
 μόνον ἔ φθονῶν τῆς ἄρας,
 ἀπ' αὐτοῦ τε ἰδόντου ἀλισκό-
 μιθα, ἡμεγαλοπόμεν τε, ἔδ'
 ἀρκενοῦν, ὡπερ ἡρέπιοι
 ὄσον ἄν ἡμῖν ἐξῆ, δευλοῦν-
 του αὐτοῖς, ἡδίων ἄν ἔν ἡπα-
 κύσαι τῆς ἄρας ἀντυχηότι, ἢ
 πρὸς αἴμα ἔ μὴ λούτου. καὶ
 πλείω χάρων ἄν ἡδύη ἔ
 ποτὰ πρὸς αἴμουτι μάλλον,
 ἢ ἔ μὴ δ' ὁτιδρὶ παγγέμον-
 τι. καὶ τῶν μὲν ἀκῶν ἀγα-
 θῶν, ὧν ἄν ἐνδεῆς ὦμεν, οὐ
 περαιτέρω σπουδαζομεν τοῦ
 τυφῆν. καλῶς δ' ἡμῖν οὐ-
 δὲς ἔθ' ὡποτε γέρονι ἡδύ-
 ρ. ἔ. ἀπ' ἐάντι ἢ Ἀγλαΐης, ἢ
 ἐς ἱλιον ποτὶ σιωναβάαντα
 τῆς Ἀχαιοῖς, ἰάν θ' Ἰάκινθος
 θορτὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακε-
 δαιμόνιον Νάρκισσον καλὸν
 νεκρῶν, ἐν ἀρκενῶν ἡμῖν δο-
 κῆμεν, ἀπὸ ἀνδρῶν καμῶν, μὴ
 λάθωμεν τοῖς ἐπιγιγνόμε-
 νοις

formosum illum, siue etiam Lacedæmonium Narcissum
 pulchritudine superemus, tamen nobis ipsi minimā sā-
 tis facimus, sed semper timemus ne fortè videamur apud πό-
 στρος

se cogant, inuidemus illis
 magis: undecunque etiam eis
 negocia quæ geruntur, mi-
 nus bene procedūt. Pulchris
 autem non modò non inui-
 demus formam suam, sed
 statim etiam ubi aspeximus
 tantum, capimur, & plus
 quàm amamus eos, neq; gra-
 uamur, tanquam superiori-
 bus, quantum nobis licitum
 fuerit, & seruire quoq; illis.
 Libentius igitur quispiam
 obediēt formoso alicui,
 quàm imperauerit ei qui ta-
 lis non est: maioremq; gra-
 tiam habuerit formoso mul-
 ta iubenti, quàm si nihil quic-
 quam præcipiat. Ac cetero-
 rum quidem bonorū quib-
 usque caremūs, vltimo-
 rem assequendi curam nullo
 gerimus: at pulchrituda-
 dinis nulla vnquam nobis sā-
 tietas oboriur: sed siue A-
 glaiæ filium illum, qui cum
 Achiuis ad Troiam profe-
 ctus fuit siue P Hyacinthum

τῶν δὲ, καὶ λαλῶνόντων ἑκαστὸν
 ἑορῶν σχεδὸν δι', ὡς ἀπέμνη-
 σεντορ τῶν ἐν ἀνθρώποις
 πραγμάτων, ὡς περ ἑορῶν
 παράδειγμα, τὸ καὶ ὅτι ἐστίν.
 καὶ ὅτι σπατηλοῖς ἐς καὶ ὅτι
 ἠμείνηται τὰ σπατάματα σω-
 τάσθαι, ὅτι ἑτόροισι τὸς λό-
 γου σωθῆναι, ὅτι μὲν γρα-
 φῆσι τὰς ἀκούσας χερσὶν ἐ-
 ναι, ἀπὸ δὲ τῶν λέγων, ὡς
 τὸ καὶ ὅτι τέλει ὅτι ἐστίν, ὡς ἔ-
 ἴς χεῖρας ἠκούσας ἀναγκάως,
 ὅτι ἰκαίπομιν οὐδὲν σπουδῆς,
 ἐς ὅσον ἔστι καὶ ἰκαίπομιν
 ἑορῶν, ὡς ἔστι Μηνιδάου ὅ-
 τοσοῦτον ἐμείνηται τῆς χεῖρας
 ἑορῶν, ἢ ὅσον τὸς ἀσπυρομέ-
 νος ἐκπλήττει, ὡς ἔστι τὸ ὅτι
 πολυπραγματοῦς ἅμα κατε-
 σκευασθὲν καὶ κατῆκε, καὶ τῆς
 γνώμης ἐχθρῶν ὅτι ὅτι ὅ-
 θυσιῶν ὅτι ἀγαθῶν λέ-
 γεται τότος, κατὰ ὡς περ τὸ
 πάρος ἐς αὐτὸν ἀφ' ἡμέ-
 ρου.

steros ab alijs superati fuisse.
 Propemodum autem om-
 nium eorum quæ inter hos
 mines geruntur, ut ita di-
 cam, quasi quoddam com-
 mune exemplum pulchritu-
 dino proposita est. Nam ne-
 que duces negligunt ad pul-
 chritudinem exercitus suos
 instruere, atque oratores ad
 eandem orationes suas com-
 ponere, neque etiam pictores
 res imagines ac tabulas suas
 secundum illam depingere.
 Et quid attinet ista re-
 censere, quorum finis quo-
 que pulchritudo est? Quin
 itta quoque quibus necessa-
 rio utimur, haudquaquam
 prætermittimus quin omnia
 quammaximè fieri potest,
 cum summo studio quam-
 pulcherrimè apparemus. Nā
 Menelaus quidem non tan-
 tum curauit, usum quoque ne-
 cessitatem adium, quan-
 tum ut pulchritudine ea-

rum ingredientibus quasi attonitos redderet: et ob hoc sum-
 ptuosissimas pariter et pulcherrimas eas adicauit. Neque
 etiam sententia falsus est. Nam Ulyssis filius ita admiratus
 eas fertur, cum ad percontandum de patre eò loci ven-

ὅσ' ἂν Παισιράτω
 τῷ Νησοίδῃ, Ζηῶς πο Ζηῶδε
 γ' Ολυμπία Ἰνδοθῆν αὐτῆ. αὐ-
 τὸς θ' ὁ τὸ μαρκεῖς πατὴρ ἐκ
 ἔκαστῃ χάσει μιλιπαρῆς ἕσ-
 γη τὰς ναῦς. σιρατανόβῃ
 τῷ Εὐκλειῶνι Τροίαν, ἢ ὁ-
 πως ὄρωστας ἰκλήθειν ἔχῃ. ἢ
 σχεδόν, ἢ τις ἐκάστῳ ἐξετά-
 ζειν βούληται τῶν τεχνῶν,
 εὐρεῖται πάσας ἐς τὸ ἴκῃ
 ὄρωστας, καὶ τότε τυχεῖται
 τῷ παντὸς τιθεμένης. τοσὺ
 τον δὲ τὸ ἴκῃ τῶν ἀλ-
 κων ἀπάντων ἰστέλειν δια-
 κῆ, ὡς τῶν μὲν ἢ δικαιοσύ-
 νης ἢ σοφίας ἢ ἀνδρείας με-
 τηχόντων, ποσά τις ἂν ἐν-
 ροι τιμῶν μᾶλλον, τῶν
 δὲ ταύτης τῆς ἰδέας ἕκαστοι
 ὑψηλῶν βέλτιόν ὄντων ἔρῃ
 ἔδῃ. ὡς περ δὲ καὶ τὸς μὴ με-
 τηχόντων ἀτιμότερον ὄ-
 νειν. μόνος γὰρ τὸς μὴ καλῶς
 ὀνομάζοντες αἰσχρῶς, ὡς ἔδῃ
 ὄν,

quam melius inuenire licet: ut rursum & illis quibus hæc cō-
 iuncta non est, nihil quicquā inhonestius atq; indignius. Quip-
 pe solos eos qui pulchri non sunt, turpes vocamus: perinde
 quasi pro nihilo habendum sit, quicquid tandem aliquis hab-
 buerit

nisset, et ad Pisistratum Ne-
 storidem in hunc modum di-
 xerit:

Talis & etherij forsan
 Iouis aula renidet.

Et ipse adolescentis pater
 non aliam ob causam mi-
 nio infestas duxit naues,
 cum vnâ cum Græcis ad
 Troiâ proficisceretur, quàm
 ut aspicientes earum aspe-
 ctu obstupescere posset. Et
 ferme si quis singulas artes
 perpendere volet, reperiet
 omnes eas ad pulchritudi-
 nem tendere, eamq; conse-
 qui, pro summo ducere. At
 deò autem pulchritudo cæ-
 teras res cunctas excellere
 videtur, ut his quæ vel cum
 iustitia, vel sapientia, vel
 fortitudine aliqua fiunt,
 multa alia inuenias maiori
 precio vel existimatione di-
 gna censerî: at verò quæ
 cum hac specie commune a-
 liquid habent, his nihil quic-

ὅν, ἢ τίς ἔχον τύχοι πῶς
 νύτῃμα ἢ ἄλλωρ, ἡ ἀπορῆς ἐσ-
 ρήμῃ. τοὺς μὲν οὖν ἢν δη-
 μοκρατουμένους τὰ κοινὰ
 διοικῶντας, ἢ τυράννοις ἐπι-
 πταγμένους, τοὺς μὲν δημο-
 γωγούς, τοὺς δὲ λόχακας κα-
 ἄρῃ. μόνος δὲ τὸς ἐπὶ ταύ-
 τη τῆ δυνάμει χρησόμενος
 θαυμάζομεν τε, φιλοπόνο-
 ῖ τε καὶ φιλοκόλουσ ὀνομάσο-
 μῃ, καὶ κοινὸς νομισσομῇ ἀν-
 γίτας, τοὺς τῶν κοινῶν ἐπι-
 μελητάς. ὅτι τίνω ὄτα μὲν
 σιμῶν τὸ λάτῃ. ὅτι μ, οὐ-
 τα δὲ τὸς πᾶσι μὲν ὄτα μί-
 επτηχῆν, ἡ ἐρδῃ. τὲ νομι-
 σοι τὸ τοῦτο τὶ ὄτα νομισ-
 σωθῆναι πᾶς ἡμᾶς ἀπότας
 ἐν ἄρ τὲ ἐμὲ μὲν, ἢ τοῦτ
 ἐρ ἔχοντα ἡ ἐρδῃ. ἡ ἐρδῃ
 ναμ. ἡ καὶ ἔχοντι πᾶσι μ-
 θα, μὲν αὐτὸ τὸ ὄτα ὄτα
 σωθῆναι. ὅτι ἡμῶν μεθα
 τοῦτο μὲν δὲ καὶ τὸν
 λόγον ἐπινοήσω, ποτὰ
 τῶν ἰόντων μοι περὶ λά-
 ρες

videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego
 quoque orationem habui, multis qua mihi de pulchritudine
 Kkkk 3 amplius

ἄλλ' ἀπ' ἀφ' ἑαυτῶν, ἵπασθ' ἴδω
 σωσίσας ἱπποδὸν παρατάξ
 νομῆσιν ἑσθ' ὄρ. Ep. ὠδ' ἄδ' ἄμο.
 εἰς γέ, οἱ Γεωργίου ἀφ' ἑαυτῶν
 κατὰ τῆς σωσίσας* οὐδ' ὄρ
 ἂ' ἴδω ἑσθ' ὄρ ἑσθ' ἑσθ' ὄρ.
 ἑσθ' ὄρ ἑσθ' ὄρ ἑσθ' ὄρ.

amplius dicere licebat, om-
 missis, postquam conuersa-
 tionem hanc ni longum adde-
 progressam videbam. HER.
 Felices sanè vos, quibus ta-
 li conuersatione frui licuit.
 Fermè autem iam etiam ego,

non minus voluptatis quàm vos, per te videlicet, accepi.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Author huius Dialogi quisquis fuit, postremam par-
 tem Socraticæ orationis de Helenes encomio ænu-
 latus est, conatu maiore, si doctis credimus q̄ successu-
 a **IN** Dialijs.] *Fæta Iouis Mithij suere Athenis Diasia,*
ἄλλ' τὸ Ἀσπυγῆν ἀδρῆς Ὀχρῆς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, ap-
pellata. Meminit & Aristophanes & Hesychius. b Enco-
mium Hercules.] Cùm Sophista quissiam appareret: ecita-
re librum, & Antalcidæ percontanti quod esset argumentum?
respondisset, Hercules encomium: Quis, inquit, illum vituperat?
superuacaneum existimans, in eo laudando sumere operam, què
uno ore prædicarent omnes. Hercules autem apud Spartanos re-
ligiosissime colebatur. c Castoris & Pollucis.] Extrat Theo-
criti eidyllion & hymnus de laudibus Dioscurorum, id est, ge-
minorum, Castoris & Pollucis, quo beneficia illorum commea-
morat in æpestatibus maris & certaminibus equestribus. Is est
in genere Demonstratiuus encomiastico. Ac primùm pugnam
inter Pollucem & Amycum Bebryciorum principem cōmemo-
rat, deinde alteram pugnā inter Castorem & Pollucē & Lyn-
ceā, de quibus prolixius egimus in dialogo Apollinis & Mercu-
rij, Deorum. d Nam eorum qui ex Heroibus.] Lucianus
in Menippo, Amphilocho & Trophon o, de si ut Herodēm, ex deo
& homine compositū. Heroum autem cultū sacrosanctū fuisse,
legimus apud Philostratū. Athenæus in undecimo, eorum vim
declarat terribilem: sed magis noctū, quàm in iudiciis. Plutar-
chus in

ibus in Romanis dicit Græcos in novilunio diis supplicasse primo, loco secundas preces concepisse herouibus & dæmonibus: ut primū poculum fuisse deorum, secundū herouum. De origine vocis Grammatici variè iralunt. alij dco tñs egas, id est yns, à terra, & εχλω: quia excellentiores a ijs aut à terra: quæ supra eam degerunt. Alij dco tñs à εχ & : quia ipsius anima in meliores spiritus transformarentur. Alij dco tñs egotos alij dco tñs à πετῆς & amore eius quæ excellent. Vnde ego iud huiusmodi virtus, excellentior, quàm pro conditione & natura communi hominum: de qua Aristot. lib. 7. Ethicorum. Heroès igitur vocatur virtute præstares, & ea super conditione humanâ proximè accedente ad diuinitatis excellentiam, et εχ τῆς τῶν εχλω θάοι.

e Et Helena.] Helena pulchritudinis mirū encomium. Filia fuit Iouis ex Leda, Tyndari Laconia regis vxore, quæ à I: ue in cygni formâ transmutato cōpressa, duo peperit ova: ex quorum altero Pollux & Helena, ex altero Castor & Clytemnestra exclusi fuerunt. Ex his Helena cū cæteris sue ætatis feminis formæ elegantia præstaret, à Theseo rapta est adhuc virguncula: non multum tamen pōst, Castori & Polluci fratribus eam repetenti bus circa iniuriam restituta est. f Amphitryon.] Alcmena Herculis matris coniugi, cuius imagine sumpta, toto irinoctio cū ea concubuit, quæ quatinus antea ex viro grauida esset, in super tamen ex Ioue concepit, eodemq; tempore Ioui Hercule, Amphitryoni Iphyclum peperit: Amphitryonē interfeciturus erat Hercules, nisi Minerva prohibuisset: quæ lapide quē Sophronestera vocabant, eum percussit: à qua plaga sopitus est, & per somnum statim resipuit, atq; ad sese redijt. Hæc sunt apud Pausaniam in Bæoticis g Cadmi.] Thebarum conditoris, qui Martis & Veneris filiam in vxorem duxit. Vnde illud Ouidij:

Iam stabant Thebæ, poteras iam Cadme videri
Exilio foelix: soceri tibi Marsq; Venusq;
Contingerat, &c.

h Sed Minerva quidē cum.] Minerva & Mars militari discipline præsumt, illa etiam sapientia & disciplinis: Diana, venationi & virginitati: Iuno, nuptijs atq; diuinijs. i Diana de venatione.] Diana Iouis filia, ex Latona eodem partu cum Apolline nata dicitur, quæ virginitatis studio hominum

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ

τῆς ὀργῆς τοῦ
Ισθμοῦ.

NERO, SIVE DE

fossione Isth
mi.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

TOTUS hic dialogus, cuiuscunq; tandem est (nam Luciani esse neq; asseri puto posse, neque profus negari) quasi quædam in Neronem inuectiua est, qua potissimum dementia illius exagitur, quæ cum in Isthmo fodiendo, à quo & tituli ratio sumpta est, tum in obeundis scenicis certaminibus imperator Romanus exercuit. Estq; veluti perpetua facti commemoratio, paucis quibusdam & cæterorū ipsius facinorum exemplis amplificandi causa adiectis, quæ tota Musonio philosopho tribuitur, qui Tuscus genere, vt Tacitus ait, cum studia iuuenum præceptis sapientiæ foueret, à Nerone postremò cum in omnes bonos & claros æquè grassaretur, ob linguæ libertatem, & Suidas addit, interfectus fuit. Huius & alij meminere, & Gell. lib. 16. cap. 1. Cæterum fuerunt & in hoc dialogo multa ex coniectura magis quàm ex fide, ob exemplaris, velut apparebat, vitiositatem vertenda: quam rem, vt in postremo operis eam saltem à lectoribus veniam postulo, quæ cæteris hætenus in claris & manifestis etiam impingentibus, data fuit: præsertim cum in nullo hætenus, quod equidem sciam, legentium fidem fefellerim, vbiq; cum hoc loco, tum in superioribus. eo circa quod vel ignorantia, quam & ipsam agnosco, vel alia aliqua de causa hæsitasset, aut asterisco, aut annotatione aliqua signato. Qui si nihil aliud, illud certè tamen existimo, occasionem, & quasi quandam ansam ad vteriora ac veriora indaganda alijs me tradidisse.

Kkkk 5

MENE.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ

ἢ Μυσηνίου.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ

ἢ Μυσηνίου.

Ορυχὴ τῷ Ἰω-
 μῷ καὶ σοὶ Μυσ-
 σόνι ἐστὶ χα-
 ρὸς, ὡς φασί,
 γεγονῆα τῷ τοράννῳ, κοινῶ
 εἶχε Βαλῖα. Μου. Ἰδιῶ
 Μυσηνίων καὶ βελτίω ἰν-
 τιθουμῆσαι Νέρωνα· τὰς ἔρ-
 πρεβολὰς τῆς Πελοποννή-
 σου, τὰς ἄτερ Μαθίαν, ξυ-
 νῆρε ὅτις θαλάσσιου μένοις ἐς
 κοίτι παθίαν τῷ Ἰωμῷ ῥήγμα-
 τι. Μι. τοῦτο δὲ ἄρ καὶ τὰς
 ἐμπορίας ὄνησι, καὶ τὰς ἐπι-
 θαλάσσιον πόλεας, καὶ τὰς ἐν
 τῇ μεσογείᾳ. καὶ ἔρ δὲ λιμέναί-
 νουσι ἀρχαίων ὁ οἶκοι καρπὸς,
 ἔρ τὰ ἐπιθαλάσσια ἔρ πρῶ-
 τη. ταῦτα δὲ διεξελθε Μου-
 σόνι βουλομένοις ἡμῶν ἀ-
 κροάσασθαι πᾶσι, εἰ μὴ τι
 σπουδάσει ἐξυνοῦν ἔτερον.
 Μου διημι βουλομένοις ἔρ
 ἔρ οἶδ' ὅτι χαρισίμου ἄρ
 μάλ-

T Isthmi sof-
 fio, quae in ma-
 nu adeo, ut a-
 iunt, tyranno
 fuit, & tibi Musoni mena-
 tem habere Gracam vide-
 batur. MUSO. Scito Me-
 necrates, etiam meliora co-
 gitasse Neronem. Nam &
 circuitus Peloponnesi illos
 supra Maleam, tollere na-
 vigantibus volebat, Isthmo
 ad viginti stadia interrupto.
 MENE C. Hoc au-
 tem & emporijs profu-
 rum erat videlicet, & ci-
 uitatibus eum maritimis,
 eum etiam illis quae in me-
 diterraneis sitae sunt. Nam
 si maritima loca bene has
 beant, etiam illis quae ins-
 teriora sunt, domesticus
 agrorum proventus suffi-
 ciet. Sed haec narra-
 so Musoni nobis: om-
 nes enim audiendi cupidi

sumus, nisi si quid aliud serae rei forte est cui tu nunc incumbere cogitas. MUSO. Narrabo, quando quidem vultis. Nam

fac

μάλλον τοῖς γε ἀριμύνοις ἢ
 ἀλλῆς ἄτο φροντισίῳ ἐπὶ
 ὧ σπιδάξην. Νιρωνα δὲ ἴνω
 ἢ Ἀχαιῶν ὠδὴ ἔχορ, καὶ τὸ
 σφόδρα αὐτὸν πεπειθῆναι, μὴ
 δὲ ἄρ τὰς Μύσας ἀναβάλλει
 ὄναι ἰδίῳ, ἐθέλειτο δὲ τὰ Ο-
 λυμπία, τὸν γυνικώτατον
 σὼν ἀγῶνα, σφραῖδα ἔ-
 δωρ. τὰ δὲ Πύθια τότεν ἐφ-
 ἴωντο μίτῆναι μάλλον, ἢ
 Ἀπόλων. μὴ δὲ ἄρ μὴ δὲ
 ἐκείνον ἰναυτίαν αὐτῷ λι-
 θάρων τὴ καὶ ὠδὴν θύδα,
 ἢ δὲ ἰσθμὸς δὲ τῶν ἄποθῶν αὐ-
 τῷ βυδαομύων. ἀμ' ἴστῃ
 χῶν τῆ φύσα τῷ τόπῳ, μιγα-
 θυρίας ἠράδου, τὸν τε βασι-
 λία τῶν ἐπὶ τῷ Τροίῳ ποτῆ
 Ἀχαιῶν ἐν θυμῶν, ὡς τῷ
 Εὐβοίῳ τῆς Βοιωτίας ἀνίτη
 ἐφ' Εὐείπῳ, ὧ σφρι τῷ Χαλ-
 κίδα. ἔτι γε μὴ καὶ τὸν Δα-
 ρῆον, ὡς δὲ Βόσπορ ὅ ἐστι
 εὐραχί

sat scio quòd plus etiam gra-
 tificabor, ἢς utique qui ad
 iniucundam adeò eurtarum
 (ut ita dicam) officinam
 hanc studendi causa vene-
 runt.^a Neronem igitur in A-
 chaiam via ducebat, & il-
 lud item, quòd sibi ipsi ve-
 hementer persuaserat ne
 Musas quidem dulcius mo-
 dulari. Volebat autem &
 Olympijs (quod certamen
 omnium maximè exercitijs
 frequentatur) cantando co-
 ronari. Nam quæ in Pythijs
 aguntur eorum pleraque ad
 se magis quàm ad Apollin-
 em pertinere putabat. Nes-
 que enim neque illum ad-
 uersus se citharam aut car-
 men aliquod mouere aude-
 re. Cæterùm isthmus haud-
 quaquam ex illis erat de qui-
 bus hic diu aut longè antè
 cogitasset, sed cum fortè na-
 turam loci conspexisset, ma-
 gnificum opus hoc animo
 concepit, Achiuorum videlicet regem, eorum qui ad Tro-
 iam olim profecti fuère, animo proponens, qui ipse Euz-
 hæam quoq; à Bæotia refecuit, medio circa Chalcidem Eu-
 zipo imisso. Deinde autem & Darium: ut à quo & Bosporus
 ponte

φερῶν αὐτῶν ἐπιτοῦς Σκύθας.
 τὰ δὲ Ζέρξου καὶ τῶν τέτοισι
 ἰνυῶσι, μέγιστα τῶν μεγά-
 νων ἔργων ὄντα καὶ πρὸς τέτοις,
 τὸ δὲ ὀλίγο ἀπείροισι ἐπιμέ-
 ξαι πολυτάς ἑστέον τῶν Ἐλλά-
 δα, λαμπρῶς ἐπὶ ἄδῃα τῆς ἕξ-
 ωδου· αἱ δὲ τύραννοι φύσεις
 μὲν ἄριστοι, ψαύουσι δὲ καὶ
 καὶ ἀκούσαι τοῦτο φθίζμα.
 περὶ δὲ τῶν τῆς οὐλῆς, ὕμνον
 μὲν Ἀμφιρίτης τῆ καὶ Πο-
 σαδῶν ὄψον, καὶ ἄσμα οὐ-
 μέγα, Μελικέρτης δὲ καὶ Λα-
 νοβίτη. ὁ δὲ ξαυτῶν δὲ αὐτῶν
 ἔργων ἀνεκάρ, καὶ τῶν
 Ἐλλάδῃ ἐπιπροσώσαντο, ἐπι-
 τῶν ὀρυκτῶν ἕξε, ἡροτόμια
 νόσ τε καὶ ἀδόμενῶν, καὶ ἡ-
 θυμῶν τῆς γῆς, πρὸς οὐ-
 μαι. τοῖς τε τῶν ἀργῶν πε-
 νισάμφοις παρακλῶσά-
 μῶν ὁ ξυμῶνας ἀνέκῃα τῆ
 ἕργου, ἀνία εἰς τῶν Κό-
 ευθου, τὰ Ἡρακλέους δουρῶν
 ἡπερβήθηδαι πολυτά. οἱ μὲν
 δὲ

ubi terram ter, opinor, tetigisset, deinde & quibus praefectus
 re atq; imperia credita erāt, opus unā capessere iussisset, Co-
 rinthum redijt, Hercules aded res gestas omnes sibi visus sus-
 perasse.

ponte iunctus fuerit cum is
 contra Scythas proficisce-
 retur. Nam Xerxis factum
 etiam ante ista fortassis ani-
 mo cogitarat, quod magni-
 ficentissimum operum ma-
 gnificorum omnium fuit.
 Supra omnia autem haec etiā
 illud putabat, Graeciam per
 hoc quod brevi aded omnes
 inter se misceri possent, con-
 tra exteros splendide aded
 stabilium iri. Nam tyrannorum
 ingenia ebria quidem
 sunt, tanguntur autem
 alicubi ubi vocem hanc au-
 diunt. Porro progressus in
 scenam, hymnum quidem
 Amphirites & Neptuni ce-
 cinit, & canticum quod-
 dam non magnum Melicera-
 te & Leucothea. Cum autē
 aureum ipsi ligonē porrexiss-
 sent, Graeciamq; tanquam in
 tutelam commendassent, ad
 fodiendum profectus est,
 plausu cantulq; profequen-
 tibus illū tum omnibus. Atq;

δὴ ἐν τῷ Αἰσχροπολίῳ, τὰ ἀ-
 πώδη τὴ καὶ ἀσπράξιξιός
 νον, ἢ σπατὰ δὲ τὰ γάδου τὴ
 καὶ πῆλιδά. ἰδὲ δὲ μὲν δὲ πρὸ
 καὶ ἀμύλλω ἡμῶν πρὸς
 ζουμφορῶν ἡμῶν τῷ ἰσμοῦ,
 κατὰ τὴν τὴν ἐν Κοεῖνθου δόξῃ
 ἔπω σαφῆς, ὡς δὴ τὸ Νέρον
 μὲν μὲν ἀποτότῃ τὸ το-
 μῆ. ἔφασαν δὲ τὴν Αἰγυ-
 πτῶν γεωμετρίας τὴν ἐκα-
 τήρας βαθάνης τὰς φέσας,
 ἐν ἰσοπέδοις ἀπὸ τῆς οὐραν-
 ῶν, ἀπὸ ὑψηλοτέρων ἢ γε-
 μῆος τὴν ἐν τῷ Αἰσχροπολίῳ
 τῷ Αἰγυπτῶν ἀποδοκίμου. πηλά-
 γου δὲ ἰσοπέδου νύσθι πηχυνθῆ-
 τῃ, ἡ δὲ ἀπὸ τὸν ἀπὸ τῆς
 θλίω τὴν Αἰγυπτῶν. Νέρον
 δὲ τὴν μὲν τῷ ἰσμοῦ τομῆς
 ἢ δὲ ἀπὸ Θάλῆς μετῆσεν, ὁ
 σοφώτατος τὴ καὶ φρονιμώτα-
 τῃ. τοῦ δὲ τῆ μὲν ἀπὸ τὸν ἡ-
 ρα μᾶλλον, ἢ τὸ ἀμύλλω ἔ-
 δειν. ἢ δὲ τῶν Ἐσπερίων ἢ
 νῶν λίνθοις, καὶ ὀξύτατῃ,
 ὡς

perasse. Illi igitur qui in vin-
 culis fuerant, periculosus atq;
 difficilibus conficiendis es-
 xerebantur: exercitus autem
 ea quæ terrea ac plana es-
 rant, fodiebat. At ubi iam
 septimum & quintum diem
 quasi alligati Isthmo fuisse-
 mus, rumor quidam è Corin-
 tho venit, non ita tamen ma-
 nifestus aut planus, quòd
 Neronem percutisset Isthmi
 incisi. Dicebant autem Aeg-
 yptios geometras altitudi-
 nem metientes, haudquaquã
 eandem atque æqualem va-
 triusq; maris superficiem de-
 prehensisse: sed cùm eam
 partem quæ Lechaum aspi-
 cit, alio rem iudicarent, de
 Aegina in timorem venisse
 Nam si tantum pelagus con-
 tra insulam effunderetur, pe-
 riculum esse ne illa aquis ob-
 ruita in profundum demer-
 geretur. At Neronem à fo-
 diendo Isthmo ne Thales
 quidem absterriurus fuerat,

quanquam sapientissimus, & naturalium rerum peritissimus
 Nam incidendi illius maiore studio tenebatur, quàm publicè
 sanendi. Sed motus occidentalium gentium, & asperrimus
 quò

ὡς τ' ἰκάνης νῦν ἀπλόμῳ ὅ-
 σομαζ' αὐτῷ βίβλαξ, ἀπύχα-
 ζην ἐκαστ' ὅτι καὶ ἰομῶ Νε-
 ρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαν-
 τα τὰς ψ' θαλάσσιαις ἰσο-
 γαίαις τὴ καὶ ἰσοπέδους διδρα-
 φασὶ δ' αὐτῶ καὶ τὰ πῶδ τ' Πά-
 μης ὀλιθαύαναν ἦδ' ἡ, καὶ ἴπο-
 διδόναι, τὰτὶ καὶ αὐτοὶ χθῆς ἡ-
 κέσαστε τῷ πελοπόννησον ὅχι-
 κίανρον. Με. ἡ φωνὴ δέ, Μουσῶ-
 νη, δὲ ἰὼ μουσομανῆ, καὶ τῶν
 Ολυμπιάδων τὴ καὶ Πυθιά-
 δων ἰοῦ, πῶς ἔχαι τῶ τυραν-
 τῶν, τ' ἴθ' ἡ μιν φ' πῶσπληθύνων
 οὐ μὴ ἰθαύμαστον, οὐ δὲ λατρε-
 γέλων. Μν. ἄν' ἰκάνος γε, δὲ
 Μνηστρατῆς, ὅτι θαύμασις
 ἔχαι τῶ φθῆματ' ὅτ' αὐτὸ γε
 λοίωσ' ἡ ἴθ' φθῆσις αὐτῶν ἀμύμ-
 πλωσ τὴ καὶ μῆσις ἡρμυκῆ.
 φθῆγεται δὲ ἰοῦτον, μὴ φθῆ-
 σα, καὶ βαρὺν, ἰκναμῆσις αὐ-
 τῶ τῆς φάρυγγος, μῆσις δὲ ὅτω
 κατ' ἰσκαλασμηθα βομβῆσι πῶσ.
 οὐ δὲ γε τόνοι τῶν φθῆγων
 ἰπικαίνουσι τοῦτον, ἰπῆ μὴ
 θαρρῆ

dam, non natura tamē, & graue, impendente atq; vrgente hoc
 gutture: ac carmina quidem hoc pacto accurata quodammo-
 do etiā personat. Voculationes autem sonorū leuigant hunc
 post.

qui illas nunc excitat & in-
 cendit (Vindex autem nos
 men ipsi est) reuocauit ex
 Græcia & ab Istmo Ne-
 ronem, frigide aded maria
 dimensum. Nam aquē aliē
 à terra vtrunque assurgere,
 eandemq; superficiem habere
 scio. Aiunt autem ipsi
 & Romanas res paulatim
 iam labi & declinare. id
 quod & ipsi ex Tribuno hea-
 ri, qui impegerat, audiūstis.
MEN. At vox, Musoni,
 propter quā in Mūsas ita des-
 perit, & Olympiadas pariz-
 ter & Pythiadas amat, qua-
 linam tyranno est? Nam eo-
 rum qui ad Lemnū nauibus
 veniebant alij quidem admis-
 rabantur ipsum, alij autem
 etiam deridebant. **MVS.**
 At ille, quod ad vocem attri-
 net, neque admiratione dis-
 gnus, neq; risu est. Nam ip-
 sum natura inculpabilem,
 atq; aded mediocere forma
 uit. Sonat autē concavū quid-

ἦ ἀρ' ἔστι αὐτῶν, χρομάτων δ' εὐ-
 λαυρωπία, ἢ μελοποιία ἀνα-
 γώνῃ μὲν δὲ, καὶ λιθαρωπία
 ἐνσωτῆ, καὶ οὐ καιρὸς βαδί-
 σαι, ἢ σιωπῆ ἢ μεταστώαι, καὶ
 τὸ νῦμα ἐξομοιωσαὶ τοῖς μέ-
 λουσιν, αἰσχυρῶν ἔχουσι ὁ μόν-
 ος το βασιλῆα δοκεῖν, ἀκει-
 βῆν ταῦτα. ἂ δ' ἡμιμόλιον ἐν
 ἐρείθονας, ψῦ γέλωσι, ὡς
 ποτὶς τ' θεομένων ἐπιπλά,
 καὶ ἐπιμυθίων φόδων ἐπιηρ-
 τημένων, ἂ τις ἐπ' αὐτῶν γέ-
 λῶν ἔην νόσας μὲν γὰρ τὸ μετρί-
 σπλιον, ξυάγων τὸ πνεῦμα,
 ἐπ' ἀκρων διίστατο τῶν πο-
 δῶν ἀνακλώμεν, ὡς περ
 οἱ ἐπὶ τοῦ προχού. φύσα δ' ἐ-
 ρυθρὸς ἄν, ἱρυνθῆ μάκρον,
 ἱμπιπραμένον αὐτῶ τῷ πρῶ-
 τῷ. τὸ δ' πνεῦμα, ὀλίγον, καὶ
 ἔκ ἀρσχυρῶν πρῶσ δὲ. Μὲ οἱ δ'
 ἐρ ἄγωνι πῶς αὐτὸν πῶς
 ἐθείστον, ὃ Μουσώνι, τί-
 χην γάρ που χαίροντα. Μου-
 σῆχην μὲν, ὡς περ οἱ ἰσοπα-
 λούτων, ἀπ' ἐνθυμηθητι
 ὃ Μηνι.

tum ipso conferuntur, Musoni, quo pacto se gerunt? Nam
 arti grahicantur scilicet. MVSO. Arti quidem Muso-
 ni, quemadmodum & qui luctando subferunt: sed cogita-
 Mens-

postquam sibi ipsi non con-
 fidit: Chromatum verò hu-
 manitate & modulatione
 facili quidem illa, & ad ci-
 thara cantum accommoda-
 ta, & tibi tempus est, ire &
 stare, & de loco transire, de-
 inde & nutum cum mem-
 bris exæquare, hæc accura-
 te facere eius est qui pudore
 solo eo afficitur, quod rex
 videtur. At rursum si imiter-
 tur superiores, hui quàm
 multis spectatoribus risus
 excidit quonquam infinito
 adeò metu impèdente, si quis
 ipsius causa rideat. Nutat eo
 nimplus æquo, & cùm spi-
 ritum attrahit, stat summis
 pedibus distentus & refra-
 ctus, perinde ut ij qui rotam
 circumagunt. Iam verò na-
 tura rubicundus existens,
 multò magis etiam rubescit
 cùm ipsi facies incenditur.
 Spiritus autem modicus,
 & agrè alicubi sufficiens.
 MEN. Qui verò certamine

ὁ Μενεκρατὴς, τὸν δὲ πρῶτος
 δίας ἰπποκρίτων, ὡς Ἰσθμοῖ ἀ-
 πέθανεν. ἴσοι γὰρ κινδύοι καὶ
 περὶ τὰς τέχνας, ἢ περὶ τὴν
 σισοί τεχνάζοντων. Μὲν καὶ τί
 τῶν Μουσῶν; σφόδρα γὰρ ἀ-
 νήκοι τὸ λόγος. Μὲν ἀνὴρ δὲ
 λόγος ἀτόπος μὲν, ἢ οὐ φθαλαμοῖς
 δὲ ἐπιλέωνων πρῶτος. Ἰσθ-
 μοῖ γὰρ νόμον λαμβάνει, μὴ τὴν
 λαμπροτάτην ἀγωνίζεσθαι μὴ-
 τὴν πρῶτην, ἰσοκράτους Νερῶν
 πρῶτος νικῶν. καὶ παρὰ ἡ-
 θορὴν ἀς τὴν ἀγωνιστῶν τῶν
 πρῶτος μὲν, ὁ δὲ Ἡπαρότης,
 αἰεὶ φωνῆς ἔχων, οὐλοῖται
 μὲν δὲ ἐπὶ αὐτῶν, καὶ θαυμα-
 σίως ὁ λαμπρότερος τῆς ἀ-
 θῆτης ἰπποκρίτης, καὶ τοῦ συ-
 φάνου ἱερῶν, καὶ μὴ δὲ ἀνί-
 σταν πρότερον, ἢ δὲ τὰ λαν-
 τα δύναι οἱ Νερῶνα ἰπὲρ τῆς
 νίκης. ὁ δὲ ἡγούμενος τε, καὶ μὴ
 νικῶν ἄλλο καὶ γὰρ δὲ καὶ ἡ.
 προῶτο ἰπὸ τῆς οὐλοῦν, ἐπὶ αὐ-
 τῶν δὲ τὰ γὰρ. Βοῶντων δὲ
 τῶν ἐπιλέωνων ἐπὶ τῶν Ἡπα-
 ρότης,

Menebrates, tragicum hi-
 strionem illum, quo pacto in
 Isthmij perierit. Paria enim
 pericula & circa artes sunt,
 si qui in ijs ostendendis im-
 pendio elaborant. MEN.
 Quid hoc autem Musoni?
 admodum enim ignarus eius
 sum quod dicis. MVS.
 Audi igitur rem absurdam
 quidem & insolentem, at-
 tamen in conspectu Græco-
 rum actam. Nam cum in
 Isthmij lex esset, ut neq; co-
 mædia certaret quispiam,
 neq; tragædia: Neroni pla-
 cuit tragædos superare. Ac
 prodierunt ad hoc certamen
 plures quidem: Epirota au-
 tem ille, ut qui voce optimè
 valeret, & ob eam artem
 etiam celebraretur, & in
 admiratione esset, clariùs so-
 lito sorgebat & coronam as-
 mare se, & nihil de studio
 remittere velle priusquam à
 Nerone decem talenta pro
 victoria acciperet. At ille
 exasperabatur, simul & in-
 sani more ferebatur: nam & audius iam sub scena fuerat,
 in ipso videlicet certamine, Acelamantibus autem Græcis,
 Epirotæ

φῶτι, ὡς μὲν Ἰγρᾶμματῆα,
 λιλαῖωρ ὑφ᾽ ἄνω αὐτῷ τῶτον.
 αὐτῷ Ἰγρᾶρῦντος τὸ φθίγ-
 μα, καὶ δημοτικῶς εἰς ἴον, ὅ-
 ἀσπίμῃ Νέρων ἰπ' ὄκειαν.
 τῶν τὸς ἰαυτῷ ἰσοκράτας, εἰς ἄ-
 πεσικοντάς τ' ὡς πράγματι.
 καὶ γὰρ δὴ καὶ ἑλλῆτος ἰλιφαν-
 τίνος ἢ διθύρους πεδελημῆς
 νοι αὐτάς, ὅσπιν ἰγχαείδῃ,
 ἢ τὸν Ἡπαρότῳ ἀνασίσαν-
 τῶν πῆρ τὸν ἀγχι λείονα, λα-
 τίλαξιν αὐτῷ τῷ φάρυγγῳ,
 πᾶσι ἴδῃ ὄρθῳς τῶς ἑλλῆτοισ.
 Μην. πρᾶξοδίαρ ἑλίαν Μο-
 σόνιν, μιὰρδν ὄτω πᾶθ' ἰρ
 ἑφθαλμοῖς τῶν ἑπὶ λῶν ἰρ-
 γασάμῃ; Μυσ. πᾶσι γὰρ τῶν
 τῶν νῆα ὡς μνηροκλήσαν-
 τι. Μην. εἰ δὲ πρᾶξοδίας ἰπὸ-
 κειτῶ ἀπὸ λῆαν, ἰντ' μὲν
 αὐτῷ τὸ φθίγμα, τί γὰρ θαυ-
 μάξιν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυ-
 θικὸν σόμιον, πᾶρ ὄθ' αἰ ὄμα-
 φά ἰνπῆρον, ἀφ' ἑρᾶθῃν ὄρ-
 μισῃ, ὡς πῆρ ὡς Ἀπόλλων
 νι φωνὴ ἢν καὶ τῷ τῷ Πυθῖς
 κατακίξαν, αὐτὸν εἰς τὸν

Ορέσας

obivare conatus fuerit, ut videlicet neque Apollini vox
 aliqua esset? quanquam ipse Pythio recensente eum inter

Epirota mitti scribam, qui
 iuberet hunc submittere sibi
 sese. Sed pergenie eo, & su-
 pra modum autollente vos
 eum, populariterq̄ ac libe-
 re cum ipso contendente, im-
 mittit Nero in pulpita suos
 histriones, tanquam qui ad
 hoc negotium pertinerent.
 Nam & libellos elephantis-
 nos & duplices habebant,
 quibus præ se intentiis, veluti
 pugionibus utebantur. Atq̄
 hi Epirotam ad proximam
 columnam erigentes, guttur
 ipsius frugerunt, cædentes
 obuersis in rectum libellis.

MEN. Tragedia autem vi-
 cit, Musoni, sceleratum a-
 deo facinus in oculis Græco-
 rum ausus? M V S. Quid
 putas? ludus hic adolescen-
 ti fuit, qui matrem occidit
 quoque. MEN. Si verò in-
 ter tragedias histrionem oc-
 cidit. execta illius voce, quid
 adeò atinet demirari, quan-
 do & Pythicum os, vnde
 voces inspirare solebant,
 obivare conatus fuerit, ut

LIII

Ορέστας

Ορίσας τὴ καὶ Ἀλκμαεῶνας,
 οἷς τὸ μητροκόνησον, καὶ ἰδὲ
 ἕορ τινὰ δύκλειας ἰδούσων, ἰ-
 παδὴ πᾶτρασι πῆτιμῶρυσαρ.
 Μσο. ὁ δὲ μηδ' αμῶς ἀπῆρ ἔ-
 χωρ ὄτ' ἐτιμῶρυσαρ. ὑβρίδῃ
 τὰς ἑὺ θείῃ ἤϊδ, πρᾶότερα τ
 ἀλθῶρ ἀνέωρ. ἀπ' ἀ μεταξὺ
 λόγων, τίς ἢ πεσῖσα ναῦς,
 ὡς ἰπᾶσαρ τὶ ἀγαθῶρ ἰοικῶ.
 ἰσφάνωϊταρ γὰρ τὰς ἰσφᾶνᾶς,
 ὡσπερ χορὸς ἀφῆμι. Ὁ, καὶ τίς
 πῆρας πετένα πῶ χῆρα,
 παρακλιούσων. Ὁ ἡμῖν βαρ-
 ῖῆμι καὶ χᾶραρ, βοᾶτε, ἢ
 μὴ παρακῶ, Νιρωνα οἰχέδι.
 Μγν. βοᾶ γὰρ Μσοῶνι, ἢ σα-
 φῆστρόργι, ὄσφ τῆς γῆς ἀπῆ-
 τε. Μσο, ἔγυ, ὡ θείοι. Μγν. ἀλ-
 ἀ μὴ ἰσυχῶριθα ἰπὶ γὰρ τῶς
 ἰσφᾶνῶις. ὁ φασί
 ἄϊμ.

Ὁ gaudere: clamat q̄, nisi non satis rectè percipio, Nerone[m]
 petuisse. MEN. Clamat enim Nufoni, Ὁ manifestius utique,
 quo propius terram contigit. MVS. Euge, ὁ δῖ.

MEN. Sed ne gloriemur. ^b Nam
 mortuis, ut aiunt, non de.

cet conuiliari.

Orestas & Alcmaeones, qui-
 bus id quòd matres occidē-
 re, etiam laudis aliquam fa-
 mam præbuit, postquam id
 in plionem patrum fecerāt.
 MVS. Hic autem cū nullo
 modo dicere posset, quem-
 nam ultus esset, contumelia
 à Deo affectum sese putabat,
 cū tamē mitiora quàm ve-
 ritas exigebat, audisset. Sed
 interea dum sermones cedi-
 mus, quānam nauis ista est
 quæ huc propinquat? Vt au-
 tem boni aliquid afferre vis
 detur? Nam coronati capio-
 ribus omnes sunt, perinde ut
 chorus quispiam, qui fau-
 stum aliquid nunciaturus in-
 greditur. Et quidam ex pro-
 ra manum protendit quos
 que, iubens Ὁ confidere nos,

à N
 jam sup
 temerit
 tro sepē
 no posuit
 Claudij
 enim iam
 scilicet
 ynde Ch
 loquis,
 intessere
 miris le
 ut, qui in
 us qui m
 istos mo

DVol
 Græc
 Lucianu
 rum qu
 præfert
 do effi

CHA. 7
 tba: P

transuehar, quorum prodigijs longè lateq; actæ finitimæ gen-
tes, & ossa mea iam expiauerunt, & tumultum mihi, tumultoq;
insuper solennia stâuerunt. Quare te oro, ô iustissime Cha-
ron, patere tandem ut ingrediar. sic prospera semper sit nau-
gatio tua, sit solida nauis tua atque inconcussa. CHA. Rem
iustam petis, Palinure, ingredi ut libet. Vos verò tam con-
ferta ombra, quid fatigatis me precibus? quid fatigatis quæ-
nam hæc vis desiderij? Expectate tantisper, dum trans flumen
hunc porto: regrediar quamprimum. PAL. Habeo tibi, Cha-
ron, immortales gratias, qui me his tandem eripuisti è malis,
qui me dira hac tandem qua detinebar transiretandi cupidi-
ne liberasti. CHA. Amo te equidem, Palinure, tum propter
Aeneam regem, quem mihi nominasti, qui & super omnes
quos vnquam viderim mortales, visus est mihi singulari qua-
dam præditus pietatè: tum propter meum etiam, quod olim
commune fuit tibi, magisterium. par enim sibi quisque parem
affectat, delectatq; magis quæ inter pares sit vel cõfabulatio,
vel vita actio. Afficiebar porrò non modico dolore, quum
videbam iam dudum te in a ceteriore hac ripa errâtem, me-
tumq; sedis tuæ. Neq; licebat mihi sic currere, propter legem
mihi datam, ne quenquam nisi humato prius corpore trans-
portem. Sum enim ego minimus inter infernos habitatores,
subiectusq; alienæ potestati, cui parere non tam pulchrum
mihi, quàm aliis necesse sit. Gaudeo autem nunc & lator,
quòd ea aliquando se fors tibi obtulerit, quæ & tuum implere
desiderium, & meum reuelare dolorem salua lege officij mei
possum. PAL. Imò ego non minùs propter te dolebam, ô
Charon, quia perspiciebam tot te graues & siduosq; labores
perferentem, sine ulla relaxatione. Neque enim te latet,
quorū quantisq; vexari malis solent nauium gubernatores, qui
nih. l aliud in vita quàm nauigationem exercui : atque ita
exercui,

exercui, ut nihil illa grauius, nihil periculatius contingere mortalibus putem: propter quod credibile magis tibi videri potest, si angebat me vtiq; fatigatio tua, repentem animo antiquas, quas iuuenis etiam sustinebam, nauiticas fatigationes meas: quarum experientia iam edoctus sciebam probe pari malo tuo condolere. CHA. Frustra propter me dolebas, Palinure: nam nihil molesta mihi est ars mea. PAL. Quid ais? CHA. Aio gratam me habere & iucundam artem meam. Vides ut cruda viridisque senectus est mihi? Memini haud vnquam ab ipsa, qua iam omnium annos supero, longeva aetate mea pertasum me esse laboris mei, qui quotidie in isto alacrior atque valentior. Sed intelligo cur tu aliter tibi persuadeas. Est enim communis hic morbus mortalium, ut fortis suae quenque diste deat semper, viuatque contentus nemo studijs suis, laudem verò longè, ac beatiore existiment omnes qui diuersas à se artes atque actiones sequuntur: verùm falluntur maximè opinione sua. Nam si recte intueri velint, cognoscent perspicuè nulum esse in vita eorum statum qui non magnis scateat miserijs, quem non magne grauiusque perturbent vndique molestiae & vexationes. Et si deur aliquando ut alter in alterius studia transferatur, quàm videas tunc sua cuique leuia videri, qua priùs praegravitate accusabat: contraque ea grauiora, quae priùs leuia videbantur. Itaque si bene consideres, Palinure, non est ita grauis mea conditio ut censes, neque propterea quòd nauclerus sim, sum eo miserabilior. Sed tu (ut video) sequeris vanos errores mortalium, ego verò integritatem tantum, iudicijq; veri lucem secutus, dego contentus ac laetus sorte mea, neque adscribo mihi calamitatem, quòd desudem quotidie nauigando, & defatiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum, qui mecum simul vltimas

sedes colunt, me esse beatiorem, non ipsos iudices, Minotaurum,
 Rhadamanthum & Aeacum, quanquam magna omnes e-
 minent potestate: non ipsum Ditem, quanquam scepro pos-
 tens sit, atque regna ista modereitur. Sunt namque & illis sui
 labores, suaque molestia, & maiores fortè, quo & maiore res
 geminis sarcina premuntur. P A L. Potes de te tibi, Charon,
 persuadere ut libet: mihi enim de me nunquam persuadere
 poteris, quin ars nostra sine ulla comparatione caeteras la-
 boribus & periculis excedat, quod liquido tibi probarem,
 nisi quòd vereor ne tædio te afficeret fortassis longior nar-
 ratio nostra. C H A. Imò summa me afficeret recreatione.
 Nam & delectat me tecum sermocinari, & nauiganibus e-
 tiam magnam animorum resorillationem afferre solent hu-
 iusmodi confabulationes. P A L. Quando igitur non est
 tibi iniucundum, prosequar suscepti sermonis nostri ratio-
 nem, ut intelligamus, non esse duriorum ullam, quam nati-
 tarum sortem: quod tibi facile persuadebo, si animaduer-
 tas, quos aestus & frigora tolerare eos, quos perhorrescere
 tonitrus & fulgura, quibus perfundi imbribus, qua vento-
 rum rabie agitari quotidie necesse sit. Si cognosceas qua-
 rtes eos torqueri fame & siti, quoties squalore etiam teterri-
 mo consumi contingat, si attendas habitationem eorum in-
 star carceris, suppellestilem vel nullam, vel sordidissimam,
 strata dura, cibaria aspera, potum immundissimum, indu-
 menta spurca, incommoditatem rerum omnium, noctes in-
 somnes, & sub diu semper, & inquietas. taceo perpetuum
 alioqui quoddam eorum exilium, quos patria eorum exte-
 ros, profugos, vagos, palantes, ignaros quietis, priuatos
 omni (quo nihil est in vita dulcius) coniugis, sabbolisque fru-
 ctu ac iucunditate, quis non abiectissimos, longè que om-
 nium mortalium miserimos esse indicabit. Prætereo Scyla
 lam.

lam, Charybdim, Syrtis, Symplegades, tot infesta nauigan-
 bus maris pericula. Omitto tempestates, quibus nec visu quic-
 quam est tristius, nec horribilius, quibus & ad summum vitæ
 usque discrimen quotidie iactantur, quatiuntur, & (quod sæ-
 pè accidit) submersi tandem obruuntur. In qua re nemo est
 qui idoneus magis quàm ego, testis adhiberi queat: qui cùm
 multis fuerim quassatus tempestatibus, tum ea maximè, quæ
 me ex Sicilia in Italiam nauigantem inuasit, tam sæua at-
 que horrens, ut horrore sit adhuc mihi eius recordatio. Non
 possum certè vi par esset, explicare tibi acerbitatè illius tem-
 pestatis, sed quanta extiterit, ex hoc facillè coniecturam fa-
 cere potes, quòd Aeneam ducem, cuius summa constantia
 & animi fortitudo ubique decantatur, vidi ego contremens-
 tem grauius, atque ingementem, extenuis que ad cælum ma-
 nibus, beatos longè inclamantem eos, quibus ad Troiam
 oppetere contigisset, lamentantiemque pari ab eorum mora-
 te, ac fortissima, à Diomedis gladio se ereptum extitisse.
 crudelem equidem diem illuxisse omnibus vltimum: neque
 ex numero nostro quenquam putavi euasurum, non ipsum
 Aeneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, gran-
 deuimque Alethem, quorum naues longè disiectas, ad sum-
 mumque penè exitium adductas, nescio quæ vis illa nisi di-
 uina liberauit. CHAR. Non incognita mihi narras: hæc
 ea ipsa die rescui. PAL. Quo id modo? CHAR. Quo
 id modo, rogas? An acrem illum fidumque Orontem ignoras,
 ductorem Lyciæ nauis? Is quidem tunc submersus conces-
 sit ad me illicò, exponens mihi ex ordine omnia quæ tu dis-
 seruisti, implorans deinde opem, rogitanisque multum ut se vlti-
 zeriore in ripa sisterem: quod nunquam passus fui, quò inter-
 fluctus adhuc corpus suum sine sepulchri honore iactaretur.
 Nunc agis sese circum hæc stagna mæstus atque errabun-

dus vidisti illum? PALIN. Et tum vidi, & vnicum meo-
 rum solatium habui, dum tantisper in ripa moratus, pari-
 cum eo detinebar infelicitate. Nec enim falsa de tristi eius
 interitu retulisti, cuius adhuc imago subit mihi, dum excus-
 sum è puppi, contortumque ter eum atque circumactum
 (horrendum) à fluctu, rapidus tandem a quore vortex ab-
 sorpsit. Sanè quod ad me pertinet, nihil edisseram: qui licet
 eam euaserim tempestatem, amarum tandem aliquando es-
 tiam vitæ meæ finem inueni, excussus & ipse pariter atque
 iactatus inter vndas: quod deerat, insuper ferro præterèd
 obruncatus. Ex quo nec tantum mihi timui, quàm Aeneas
 meo, ne tantis vndis surgentibus spoliata magistro navis de-
 ficeret. Hæccine eorum deliciae, opes, tranquillitas? sic il-
 lis viuatur, sic moritur. Tui nunc & aliorum defende studia
 & artes, contendèque, si libet, maiorem esse etiam eorum
 miseriam & calamitatem, qui patrias incolentes suas, vxo-
 rumq; ac filiorum societate beati quiescant, gaudent, ludunt,
 hortantur, amicitias colunt, exercentur commodè, habi-
 tant magnificè, vestiuntur cultè, conuiuuntur latè, cubant
 molliter, iucundo: suos ac geniales agunt dies. Adde, qui
 in orbibus optimates & primarij magnum sibi vendicant au-
 thoritatem, habenturque summo in precio atque honore,
 qui ius dicunt quæ causas agunt aliorum, qui fasces gerunt,
 qui ducunt exercitum, qui vel assunt principibus, vel prin-
 cipes ipsi magni illustresq; sunt: quibus nec optabilius quic-
 quam in vita esse video, neque beatius. CHAR. Falleris
 longè, Palinure: nam quos beatiore esse arbitraris, misero-
 res illi sunt vlla sine dubitatione. Neque enim negauerim
 sortem subiectam esse nauarum magnis malis: sed ita subie-
 ctam, ut comparatione aliarum, quæ maioribus etiam gra-
 uantur incommodis, minus certè misera iudicanda sit. Quid
 enim

enim tristius, ut ad tuos veniam qui patrias suas colunt, quid miserabilius, quàm domi suæ agere, & ita agere, ut iucundior rem aliquando quàm vitam mortem optes? Quæ ulla maior calamitas, quàm circumdari urbem hostibus, ingruere bellum, volitare tela, stringi enses, perfodi muros, fremere tormentis, saxo dirui, domos tremefieri & concuti? quem quæ fame sitiq; deficere, corrumpi aërem, occupari mœnia, spoliari templa, diripi patrimonia, publicari bona, incendia parari, malos exultare, bonos torqueri, affici conuiuijs, expelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, trucidari filios ante parètum ora, vim pati uxores, stuprari gnatas? Videntur an hæc tibi mala, Palinure, & an his quæ tu meministi, ulla ex parte comparanda? PAL. Quàm vera narras, ô Charon, quàm nunc vel audiens ista perhorresco? Venit enim mihi in mentem grauis illa & deploranda patria meæ^b desolatio: Troiæ inquam, tam præpotentis olim atque prædiuini, cuius euerfione nihil credo referri posse crudelius aut lachrymabilius: tantâq; fuit calamitatis eius magnitudo, ut longè plura etiam atq; tristiora quàm tu supra memoraueris, sibi contigerint: quæ si velis, omnia tibi, ut rem certius agnoscas, explicabo. CHA. Haud opus est, Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hæc omnia non secus ac tu nota atq; comperta habeo. Nam & mihi renunciauerunt ut quæq; aduentabant animæ ex illo bello profectæ. Nihil certè, ut nunc tu dixisti, peruenit ad aures meas crudelius aut lachrymabilius. PAL. Faxo ut iubeas: sed aduertas, Charon, grauisissima licet hæc sint, rariora tamen contingere, quàm ea nautarum quæ supra exposui. CHA. Referam ergo alia frequentiora, & ex ipsis quidem mei ciuitatibus, quarum relatio augebit etiam earum miseriam. Vade oro, & per ciuitatem, plateas, porticusq; discur-

re : quid aliud offendes , quàm oblatrantium maledicta ,
 insimulationes pestilentissimas , optimi cuiusque dilacera-
 tionem , quid non exploratorum insidias , invidentiumq; ve-
 nena . Diuerte modò gressum , & artificum mercatorumq;
 tabernas ac conuentus pete : quid aliud deprehendes , quàm
 sermonum nebulas , fucos , mendacia , deceptionesq; mani-
 festas ? Transfer dehinc te in fora publica , sedesq; iudicia-
 rias : quid aliud audis quàm vndique omnia magno strepitu
 ac clamore miseri ? Quid intelliges aliud , quàm cædes , hor-
 rum compilationes , furta , grassationes , conspirationes ,
 proditioes ? Quæ alia occurrent tibi , nisi litigatorum iur-
 gia & contentiones , testium periurationes , causidicorum
 prauaricationes , iudicum corruptiones , præsidum ambitio-
 nes ac rapinae ? Quos ibi alios obuiam tibi habebis , quàm
 exultantes improbos , lugentes bonos , oppressis viduas , pro-
 eulcatos pupillos , egegens prostratos ? Attolle postea altiùs
 oculos , & atria principum perferutare , quam non videbis ibi
 assentatorum exaltationem , speculatorum acceptionem , mi-
 litiùm audaciam , foeneratorum voracitatem , questorum im-
 probitatem , quam non potentium hominum in tenuiores viros
 atque insolentiam ? Quas non concussiones ? quas non popu-
 lationes ? quos non innocentes accusari , criminari , carcera-
 ri , proferri ? PAL. Grauia hæc nimis ac miserabilia .
 CHA. At restant alia , quæ non minùs tibi grauiora & mi-
 serabiliora videbuntur . PAL. Perge . CHA. Quæ for-
 tassis etiam grauiora & miserabiliora iudicabis , quoniam
 domestica ac frequens magna est eorum pestis . PAL. Fa-
 re . CHA. Nolo tibi , Palinure , afferre in medium graues
 longosq; artificum & negotiatorum labores : non eos qui-
 bus afficiuntur agrorum cultores , non quibus milites , non
 quibus causidici , cæterarumq; disciplinarum sectatores , astus ,
 algoret ,

algores, inedia, peregrinationes, anxietates vel pericula, vulnera, cædes, districtas habitationes, infinitaq; agendi, curbandi, vescendi incommoda vel fastidia, lassitudines, vigiliæ, sollicitudines, odia, & infamationes. Nam si complecti cuncta sermone meo atque exequi voluerim, tot tantaq; dicenda se offerent, ut præ longitudine malorum ac mole, citius navigatio nostra quàm oratio finem possit inuenire. Omittam itaque, & commemorabo tantum quas inter domesticos parietes, tum seruorum, tum vxorum ac filiorum molestias ac turbationes pessimas perferre solent, qui gubernationi præsunt rei familiaris. Quam si ita ut naualem expertus esses, facile que quid dicturus sum, me etiam tacente & intelligeres & approbares. Nam seruorum primò in dominos semper prompta maledicta, furta, impositiones, fugas, arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentiam, edacitatem, somnolentiam, tarditatem, ignauiam, nemo est qui non videat magnam asferre his qui patiuntur, infelicitatem. Deinde filios, quorum amore nihil dulcius esse fertur, quanta animi cum amaritudine aspiciant parentes vel agrotare, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, satis existimo etiam te intelligere. Quam verò grauem & anxiam credis esse eorum vel pariturionem, vel educationem, vel institutionem? Quoties pro eis bonos parentes genere, suspirare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas periturbatione affici, dum quos progenuerunt, immensaq; aded cura aluerunt, vel parum sibi audientes, vel rebelles ac infestos postea habere contingat? quàm dolenter eos ferre arbitraris dum insani & recordes sunt, dum hebetis & crassi ingenij, dum effeminati & molles, dum dilapidant & euertunt patrimonia, dum nulli bono operi & studio intendunt, dum per præcipitia vitiorum omnium vitam ducunt suam.

Quid

Quid de vxoribus loquar, quas dos tumidas, genus insolentes, forma suspectas, deformitas reddit inuisas? quarum lingua nihil perniciosius, quarum audacia nihil prodigiosius, quarum improbitate nihil execrabilius. Quae iurgis semper & contentionibus obtundunt viros, quae semper conueruntur, semper exprobrant, semper insidiantur. Quibus quum desint caetera, nunquam tamen lachrymae, gemitus & suspicaria. Quae caeca sua (qua tantum ardenti) ornamentorum ambitione exhauriunt opes, labefaciunt domos, cogunt maritos in malos quaestus, in dira scelera. Non refero turpissima adulteria, quibus nec punitur minus, nec peccatur magis quicquam. Ea quanto dolore afficiant bonos coniuges, nemo satis vnquam meo iudicio enarrare posset: sed magnum doloris argumentum praestant, & grauissimas caedes, & ingenia quae sepe propter corruptas vxores bella exarserunt.

PAL. Hoc plus quam vellem, scio: nam arduum illud quod ego vidi Graecorum & Troianorum bellum^b propter Helenam raptum, in eam excreuit rabiem, quam nulla mundi regio ignorauit.

CHA. Quae toti Mundo manifesta sunt, ea tantum nosti, Palinure: at si singula, quorum nihil me latet, intelligeres, adduceris in tantum stuporem, vt stupefescens etiam praemiseratione coniugalem vitam lachrymares.

PAL. Huius quid narras? CHA. Narro quae quotidie video & pertracto.

PAL. Ergo connubia putas polluta & coinquinata? CHA. Minime: id nunquam dixerim.

PAL. Atqui multas memini me vidisse ea praeditas honestate, ea religione, ac vita integritate, vt diuinum quiddam magis quam humanum redolere viderentur. CHA. Et multas utique eiusmodi esse confiteor, sed eas quidem, quae optimis honestissimisque ortae parentibus, ebiberunt a primis annis sobrios & castos mores: quae sanctis parentum suorum exemplis educate,

educata, vitam instituerunt, peccare castigata, sapienter ad
 mansuetudinem edocta, ad pietatem, ad fidem, ad diuinum
 cultum, ad rectū compositumq; regimen rei familiaris. Quae
 se à thymis, saltibus, iocis: quae se à spectaculis, ab immode-
 stiore cultu, ab licentiore colloquio abdicarunt. Caterum
 quae contra sanctitatem, quae malis institutis, peruersisq; pa-
 rentum exemplis imbutae, molliter vixerint, assuefactae deli-
 ctijs atque turpi ocio, quae nihil nisi saltare, canere, fides pul-
 sare didicerunt, quae praeterea oculis suis hauserunt, matrum
 praesertim obscenitates & immunditias: hae sic qua fide &
 integritate esse putas erga maritos? Illabuntur siquidem tan-
 quam venena tenellis mentibus parentum exempla: inde ran-
 nor etiam quam reris, est hymenalis honestas, quo qui eas
 vel emendatis instituant moribus, vel sancto inuitent exem-
 plo, parentes simul rariores habeantur. Prodeunt postea in
 publicum quaeque etiam procaciores, aperta fronte, directo
 gressu, quasi pudicitiam ipsae consecrassent videantur. Et quae
 secretum intra cubile probra gesserunt, cum vestem induer-
 rint, illa contextisse atque occultasse existimant. Vosq; ea,
 vanum vulgus, ita ut cernitis, vera ducentes esse arbitrami-
 ni. At ego nihil quam quod res habet, de eis iudico. nuda e-
 nim hic omnia atque aperta sunt. Non vestie hic teguntur
 maculae, non pallio obnubuntur scelera. exterios omnes ac
 nudatos, rerumq; omnium vacuos prorsus huc ingredi oportet.
 Quicquid in vita male tentatum, maleq; actum est, hic
 fronte coram ipsa demum gestatur, despoliatur, ostentatur.
 Quare non mirum tibi videatur, si quorumcunque nota ha-
 beo crimina, qui quorumcunque etiam nudas, ita ut praedixi,
 transueho umbras. Quam proinde ingentem video earum
 turbam, quae cum impudicitiam longe apertam ostendant
 suam, pudicissimae tamen in vita habeantur?

in maritos fraudes gerunt, quot simulationes, quot proditiōnes, quantam hypocrisim, quot aliorum obscenos amores, quot pollutiones, quot supposititios partus, quot mentitas nutritiones, quot alieni seminis susceptas messes? At, quod ridiculum magis est, lugent postea ignari marui hasce sibi extinctas uxores. Laudant inter cœtus & prædicant quasi pudicitia principes: statuunt mausolea: plurimi quoque epigrammata condi, orationes scribi & pronuciari curant, in laudem ac memoriam castitatis fideiq̃ earum sempiternam. An hæc tristitia & amara esse censēs, Palinure? Et an comparationem ullam habere putas cum his nauarum, quæ ea seueritate & acrimonia recensuisti, ut cætera læta, fausta, deliciarumq̃ plena (si tibi fides daretur) existimanda essent? PAL. Haud equidem tanta in ciuitatibus priuatisq̃ domibus, quanta modo enumerasti, mala regnare credidissim. CHA. Itaproficeit, inexpertos sermonem aliquando inire cum his qui multarum rerum vsus atque experientiam habent. PAL. hæc fit. CHA. Quod si animaduertas, labores quos perferunt nauæ, corpori magis quam animo inensos ire, concedes amplius etiam sententiam meam. Nam huiusmodi res duræ assiduo quodam vsu & assuetudine mitiores fiunt, & quodammodo domantur: quas verò ego memorauim, cum animum magis affligunt, non ita vsus & assuetudo mitigare atque edomare potest. PAL. Consentio tibi iam, gaudeoq̃ in eam lucem te illustrante peruenisse, ut intelligam tam magnam aliorum & maiorem etiam quam nauarum miseriam. Sed illud non possim intelligere: quin principes saltem ac magni viri, non dicam nauarum, sed cæteris insuper quibuscunque mortalibus beatiore sint. CHA. Cur? PAL. Quoniam omnibus abundent atque affiant bonis. CHA. Quibus? PAL. Ho-

notè

noxe, gloria, opibus, delicijs, amicis, potentatu, imperio.
 CHA. Hiscæ: PAL. Hiscæ, & multò pluribus. CHA.
 Erras. PAL. Errorem hunc optasseti in vita mihi. CHA.
 Deliras. PAL. Maluisssem ita delirare, quàm tua cum sen-
 tentia sapere. CHA. Quid si nihil illis miserius? PAL.
 Quid si nihil beatius? CHA. Haud vnquam hoc mihi de-
 monstrabis. PAL. Non tibi ij beati videntur, qui quicquid
 ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? quibus
 consuiandi, cubandi, vnguendi, lauandi, ludendi, venandi,
 aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper sa-
 cultas sit? Quibus quotquot velint concubitus scammorum,
 quotquot velint arua, equi, canes: quibus tot sunt serui, tot
 exuvlia palatia, tot muritæ arcæ, oppida? Qui tantum pos-
 fideant auri, gemmarû, vestium, supellectilis? Quibus audiant
 emnes, assurgant, inclinent? Quos populi vereantur, timeant,
 laudent, deecantent? Qui leges dicant, mandent, exerceant,
 proferbant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos,
 trucident rebelles? CHA. ^d Non est tam magna vt existi-
 mas, Palinure, eorum beatiudo. Nam parit cerè fastidium
 tanta bonorum continuatio, tantaq; affluentia, neq; sapit tan-
 tum, quæ non aliquando intermittitur voluptas. Pratered
 quomodo eos tu beatos iudicare potes, qui tantis opibus atque
 delicijs suis nunquam fruuntur cum iucunditate, tanquã cum
 gaudio? qui in tanta rerum copia nunquã exhilarent se, nun-
 quam releuent animû, nunquã exultent? Qui tanta licet bo-
 norum vbertate redundantes, tristitia tamen semper obdu-
 cantur, solitudine premantur, anxietate torqueantur? Non
 tibi multò optabilior videtur priuatorum conditio, quorû &
 vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendes, ma-
 iores sunt? quos summa semper condit hilaritas, mulcet festi-
 nitas, explet alacritas? Quantã putas offerre delectationem,

que communis cum vxoribus & filijs vita exigitur, dum cū-
 bant tūtē, vefcuntur latē, iocantur modēstē? Quā dul-
 cem eſſe arbitraris amicorum inter ſe & equalium parem
 vitam, domeſticum vſum, frequentem conuentum? Quid
 eorum amore ſuauius, confabulatione gratius, curis melius
 atque commodius? Quantum credis latitiæ & exultatio-
 nis habeant eorum conuiuia, ludi, cantus, ſaltationes? quan-
 tum dilatent animos & permulceant? quantum emanet mel-
 li? cuius nec ſtillam principum aliquis degeſtauit. PAL
 Haud melligo, Charon, hanc quam reſerit regum triſtitiam
 atque anxietatem, qui inter riſus tantum, blanditijs iocoſq̃
 verſentur, quibus ſemper pſallatur, canatur, plaudatur, &
 quicquid ad transgendam hilarem vitam excogitari poſteſt,
 exhibeatur. CHA. Etiam, vt video, iudicas, Palinure, quæ
 oculis tantum patent: quo errore decepti mortales, plurimum
 ſe auci ſolent: ſed quod certum offerre poſſunt iudicium ex-
 teriora corporis, quæ velamenta quædam magis ſunt verita-
 tis? At quid certi promittere & oſtentare poſteſt? frontis ho-
 minum, quæ plures quam Proteus ſpecies mentiri, atq; in plu-
 res mutari queat? Consideranda ſunt ſecreta animi fibra:
 perſerutanda ſunt interiores mentis latebræ: quas ſi perui-
 dere ita vt frontem poſſes, proh dolor, quantam ibi malorum
 turbam, quantam formidinum atq; ſtrepitationum aciem in-
 troſpiceres, quot angores, ſollicitudines, ſuſpiciones? quot pe-
 ſtilentes morbos & perturbationes? quanta aperirentur vlce-
 ra, quot plaga & cædet, quot inſidia, quot enſes, & telorum
 infinita genera? quæ nec ſomnos eorū quietos, nec cibos pla-
 cidos, nec opulentiam dulcem, nec imperium iucundum, nec
 delicias iocoſq̃ letos eſſe permittant. PAL. Neſciebam ad-
 huc hæc eorum quī dominantur mala: ſed cur illis contingant
 tanta, non capio. CHA. Contingunt tanta propter
 graues

graves inimicitias, acerbisque odia quae continue cum finitimis ciuitatibus, cum subditis sibi populis, cum semet ipsis etiam gerunt: quo fit ut in grauescentibus odijs, incrementibusque iniurijs, quibus quotidie afficiunt quemque necesse sit illos torqueri & affligi grauiter, confidere nemini, suspicari omnia. Possunt extumescere muscae etiam (ut aiunt) volantes, gaudere & letari nunquam, tristitia & mœrore detineri semper PAL. Adducis me facile ut credam suspectas eos habere finitimas ciuitates, cum quibus & insensa odia confiteor, propter continua quae exercentur bella, & dominandi libidinem, qua plurimum incenduntur. Cum suis verò quibus imperunt populis, nihil accipere possum nisi amorem, & dulcissimam pacem. Porro si cum finitimis sine inimicitia, se orientur bella, sic demum etiam augentur imperia, subducuntur oppida, profligantur acies, spoliantur & captiuantur hostes, populationes fiunt, trophæi decoratur patria, victorijs celebratur, triumphis extollitur. Ob quae & principum gloria & orbium ornatus, & inimicorum timor, & populorum inter se letitia, atque erga principes fides & amor crescit. CHA. At tantum narra quae prospera sunt & laeta, ac quae frequentius accidunt aduersa & tristitia praetermittis, quasi semper eos putes debellare hostes, potiri victoria, triumphis exultare, nunquam verò vinci, prosterni, agros suos populari, bona sua diripi, & è suis se oppidis deijci. Sed maiora haec praetereamus, de minoribus tantum dicatur. Quippe si conferas quas strages suorum & caedes sustinent, comperies longè maiore damno quam lucro partas eorū victorias constare, discussaque ratione decessisse plus illis, quam accessisse. His adijcias, ut populorum etiam suorum odia, nedum finitimorum intelligas, quòd ad inferenda bella & persequendos hostes opus illis est ingenti & munito exercitu, multo nauis

gio, longa armorum & machinarum preparatione: quæ
 quum magno & inestimabili consistit sumptu, nec proprij
 suppedient redditus, necesse est nouis vectigalibus vexare
 populos, nouas indicere præstationes, nouas angarias: auge-
 re tributa, multiplicare onera, exhaurire æs omnium, erade-
 re mat' sup'ia, imò viscera pauperum, paruos atq; magnos di-
 riperere, spoliare, conculcare. Inde fit, ut quum inuisos manibus
 festè se cunctis intelligant, suspectum tum sibi incipiant habere
 re quemque: nullius fidem, nullius amicitia credere connecta
 re omnia in malam partem. Habet enim hoc in se pessimum
 malefactorum conscientia, ut quos iniuria affecit, nunquam
 reuocari in amicitiam, nunquam mitigari, & ad veniam mo-
 ueri posse putet: proinde magis insurgitur, grauiores itur in
 iniurias. hunc proscribunt, illum carcere includunt: quorundam
 patrimonia publicant, alios iugulari aut strangulari
 iubent. Voluntate pro ratione viuunt. Eorum quoq; quos
 tantis læserunt malis, cognatos, affines, amicos socios, ser-
 uos, quasi hedei suæ disfidentes, persequuntur. Tum cateri
 qui chariores etiã videbantur, exempla aliorum proponunt
 sibi, ac uulq; ipsi non minus odia. Nam non minus rebus suis
 ac salutis suæ uident. Ita pedetentim ciuitas omnis indignatur,
 obmurmurat, rapitur ira, odij incenditur, coquit nouas
 cogitationes, noua consilia molitur. Mox eò deueniunt, ut
 hæc intelligentes videant quantæ ruinæ quantoq; præcipitio
 subiaceant, quàm tenuissimo quasi quodam filo pendent im-
 peria sua. Tunc cernas eos pallere, tristari, consumi, expaues-
 re omnia, torqueri scelerum suorum conscientia (quæ prima
 est poenarum omnium) timere hostium insidias, ciuium con-
 spirationes, domesticorum prodiones, oppressorum uindictas.
 Tunc securum nihil existimare, nisi quod vi ac ferro
 tueantur. Propterea non credunt se iuro cuiquam, non mini-
 stris,

firis, non necessarijs, non germanis, quorum maiorem etiam
 quam aliorum auctoritatem magis formidant. Arcent se ab
 aspectu & praesentia omnium, cingunt se fossis & aggeribus,
 claudunt se arcibus, quasi ad perpetuos damnati carceres.
 Custodibus etiam tanquam ad expeditionem belli paratis, ut
 obsideri eos putes, circumvallantur. Nihil illis dulce, nihil
 apertum, nihil iucundum. Dormiunt cum magna inquietu-
 dine, cum maiore etiam vigilant. Terret illos conuentus ho-
 minum, angit solitudo: timent colloquia, timent salutatio-
 nes, timent dona. Suspecti illis aditus, suspectae sella, sus-
 pecti cibis & potus, qui nec etiam nisi praegustati sumuntur.
 Suspecti pellicum & item vxorum tori: quibus mirum est
 cur sine cuiusquam praegustatione congregiantur. Ipsos ve-
 ro quorum se custodiae commiserunt non minus extimescunt,
 quibus quum carere nequeant ob tuclam suam, eò magis au-
 getur eorum timor & miseria, quò armatos pro firmiore illos
 praesidio esse necesse sit. Quare alieni genas & barbaros
 homines, atque abiectissimos quosq; sibi deligunt, eosq; fre-
 quentiùs comitantur. Deijciunt saepiùs ac exterminant, quò
 saluti suae; si non alia, ac saltem hac via consulere possint.
 Quid foedius & ignauius dici queat, quam hominibus imma-
 nibus ac flagitiosis se committere: suos verò, prudentes, so-
 brios, iustos spernere atque deuotare? Quanta ista tyranno-
 rum felicitas, quos continuis & ingens semper angore afficè
 metus, quo non modò animi grauiter excruciantur, sed cuncta
 insuper dulcia mundi dona fugantur & dissipantur? Quanta
 istae eorù deliciae: quanta gaudia, qui tranquillitatem nu-
 quam & pacem sibi, nec dicam populis suis aut hostibus con-
 tesserint, expertes omnino tam sanctissimi atq; omnium dul-
 cissimi boni? Quae nam vbertas ista bonorum, quae distracti
 ni iunde, neque sciant, neque visant, neque pertrahent, neque

gustent vnquam? Quanta ista imperij bona, quæ quum ipsi
 videre & atrectare non possint, committant necesse est a-
 liorum curæ & gubernationi? ignari rerum suarum, nescij
 omnium fermè quæ sub se geruntur, fraudati quotidie & des-
 cepti, ab his præsertim, quos præ cæteris auxerunt: quibus
 tamen quum se credant, quot innocentium criminationes,
 quot facinorosorum falsas commendationes audiunt? Quo-
 ties eorum fidem sequuti, bonos pro malis malos pro bonis
 ducunt, atque hos beneficijs, illos pœnis afficiunt? Quodq;
 grauius est, quoties ipsis etiam videntibus, hi quos tantum
 extulerunt, pro sententia sua in foro quosque lædunt, con-
 cutiunt, opprimunt, atque dilaniant? Quid mirum si ex ara
 descunt postea populorum odia? si labefactatur postea eoa-
 rum status atque desolatur? Quanta ista, quamq; optanda
 imperia, cum quibus & seruitutè pessimam degant? subiecti
 tantis perturbationibus, tantis insidijs: subiecti ipsis etiã quos
 sibi subiecerunt: constricci quasi quibusdam regni compedia-
 bus: clausi intra arces, quasi magni alicuius criminis rei: co-
 arctati in star ferarum: exclusi ab omni quæ foris capitur ré-
 creatione, & priuati libertate: quod est tam dulce & omnibus
 optabile bonum, non hominibus modò, sed cæteris in super
 quibuscunque animantibus: cuius priuatione quid est quod
 tristitur aut infelicius contingere possit? P A L. Non credis
 Charon bonos aliquos, miti q; & moderatæ naturæ Tyrana-
 nos esse? CHA. Imò multos credo: sed tanta est domina-
 di libido, tantus ardor, tanta nestio quæ pestis ingenita, ut
 quos semel inuasert, sint summa quamuis bonitate præstan-
 tes, adeò illiciat eos, illiciensq; deprauet, ut vita potiùs quàm
 imperio quod iam occupauerunt, carere possint. Vel ad con-
 seruandũ, vel ad amplificandũ contendunt vnguibus den-
 tibusq;: ac propterea nemo est tam bonus tyrannus, cui non
 confer-

conseruationis amplificationisq̄ suæ gratia multis magnas inferre iniurias, atque ob eas illatas non plurimum timere, plurimâsve pati anxietates contingat. PAL. Miror cur tantis in malis, quæ planè ita vt narrâsti, vera esse puto, appetant tanto perè mortales imperium, nisi id fortasse faciunt cupidine honoris & gloriæ: quod nimirum tam præstans atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quibus modo exposuisti miseras. Dulce quippe est mandare alijs, præferri omnibus, eminere, præcellere, venerari, timeri, suppliciter exorari, assurgi sibi, via decedi, inclinari ceruicem, flecti genua, audire laudes suas, & rerum bene gestarum decantationes. Quæ cum & diuina numina plurimum capiunt, facile intelligi potest, quantum & his quoque mortaliū mentes capiantur. CHA. Quæ tanta capere potest Tyrannos vllos honoris aut gloriæ exhibitio, qui se certò inuisos omnibus esse sciunt? A. Quibus si laudentur, si audiantur, si sibi assurgatur atque incuruetur, intelligunt palam vel assentationis vel timoris causa id fieri. Quare non est ita dulcis vt putas, huiusmodi honoris & gloriæ extersio magis quàm exhibitio. At verò dulcior is est qui in priuatos homines ab amicis & beneuolis honor exhibetur propter aliquod eorū egregium facinus, aut excellentem virtutem. Vera ista gloria, vetus iste honor, ac dignus quidem quo & diuina numina capiuntur. PAL. Nullam ergo video causam cur tantopere imperia desiderentur, desideratâq̄ conseruentur: nisi quòd habendi cupido, qua tantum trahitur humanum genus, in his maximè expletur. Quò enim quisque plus auri, agrorum, ædificiorum, oppidorum acquirere possit, nullo parcat labori, quantumuis magno & intolerabili: neque vllus tam amarus labor, quin propter quassum & maiorem rerum cummulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes plus

possideant, semper omnes etiam beatiore^s videntur, licet caetera eis tristitia sint atque peracerba. CHA. Neq; istud quidem afferi ullam beatitudinem. Nam in primis non efficit diuitem maior abundantia sed minor cupiditas, Qui enim paruo contentus est, id tantum cupit, quod necessitati vitæ sufficiat. Is abunde est locuples, propter honestum, quod facilius implere potest desiderium: quod quum & impleuerit, liberatus est ab omni qua alij rapiuntur habendi anxietate. Qui vero quantumlibet diues plura concupiscit, pluribus indiget: quia perseverante acquirendi, insatiata efficitur. minus voti compos. Quod enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas: neque finem unquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est iudicandus quisque vel locuples multitudine, vel pauper paucitate diuitiarum: sed vel rerum magis implemento, vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi diues, qui minus habet quam necesse esset? Quare quum necessitatem sapius magnam patientur qui tantam imperij molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt priuatis hominibus quibus licet tenues sint opes, an necessitatibus saltem suis vel pares sunt, vel superiores. Taceamus graues quas quotidie expilationes vel rapinas perferunt à quaestoribus suis, & ab his maximè quorum fidei magis credunt: qui quod maiora etiam nacti sunt imperia, eò maiora vitæq; furta, maioremq; proinde rerum suarum diminutionem patiuntur, à quibus priuatos saltem homines liberos esse constat, qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia utcuri possunt. Dicamus verò curas & labores quos in administrandis tantis opibus, gubernandisq; tanto potentatui tolerare eos oportet, quorum fortiores quam Herculis humeros esse necesse est ad sustentandam tantam molem:

plures

plures eiam quàm Argi oculos ad tantam rerum varietatem peruidendam atque distribuendam: plura quoq; quàm Iani aut Vertumvi capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta cum hostium tum populorum suorum quæ illis negocia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? quæ tanta soliditas, quæ non concuiatur? quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cuius est tanta valetudo tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parem audeat polliceri? Cuius est aded æquabilis & moderatus animus, aded perseverans, quin tam multis tamq; continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omitamus mortales: de nobis tantum, qui hæc ultima loca colimus, loquamur. Vtrum putas, Palinure, beatiorem esse, vel me, qui pauperrimus sum omnium, qui nihil præter hanc quam cernis pusillam lintrem possideo: vel Plutonem, tam laici tamq; immensi regni tynannum? Intelligo, etsi taceas, quale de hoc sis iudicium prolaturus. Crede mihi, minime meum cum suo statu commutarem. PAL. Quare? CHA Quia letus ago, & summa cum quiete. Non ullius rei ullam gero, nisi transuehendi hæc huc descendentes animas, & conseruandi incolumem hunc faselum meum, sollicitudinem: in quo dicam tibi quicquid est quod me grauet. Quum enim propter ueuustatem fatiscat aliquando remis, curare me oportet ut restituantur integritati suæ. quare eum consuo sapius & obstruo si quid rimarum est. hæc omnis mea cura est, hic omnis labor. At Pluto cum tantis diuitijs suis, ac regno tanto nunquam letatur, nunquam quiescit: tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus. Implicitum semper habet vbique animum hinc feritur, illinc rapitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus ministris. huic mandat, illum terret, alios acciri iubet. Metum illi om-

mia incutiunt: nunc terræ hiatus, nunc motus formidat. Sæpe illum trepidare cogit lampas Phœbi, ne vlla ex parte irradiet regno suo. Sæpe & fulmen magni fratris, ne penetret Auerna atq; labefaciet. Quoties vidi ego illum, dum rebus suis timet, inuectum summo curru peragrarè omnem hanc regionem, lustrare fines, scrutari omnia diligenter, ascendere etiam in superum orbem, circumire terras, peruestigare quodcunque periculum perferre posset, nihil omnino incauti & inexplorati relinquere: quæ quum multis in locis, tum maxime ea solet efficere in terris Sicilia, quæ magis etiam eum terrent propter magnas reluctationes Typhæi gigantis, quibus totam conquassat illam patriam. Nam postquam ipse ausus fuit bella inferre cælo, iniecere superi eius corpori Trinacriam, sub qua ab omnibus vndique montibus pressus & grauatus conatur sæpe se attollere, impositaq; sibi reijcere & promdeq; magnos concitat motus, ac tantos quidem, vt hæc loca nostra concutiat grauiter & tremefaciat. Cogita nunc quàm leta & optanda sit fors huius in rni tyranni, cuius tot diuiditur animus curis, tot propellitur tumultuationibus: quem tot oporteat præcauere pericula, tot dispensare ministeria, omnia percensere, omnia corrigere, omnia vel ipsum gubernare, vel alijs gubernanda committere. Attende rogo, & vel ex hoc vno collige eius felicitatem. Nam si me deficere contingeret huic nauiculario ministerio, quod ita necessarium est vt vides, necesse esse eum vices meas subire: ne alioquin deficiente portitore, regno suo malè succederet. PAL. Hoc profectò non modò verum esse video: sed manibus etiam ipsis (vt aiunt) tango. Nam ea nocte qua aliàs somno grauatus è puppi in mare excussus fui, id continuò sensit Aeneas meus, qui errantem sine magistro nauem intelligens, gubernauit eam tota ipsa nocte, non indignatus quòd quæ

sceptum

sceptrum gestare solebant, remum etiam manus atrecta-
 rent. CHAR. De magno eius germano nihil loquor. non
 me latet, quantos & ille labores ac curas sustinet: sed id præ-
 cipuè scio, quum temeritate Phaëihontis totius penè orbis
 conflagrasset, quantum tunc regno suo iniuit, quantum to-
 ta cæli mœnia circuit, & ne quid labefactatum viribus ignis
 corrueret, explorauit. Prætereo tertium fratrem, modera-
 torem vndarum, cuius plurimæ etiam ac maxima cura non
 facile explicari possent, sed præsertim quæ sub illa quoque
 Phaëihontea conflagratione ad summum penè vsque exis-
 tium cum toto regno suo eum affecerunt. PALIN. De hoc
 possum, quod oculis meis vidi, afferre testimonium. Vidi e-
 quidem tempore illius quam supra retulit, horrendæ apud Si-
 ciliam tempestatis, commotum grauius Neptunum, & ex
 alto prospicientem vocasse ad se Eurum & Zephyrum, &
 increpatis acriter eis pro tanta suscitata tempestate, placasse
 ocyus omnia, atque tranquilla reddidisse. Quod argumen-
 tum præstat mihi euidentis plurimarum, vt inquis, ac maxima-
 rum, quod omnia in latissimo imperio suo paria sint, cura-
 rum suarum. CHAR. Dic oro, Palinure, putasne iam beas-
 tam esse tyrannorum vitam? PALIN. Minime. CHA.
 Optasne viuens eorum sortem? PALIN. Vt quid opta-
 rem, in quo nihil omnino optandum esse manifestè intelligo?
 CHAR. Ergo certè eos arbitraris miseros? PALIN. Non
 miseros modò sed omnium etiam miserimos. CHAR. Mir-
 rù quod modò eos tanta frui beatitudine prædicabas. PAL.
 Quid mirum, si cæcus laudet tenebras, quas postea luci re-
 stitutus damnet? CHAR. Vis vt & alia eorum mala tibi
 referam? PALIN. Restant item alia? CHAR. Et alia,
 & grauiora. PAL. Quid audio grauiora? haud vnquam
 istud credam, posse his quæ modo dixisti, grauius aliquid

addi. CHAR. Credes quum audieris. PAL. Dic ergo. CHAR. Vides ut appropinquamus iam ripæ. non possunt longiora tecum iam facere verba. PAL. Rogo te, mi Charon, ne fallas avidissimam expectationem meam. CHAR. an cæterarum umbrarum quas in littore reliqui, avidissimam etiam expectationem vis ut fallam? PALIN. Non diu moraberis, perge, o mi Charon. CHAR. Imò diutius quàm soleo, demoratus sum: sed lentus etiam nauigavi propter te, cuius confabulatione delectabar. PALIN. Age, ergo, ut facis, lentiozem protrahe nauigationem, ut qua reliqua sunt dicenda, prosequi possis. CHAR. Ea tandem est tibi audiendi cupiditas? PALIN. Tanta. CHAR. Morem tibi geram: qua in re illud te scire velim, quod plurimum miseram reddit mortalium vitam instabilitas scilicet, & ruma rerum. Nam certum nihil & permanens in vita quisquam sibi polliceri queat. Quomodo is beatus censetur, cuius summam quantumvis & plenā beatitudinem minima omnis disturbatio violare & auferre potest? Sanè quum omnia apud mortales infirma atque mutabilia sint, nulla tamen infirmior fors est atque mutabilior, quàm tyrannorum, quorum etiam quò maior sit exaltatio, & sublimata magis status altitudo, magis est proinde, quum mutari eos contingit, casus & ruina. Inde tantæ tyrannorum proditiones, euersiones, trucidationes, ut nemo eorum ferè unquam euaserit, qui non vel regno depulsus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & pessima morte casus vel peremptus sit. Quis talem eorum vitam optarit, quæ pro modici temporis felicitate (si tamen illa felicitas appellanda sit) tam tristici postea tamq̃ amaro sine consummatur? Horret animus dicere. Nam ne credas ijs tantum mortales subiectos malis esse, sensimus & horum magquam partem aliquando nos inferri, licet tam valida nobis &

munita sit ciuitas, tam firma & præpotens, atque omnibus
 undique præsidijs circumseptâ. Non possum sine dolore me-
 minisse illius diei, qua Hercules heros ille fortissimus hæc
 regnâ penetrâuit: perfregit fores, inuasit regem, exterruit
 reginam, quàm & anti socij eius rapere adorti erant, abs-
 traxit Cerberum, vinctumq; eum catena tum magna vi in or-
 bem duxit, concussit loca omnia trepidare omnes umbras at-
 que ipsos iudices fecit: me quoque non modicum læsit, quem
 erepta cymba conto hoc meo percussit, impulsurûq; graui-
 ter in mediam paludem exturbauit. Timui equidem tunc des-
 solatum iri barathrum totum. Credidi tunc supremum Plu-
 toni finem aduenisse regni sui: neque minùs illum eum coniu-
 ge in prædâ duci ad superos, quàm tartareum canem: sed
 paulò humaniùs eum eo actum est, quàm opinabar. Nam tan-
 dem sibi ac regno sub benè consultum est: neque tamen ita
 consultum est, quin tricipiti custode suo, qui tam pernecef-
 sarius erat, spoliaretur. Quòd si opinionem meam, quæ com-
 munitis erat fata cœquassent: tunc cernere fuisset, virum bea-
 tior vel meus vel Pluronis tanti regis status esset. Ego quidem
 nihil ambigo, priuatus fuisset hac nauicula: hoc enim has
 beo tantum quod adimi mihi possit. priuatus etiam fuisset re-
 ge meo: sed quotquot alios voluisset reges, proculdubid in-
 uenisset, qui ministerio meo indigentes, seruitium meû per-
 libenter sibi delegissent: & fortasse hoc lucri fecissem, quòd
 pro vetusto & attrito, qualem hunc intueris, nouum mihi
 & magis solidum lembum acquisissem. At Plato quantas
 opes, quantos honores, quantum regnum amisisset? quan-
 tam in egestatem, quantum in calamitatem decidisset? Qui
 neque par aliud regnum, vti parem ego vel meliorem nauim:
 neq; parem alium famulum, vti parem ego vel meliorem do-
 miculum inuenisset. Excedo iam modum dicendi: sed si tem-
 pus sit.

pus sineret, narrarem & quibus olim curis vextus, quanti-
 que timore percussus propter bella Gigantum fuit summus
 Olympi rector: cuius narratio maiorem etiam augetur eo-
 rum quæ supra dixi, malorum confirmationem. PALIN.
 Haud opus est exemplis mihi Nam nemo mortalium fuit, quæ
 maiora quam ego vnquam viderit eorum malorum exempla.
 Quid enim exitiis his temporibus Troiano rege maius? quid
 opibus suis cumulatius? quid operibus munitius & pulchrius?
 & quid demum exitu tantorum bonorum tristius? quid cru-
 delius? quid flebilis? Vidit infelix pater tam arduum & lon-
 gum bellum, tot cruentas mortes natorum suorum. Vidit euer-
 sam funditum & incensam urbem. Vidit lairantem coniu-
 gem, captiuas nurus & filias, populationem tantarum di-
 uitiarum: ipse quoque, quod vltimum restabat illi senectu-
 ris suæ solatium, Pyrrhi ense confossus, & crudelissima mor-
 te consumptus est. CHAR. Quis melius me hæc nouit, qui
 cunctos hæc scapha transuexi? A quibus & omnem calami-
 tatem suam seriatim perdidici. Notus est mihi abunde Prias-
 mus, cuius cognito acerbo casu non potui non dolore. Notus
 est Troilus, notus Hector & Deiphobus, nota est cætera tot
 filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles qui illo bello
 perierunt Troiani pariter & Grai duces. Nota est infinita
 quæ tunc occidit populorum manus. Nullo memini tempore
 longiore interfectorum multitudinem huc descendisse, quàm
 illo: quo ita lassatus fui, & præ multitudine omnibus trans-
 uehendis minimè hæc cymba sufficeret planè. Quid opus est
 tibi monitore ad aperiendas eorum miseras, quas tu subie-
 ctas oculis tuis habuisti? Quod si pro angustia temporis li-
 ceret (iam enim video propius nos applicare ripæ) narrarem
 & millia aliorum tyrannorum, ex quibus cresceret etiam ma-
 gis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum quod
 ceteris

tēto scio, tibi verum confirmare, nullum ferè me vidisse vn-
 quam tyrannorū huc descendentiū (descendunt porrò om-
 nes) qui non vel alicuius veneni infectionem, vel magnas vl-
 cerum cicatrices, & sanguinolentæ alicuius mortis horrida
 signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necas-
 tos, confossos, eruentatos, trucidatos. PAL. Quis nunc se
 tantis in malis tyrannum vnquam esse optabit? quis imperia
 assequi quæret, quæ iam certius certo cognosco magis fugien-
 da esse, quàm Medusæum caput? CHAR. Audisti quibus a-
 pud superos tyranni malis torquentur: sed si intelligeres quæ
 hîc apud inferos grauiora etiã illis parantur, perhorresce-
 res & longè magis eorum sortem. PAL. Ergo & alia hîc
 tyrannis parantur? CHAR. Credis, Palinure, scelera quæ
 parant mortales, hîc aliquando impunita esse? PAL. Hoc
 modò animaduertebam. CHAR. Animaduertendum est ia-
 giur tibi, quodecunq; in vita peccatur, pari denum post mór-
 tem & respondente peccatis pœna puniri. Nã vi capias quod
 dico: si tu, Palmure, artem tuam nauiculariam viuens malè
 exercueris, si in dominum tuum mali quicquam vel cogitas
 ueris, vel commiseris, si maudians dicto suo extiteris, inuenies
 hîc tibi præparatas his quæ deliqueris, similes pœnas. PAL.
 Nihil profectò, Charon, scio quod malè egerim, vel in domi-
 num meum peccauerim, nisi somnolentam illam dormitatio-
 nem meam, qua negligentius certò quàm debebam, me gressi.
 Nam magno in periculo nauim simul & dominum quem ve-
 hebat meum reliqui, nisi vigilantior ipse & cauior meliùs
 sibi consulisset: sed pœnarum satis tum ob hoc crassum pec-
 catum meum etiã in vita recepi. CHAR. Recipies etiã
 in morte. Ibis enim quum è nauis te dimisero, ad seueros iu-
 dices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Du-
 cent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina

tua. Vidcor verò videre quali te iudicabunt pœnae subijciendum. PAL. Quali? CHAR. Pœnam peccato tuo tibi pœnam statuent. Nam quum somno peccaueris, æterno etiam te somno damnabunt. PALIN. Dormiam ergo in æternum? CHAR. Ita puto: nisi grauius sit aliud peccatū tibi. PAL. Sic mites habeam iudices, vt non sit grauius aliud mihi. CHAR. Nullam ergo nisi somni pœnam patieris. PAL. Non hæc grauis pœna mihi videtur. CHAR. Neque asinis etiam & bobus: at magnis & excellenti aliqua virtute præditis viris grauisima existimatur. PAL. Quas verò, dic pœnas perferent tyranni? CHAR. Audis tot clamantes & lamentantes voces? tot horribiles planctus? tantum stridorem ferri? tot tractus catenarum? PAL. Delectabat me adeò sermocinatio tua, vt his minimè animum intèderem. Sed quid audio tam triste atque horrendum, quod præ horrore pœnae aures meæ sustinere non possunt? CHAR. Sunt hæc quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vita carcere quæquam incluserint, spoliauerint, flagellauerint, trucidauerint, in summum luctum, in summam egestatem & calamitatem deduxerint, delinæti sunt etiam ab incorruptis iudicibus ad perferendas pœnas. Ideò teterrimis quoque carceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, caesi membratim, ac mille atrocissimis mortibus eruentati, tantos edunt quantos audis gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque eiulatus. PAL. Dic etiam mihi, Charon, an his pœnis plectuntur qui magni atque primarij tyrannis assisunt? CHAR. Prorsus iisdem: nam suasu & consilio eorum maxime committunt tyranni scelera sua. PAL. An & in vita illi beati? CHAR. Non secus ac tyranni quibus assisunt: nam iisdem quoque malis subiecti sunt. eadem enim sunt in eos populorum odia, maiora etiam inter se, eadem cura eadem pœ-

sem pericula: & quod miserabilius est, deijciuntur sepe à tyrannis suis, & vel carcere, vel morte aliquando pessima afficiuntur. PAL. Tanta est ergo, tamq̃ generalis omnium calamitas. Vllam verò prorsus esse putas hominū sortem, quæ beata duci possit? CHAR. Imò beatos aliquos non nego fuisse mortales, sed perraros tamen. PAL. Quos perraros? CHAR. Qui amore virtutis & literarum contempserunt cætera Mundi bona: qui se innocuos, puros, castos, integros, incorruptos conseruant, exulcrunt animum aliis ad gustandam diuinam excellentiam, humana quasi sordida & abiecta relinquentes. Nam virtus per se tam dulcis tamq̃ iucunda res est, vt incredibiles amatoribus suis afferat voluptates. Tam nobilis & præstans est eius possessio, vt summâ quadam vbertate ditet possessores suos. quam qui verè est affectu sequutus, nihil præter literarum studia dulces, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantum præ dulcia sibi bona stabilia, perpetua, incorrupta præeligit, custodit, amplectitur. Reliqua verò mundi, supremo tandem gustu amara, infirma, momentanea, corruptibilia fucos, mendaciora hilo, inania hila, ieiuniora papis volantibus, fugit, contemnit, abiicit, conculcat: contentusq̃ seipso, ac honestissimis suauissimisque studijs suis, totum nihil mundum ducit, ruenem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, lætam & iucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamq̃ stultas, & vltè sibi quasitas anxietas, tot ineptias, tot cassos labores, tot inanes curas. Nemini nocet, nemini molestus est. Laudant eum omnes prædicant, admirantur, benevolentia completuntur, fauore prosequuntur. Quam verè hic beatus est, qui conscientia sua innocentia & integritate fruitur? Quod primum est, & dulcibus omnibus, bonus se gurusq̃ sui, nullo timore angitur, nulla angustia torquetur,

non

non timet largas (quibus caret, quasq; nihil facit) diuitias sibi à potentioribus eripi. Non timet à quocunq; se ladi, qui nec quenquam se latisse certò intelligat. Quàm verè hic felix est, qui tot tantisq; semotus curis & periculis, tantiarum vacuus perturbationum, sibi semper alijsq; iucundus, lætatur semper, & omnibus quotquot sunt mundi honestis, & his etiam quæ cælibum communes sunt, perfruatur voluptatibus: qui humanioribus sanctioribusq; deditus studijs, contemnat omnia, contemnensq; omnia possideat. Nam is possidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, sed cui nihil deficiat. Porro illi nihil deficit, qui nihil concupiscit. Concupiscens autem nihil, contemnat omnia: contemnensque ita id assequitur quod desiderat. Desiderio verò suo frui, ea demum vera & sola beatitudo, beatorumq; omnium plenitudo est. PAL. Hi ergo quum nihil mali egerint, pœnarum etiam nihil patiuntur. CHAR. Nihil prorsus, imò propter transactam benè vitam, meritum magnum assequuntur. PAL. Quod? CHAR. Vel cæli sunt incolæ communicantq; æternum illis cælestibus bonis: vel si hunc descendant, mittuntur in Elysium: qui locus est quietis ac deliciarum, ubi sedes fortunata, campi aperti, lati, omnium omninò pœnarum exemptes. PAL. O si mihi ad mortales redire aliquando cingeret, inclamarem quàm magna possem voce, admonerem de suo quemque officio & dignitate, accusarem tantam laborum frustrationem, tantam curarum vanitatem, tot corruptas opiniones, peruersaq; iudicia: sed quàm maximè increparem, qui vel magistratu quopiam magno vel imperio ceteros anteedunt, ostenderem tanta quæ antea ignorabam sed te docente nunc intelligo, mala eorum grauisima, dictu horribilia: reuocarem omnes à viijs, ab inferendis iniurijs, ad meliorem victum, à superflua agendarum rerum cura: incensderem

derem desiderio virtutis, laudarem innocentiam, prædica-
rem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, grauiter, ca-
stigate q̄ viuendum, ad se cognoscendum, ad contemnendum
tot caduca, & somni cuiusdam vel vmbrae magis similia mun-
di bona: inuitarem ad honestas artes, ad ingenuas exercita-
tiones, ad studia literarum, ad spem ac contemplationem di-
uinæ bonitatis. CHA. Et recte sanè: sed vides nos ripam
attigisse, egredere iam. PA. Et iam egressus sum. Ad iudices
eo. Placidam opto tibi semper nauigationem. Salue, ô Chæ-
ron, & vale. CH. Et ego ad reliquas vmbrae redeo. Placia
dos opto tibi semper iudices. Salue Palinure, & vale.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a CITERIORE hac ripa errantem.] Secus inferno-
rum amnium ripas eos vagari alibi docuimus, qui sepultura ca-
rerent. b Desolatio Troiæ.] De ipsa Troia atq; eius excidiò
annotauimus quædam in libro de Sacrificiis, c Propter He-
lenæ raptum.] Helena publica pestis Asiae & Græciæ, ve cu-
ius gratia tam atrox & diuturnum bellum cum tanta hominum
& rerum impensa pugnatum sit. d Non est tam magna vt
existimas, Palinure, eorum beatitudo.] Commendationem
vitæ priuatiæ ac mediocri, quæ omnium maximè iuta est, cum
regum & diuitum vita sit contra plena miseriarum, metus, ti-
moris, curarum & insidiarum hic habes, tum apud Euripidem
in Iphigenia, & in Aulide. Multi enim ex principibus foris ac
inuissecis beati apparent, sed reuera non sunt, imò miseris æ-
tatem agunt, quàm etiam infimè quig; e Quàm dulcem ef-
fè arbitraris amicorum inter se, & æqualium pacem vi-
tam.] Cicero 1. Officiorum: Nihil amabilius, nec copulatius;
quàm morum similitudo honorum. in quibus enim eadem stu-
dia sunt, eadem voluntates, in his sit, vt aequè quisque aliterò
delectetur, ac seipso, efficitur quæ id, quod Pythagoras vltimum
in amicitia putauit, vt vnus aequè fiat ex pluribus. Ha autem

Nnn

necessi-

necessitudines sunt communes eorum utriq; quibus uterq; cum
 altero æquè deumitur. Idem Cicero in lib. de Amicitia Laelius
 Recordatione nostræ amicitie sic fruor, ut beatè vixisse videar,
 quia cum Scipione vixerim, quo cum mihi coniuncta cura de
 rep. & de privata fuit, quo cum domus fuit & militia commu-
 nis, & id in quo est omnis vis amicitie, voluntatum, ac studio-
 rum summa consensu. f. Frons hominum.] Monemur hic
 non temerè fidem habendam, nec fronti, nec blandiloquentie.
 Saepè enim hæc duo fraudis & insidiarum tegumenta, & inci-
 cum suspectis ac nimium credulis gravium malorum causa exi-
 stunt. g. Priuati libertate.] Quamvis innatum sit omnibus
 hominibus libertatis desiderium, tamen adeo liberitas dulcis est,
 ut olim legati Spartanorum præfecto Persarum dederim hoc
 respensum dignissimum memoratus: Seruus tu quidem esse no-
 sti, libertatem autem nondum expertus es, virum sis dulcis, an
 non: quæ si tibi experta foret, non ut hastis, sed ut securibus
 pro ea dimicaremus, nobis suaderes. Peteres Romani coluerunt
 deam Libertatem, ut Cicero lib. 2. de Natura deorum scribit, &
 authore Lino lib. 24. Sempronius Gracchus pater in Auentino
 ex multa antea pecunia ad eam Libertatis faciendam curauit, dica-
 uitq;. Lucianus noster in Encomio Demosthenis, sub finem: Ser-
 uum accipiens abiecta libertate, in qua mori est honestissimè.
 Idem in Gymnasio: Quæ in se comprehensum vniuersam homi-
 num felicitatem complectitur, nempe libertatem dico. Idem
 de Mercede concludit: Voluptas quæ ex Libertate percipitur,
 multo suauior est. Erasmus noster in ea declamatione qua Lu-
 cianicè respondet: Quid tam dulce, quid iam exoptatum, quam
 libertas? h. Plurimum miseram reddit mortalium vi-
 tam instabilitas.] De instabilitate rerum humanarum, ier-
 vum Lucianus in Icaromenippo, circa initium. Hospitalius in
 epist. ad Franciscum Lotaringum:

Annibal, & Pompeius item, duo lumina, gentis
 Quisq; suæ, multas bello retulere coronas,
 Collatis ausi toties decernere signis:
 Vides uterq; fuit documento, quàm nihil vsquam
 Perpetuum solet in terris fixumq; manere,
 Humanis quàm nulla subest constantia rebus.

Deiphob-

[Deiphobus.] Priami filius ex Hecuba: hic, Paride in-
 verempro, Helenam duxit uxorem: cuius dolo & prodicione à
 Græcis, quos illa in cubiculum dormientis introiit, fuit inter-
 fectus, de quo Virg. 6. Aen.

Atq; hic Priamidem laniatum corpore toto
 Deiphobum vidit, lacerum crudeliter ora:
 Ora, manusq; ambas, &c.

VIRTUS DE A

ARGUMENTVM.

Hic Virtus à Fortuna male habita describitur, lace-
 ra & mœrens, & quæ nec ad Iouis aspectum adinite-
 retur: quæ profectò virtutis species nostræ etati conue-
 nire videtur, ut etiam hi ferendi sunt, qui peregrino cam
 habitu effinxere. Et apud Mercurium queritur, atque
 ait: Quum pro me dicere vellet Plato, expulsus est. Ci-
 ceroni pro me dicere incipienti, M. Antonius grauis-
 simum colaphum in os intulit: destituit itaq; ab omni-
 bus amicis, armorum vim imperumq; timescentibus.
 atq; ita relicta, pugnis cæsa, calcibusq; sum conculcata:
 atq; ut vides, à Fortuna dilacerata. Adij Iouem, ut iniu-
 rias apud eum exponerem: mense toto non sum admis-
 sa, roganti mihi deos exeuntes, causam dixerunt, Iou-
 em vacare ut tempore cucurbitæ florescant, aut papi-
 lionibus alæ concinnæ sint pictæ. Rogatq; tandem Mer-
 curium, ut causam suscipiat. nam sibi despectæ nudeq; que
 latitandum esse.

Interlocutores.

MERCVRIVS. VIRTVS.

VIRTUS dea per epistolas orauit modò, vè
 ad se irem. Eo, ut perconter quidnam me ve-
 lit, illicò ad Iouem redibo. VIR. Saluè,
 Mercuri: ago tibi gratias, quandoquidem tua

Nnnn 2 in me

in me pietas atque benignitas, efficit ut non penitus despē-
 Eta ab omni cœtu deorum sim. MER. Expecto quid
 narres: tu modò perbreues narrationes facito. nam edixit,
 ut confestim adseredirem, Iupiter. VIR. Etiámne tea-
 cum nobis non licebit nostras ærumnas exponere? Quos
 igitur habebō ultores iniuriarum, si non modò apud ipsum
 maximum Iouem, verùm & apud te, quem semper in fratris
 locum habui, colui, obseruavi, condolendi facultas nega-
 tur? O me miseram, ad quos confugiam? unde auxilium
 petam? Me quidem, cùm ita despiciar, malo esse truncum
 aliquem, quàm deam. MER. Tandem effare, dum præ-
 beo operam. VIR. Viden quàm sim nuda & sæda? Hoc
 ita ut sim, efficit Fortuna deæ impietas atque iniuria. At e-
 ram sanè ornata apud Elysios campos, inter veteres illos a-
 micos, Platone n scilicet, Socratem, Demosthenem, Cice-
 ronem, Archimedes, Polycratem, Praxiclem, & eius-
 modi viros doctos, qui me, dum vitam agebant, piissimè
 atque religiosissimè coluere. Interea loci cum iam non pau-
 ci salutarum ad nos aduolassent, euefligò Fortuna dea inso-
 lens, audax, temulenta, procaz, maxima armatorum turba
 conscripta atque stipata, properans ad nos, iactabunda: En,
 inquit, plebeia, tunc maioribus dijs aduentantibus non vltro
 cedis? Dolui iniuriam nobis immeritiis eo pacto fieri: ac
 non nihil ira concitata, inquam: Neque tu maxima dea his
 verbis me plebeiam efficies: neque si maioribus cedendum
 est, tibi turpiter cedendum censeo. Illa verò illicò in con-
 uitium sese effert aduersum me. Prætereo hic, quas cõntuz
 melias in me primùm dum hæc inter nos geruntur, effuderit:
 idcirco Plato philosophus cepit contra eam, nonnulla de
 deorũ officijs disputare. Illa exandescens: Apagite hinc ver-
 bos, inquit. Non enim decet seruos deorum causam suscipere.

Cœperat

Cæperat & Cicero orator plura velle suadere. at ex turba
 armatorum erupit, Mercuri, Antonius præpotens, latera il-
 la sua gladiatoria ostendens, grauiissimū nque pugnum in os
 Ciceronis iniecit. hinc cæteri mei amici perculsi metu, fuga
 sibi properè consuluere. neque enim Polyeletus peniculo, aut
 Phidias se alpro, aut Archimedes horoscopo, aut cæteri in-
 ermes aduersus audacissimos armatos, eosq; prædis atque ho-
 micidijs suetos, bello ad sese tuendos valebant. Ergo me in-
 felicissimam ab ipsiſ dijs omnibus qui tum aderant, atq; ho-
 minibus desertam, pugnis ac calcibus totam confregere, ves-
 tes meas diripere, in lutum posstratam reliquere, demum
 abiere ouantes. Ego verò ita confecta, cum primùm licuit,
 conscendi huc vt Iouem opt. max. his de rebus facerem cer-
 tiorem. Iam quidem mihi vt intromittar expectanti, mensis
 elapsus est: dumq; id vt impetrem, omnes deos exeuntes atque
 redeuntes precor, nouas semper aliquas excusationes audio.
 Aut enim deos aiunt vacare vt in tempore cucurbitæ flore-
 scant, aut curare vt papilionibus alæ perpulchrè pictæ adsint.
 Quid? igiturne verò aliquid semper habebunt negocij, quo
 nos exclusas teneant ac floccipendant? Tum etiam & villi-
 cus suscepit curam dudum, ne cucurbitæ siti periant: nos ta-
 men neq; dijs neq; hominibus cordi sumus. Has ob res te iter-
 rum atq; iterum precor obtestorq; Mercuri, qui semper apud
 deos ipsos interpretis extitisti, vt causam hanc meam iustissi-
 mam atq; pijsimam suscipias. Ad te confugio, te supplex oro.
 In te omnis mea sita est spes atque expectatio. Da quæso ope-
 rā, ne dum à vobis excludor, ipsis quoq; mortalibus sim ludis
 brio. Nam erit quidem dedecus deorum ordini, vbi homuncu-
 li me tametsi infirmam deam floccipendant. MER. Audiui:
 doleo. verum pro veteri nostra amicitia vnū admoneo, dur-
 ram nimis atque difficilem causam te aduersus Fortunā su-

scēpisse. Nam & Iupiter ipse, ut ceteros omittam deos, cum se ob accepta beneficia nimium Fortunæ debere sentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad cœlum diuæ ascensum præstitit: atq; ubi velit, valens sua armatorum manu eijciat. Quæ de re, si sapias, inter plebeios deos ignota, quoad Fortunæ odium extinctum sit, latebis. VIR. Aeternum latitandum est. Ego & nuda & de spectâ abeo.

EPIGRAMMATA

LUCIANI.

Αγκιστὸς εἰς τὴν αὐτῆς βίβλον.

Αγκιστὸς τὰ δὲ ἔγραψα, ἃ παλαιότερον ποιεῖν ἐδίδαξα,

Μωρὰ δὲ ἀνθρώποις καὶ τὰ Λουκιῶνα σοφὰ

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακρινόμενον ἔτι νόμισα.

Ἄν' ὃ σὺ θαυμάσας, τὸ δ' ἑτέροις γένοιτο.

Lucianus in suum ipsius librum.

Iacobus Micyllus.

Lucianus scripsi hæc, antiquaq; stultiq; doctus:

Id quoq; enim stultum est, quod tibi valde sapiens.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno:

Sed ridens, eadem, hic eleuat, ille probat.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

^a παλαιότερον. Non solum antiqua significat, sed etiam fabulosa, facta, lenia, qualia sunt quæ nimis verustate obsoleta sunt, quo sensu hic accipitur hæc vox: sic & apud Aristotelem sepe, Hoc epigramma sic verus Alcibiades:

Stulta quidem in speciem lusi, sapientia quando

Nil humana aliud quam mera stultitia est.

Haudquaquam est homini certæ perfectio mentis:

Approbet hæc aliquis, rideat hæc alius.